ISSN 2241-6021

ΚΟΝΤΡΑ 20 χρόνος

Απόφαση του Eurogroup
για χρέος-Μνημόνια

Αλυσόδεμα για 100 χρόνια!

ΣΕΛΙΔΑ 16

Παίρνουν πίσω κι αυτά που ψήφισαν!

ΣΕΛΙΔΕΣ 8-9

Με ξεπατωμένα δάση δεν μπορούν να γίνουν πραγματικοί δασικοί χάρτες

ΣΕΛΙΔΑ 11

Τσάμπα εργατικό δυναμικό

ΣΕΛΙΔΑ 10

«Σχέδιο Γοργοπόταμος»

Σημεία και τέρατα στην τρομοδίκη

ΣΕΛΙΔΑ 12

Γαλλία

Συνεχίζεται η αντίσταση στα αντεργατικά μέτρα

ΣΕΛΙΔΑ 5

1,30 €

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ αρ. φύλλου 870 - 28 Μάη 2016 www.eksegersi.gr

Ούτε καν κυβέρνηση περιορισμένης κυριαρχίας

Τοπικός εντολοδόχος των ιμπεριαλιστών δανειστών η συγκυβέρνηση Τσίπρα-Καμμένου

ΣΕΛΙΔΕΣ 8-9

Scripta...Verba...

Μας κατηγορείτε, όμως, για τον ΕΝΦΙΑ ότι ερχόμαστε και τον αυξάνουμε. Ο ΕΝΦΙΑ ήταν 2,65 δισεκατομμύρια, 2,65 δισεκατομμύρια είναι και σήμερα. Πώς τον αυξάνουμε;

Αλέξης Τσίπρας

Αγανάκτησε -και δικαίως- ο πρωθυπουργός. Μήπως είχε ποτέ υποσχεθεί ότι θα καταργήσει τον ΕΝΦΙΑ από το 2015 κιόλας;

Κύριοι της Κυβέρνησης, εσείς γονατίσατε, αλλά δεν θα γονατίσετε και την Ελλάδα. Εμείς προχωράμε. Και προχωράμε με μια μεγάλη προοδευτική συμμαχία, για να υλοποιήσουμε προοδευτικές μεταρρυθμίσεις (...) Προχωράμε με όπλο τις παραδόσεις της μεγάλης δημοκρατικής παράταξης και την αλήθεια.

Φωτεινή Γεννηματά

Ούτε η Φώφη έχει μνήμη χρυσόψαρου, ούτε όμως κι ο ελληνικός λαός.

Μιλάτε για τον Σαμαρά γιατί έχει βάλει πολύ ψηλά τον πήχη και δεν μπορείτε να τον φτάσετε. Χοροπηδάτε και δεν τον φτάνετε κι είναι κωμικό το θέαμα.

Δημήτρης Σταμάτης

Ο πιο πιστός σαμαρικός απαντά στους συριζαίους που λανσάρουν τη θεωρία ότι ο Σαμαράς θέλει να ρίξει τον Κούλη, όπως είχε ρίξει τον μπαμπά του το 1993.

Η διαχωριστική γραμμή στην Ελλάδα του σήμερα δεν βρίσκεται μεταξύ Αριστεράς-Δεξιάς αλλά μεταξύ προοδευτικών πολιτικών μεταρρυθμίσεων που αξίζει να υποστηρίξουμε και της συντήρησης, του αποτυχημένου χθες.

Τάκης Θεοδωρικάκος

Αμα προσλαμβάνεσαι ως σύμβουλος του Κούλη, λες και καμιά παπαριά για να δικαιολογήσεις τη θέση σου.

Αποτελεί ειρωνεία της Ιστορίας ότι ο ριζοσπαστικός βολονταρισμός του ΣΥΡΙΖΑ θα λειτουργήσει ως καταλύτης για να σπάσει το μπετόν αρμέ του κρατισμού που ήταν το κυρίαρχο στοιχείο της Μεταπολίτευσης, ασχέτως ποιος κυβερνούσε. Ηδη στον πολιτικό λόγο του πρωθυπουργού εμφανίστηκε η λέξη μεταρρυθμίσεις. Ουδέν κακόν αμιγές καλού - και στην πολιτική.

Τα Νέα

Κατά βάθος, σκάει από το κακό του ο Ψυχάρης.

Η κυρία Κατριβάνου αποφάσισε ότι εκείνη δεν θα γίνει Φάουστ της Αριστεράς. Δεν πούλησε την ψυχή της σε ό,τι ο ΣΥΡΙΖΑ ονόμαζε απόλυτο κακό.

Γιώργος Κουμουτσάκος

Κι ύστερα δυσανασχετούν όταν ο Τσίπρας τους λέει ότι βρίσκονται σε στρατηγικό αδιέξοδο. Μερικές τέτοιες δηλώσεις ακόμα και θα τον επιβεβαιώσουν πλήρως.

ΡΙΠΕΣ

◆ Για τον Μητσοτάκη (τον Δρακουμέλ) λέγαμε ότι «αυτός θα πουλήσει και την Ακρόπολη» ◆ Για τους Τσιπροκαμμένους τι πρέπει να πούμε; ◆ Εσπασαν όλα τα κοντέρ μέτρησης δωσιλογισμού και η πολιτική ορολογία συναντά προβλήματα στην κατάταξή τους ◆ Με το γνωστό θράσος, αλλά με ύφος που έδειχνε ότι δεν το πολυπιστεύει, ο Τσίπρας είπε στον Κούλη να μη μιλά για προδοσία και προδότες ◆ Γιατί την προηγούμενη φορά που έγινε αυτό με την Αριστερά «ξέρετε που οδήγησε» ◆ Βάζει τον εαυτό του με τον Ζαχαριάδη και τον Μπελογιάννη, με την Ηλέκτρα και τον Γληνό! ◆ Δεν είναι εξοργιστικό, είναι απλώς γελοίο ◆ Διότι άλλο να 'σαι στο βουνό, στην εξορία, στη φυλακή και στο απόσπασμα κι άλλο στο Μαξίμου ◆ Αυτό το διαπιστώνει ακόμα και μικρό παιδί ◆ «Καταλαβαίνω, θέλεις να μείνεις βουλευτής» ◆ Ο Μπουμπούκος προς τον βουλευτή του ΣΥΡΙΖΑ Ν. Μανιό ◆ Υπάρχει μεγαλύτερη ξεφτίλα; ◆ Μπορεί να το παίζει υπερπατριώτης, αλλά μια χαρά το ψήφισε το δωσιλογικό Ταμείο Γενικού Ξεπουλήματος ◆ Ακόμα και για έναν Ζουρ(λ)άρι η βουλευτική έδρα είναι πιο πολύτιμη από την πατριδοκαπηλεία ◆ Ποιος φώναξε με καμάρι «ναι σε όλα», ώστε ν' ακουστεί από τα μικρόφωνα του προεδρείου της Βουλής; ◆ Ο κυρ-Αλέκος ο Φλαμπουράρης ◆ Μόνο έξι από τα 23 μέλη της κυβέρνησης του νέου προέδρου της Βραζιλίας Μισέλ Τεμέρ δεν έχουν υποστεί έλεγχο για διαφθορά, ενώ και ο ίδιος ελέγχεται για σκάνδαλο με μίζες ◆ Μπουμπούκια και οι πρώην σύμμαχοι και νυν αντίπαλοι της Ρούσεφ ◆ «Ρετάλι τσίρκου και ηθικά ξεπλυμένη» χαρακτήρισε τη Ραχήλ Μακρή ο Νίκος Καρανίκας ◆ Μην κοιτάζεσαι τόσο συχνά στον καθρέφτη, ωρέ Καρανίκα ◆ Γιατί ό,τι βλέπεις βγαίνεις και το φωνάζεις ◆ Αυτός ο ίδιος Καρανίκας απεφάνθη ότι η υποψηφιότητα της Ραχήλ με τον ΣΥΡΙΖΑ είναι «ίσως ο πιο σημαντικός λόγος για να κάνουμε την αυτοκριτική μας» ◆ Δε θα του μιλήσουμε για τη Τζάκρη, τον Μπόλαρη, τον Μιχελογιαννάκη, την Κατσέλη και άλλα μπουμπούκια ◆ Θα θυμίσουμε ότι εκτός από τη Ραχήλ, ο ΣΥΡΙΖΑ πρόσθεσε ένα τρίτο Μνημόνιο στα δύο προηγούμενα ◆ Ενας ακόμα δασοκτόνος υπουργός ◆ Τσιρώνη τον λένε και είναι... οικολόγος ◆ Δε διαφέρει από τους προκατόχους του ούτε ως προς τον γκεμπελισμό ◆ Περιμένοντας τις αντιδράσεις των δασολόγων, έσπευσε να τους χαρακτηρίσει συλλήβδην... διεφθαρμένους ◆ Σπυράκια έβγαλε ο Πρετεντεράκος με τη στήριξη που προσφέρει ο ΣΕΒ στην κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ ◆ Και απεκάλεσε τους διοικούντες τον ΣΕΒ «χρήσιμους ηλίθιους» για τον... λενινιστικό ΣΥΡΙΖΑ ◆ Οταν υστεριάζει αυτό το (λέμε τώρα) παιδί, χάνει εντελώς τον έλεγχο ◆ Κάποτε υπήρχε η Αυτόματη Τιμαριθμική Αναπροσαρμογή μισθών και συντάξεων, η περιβόητη ΑΤΑ ◆ Πλέον έχουμε Αυτόματο Μνημονιακό Κόφτη μισθών και συντάξεων ◆ Πρόκειται για... τεράστια πρόοδο, χάρη στη σκληρή διαπραγμάτευση της «πρώτη φορά Αριστεράς» ◆ Ρε συ Τσίπρα, δεν έχεις ντιπ τσίπα; ◆ Κάθε τρεις και λίγο βγαίνει ο τέως πρόεδρος κυρ-Φώτης και κάνει δηλώσεις υπέρ της πολιτικής της κυβέρνησης ◆ Να, βγήκε και τώρα και είπε πως το υπερταμείο δεν είναι και τίποτα σημαντικό ◆ Και συ τον κρατάς ακόμα σε αγωνία και δεν τον βάζεις στην κυβέρνηση; ◆ Καλά, να μη σεβαστείς το μουστάκι του, αλλά την ηλικία του; ◆ Εχεις βέβαια κι άλλους να βολέψεις, αλλά ο κυρ-Φώτης δεν είναι ο πάσα ένας ◆

επί του πιεστηρίου

«Κυρίες και κύριοι της Κυβέρνησης, είστε άπαικτοι, υποκριτές, ψεύτες και θεομπαίχτες». Ετσι άρχισε την ομιλία του στη Βουλή ο επικεφαλής του Περισσού Δ. Κουτσούμπας, κοιτάζοντας προς τα υπουργικά έδρανα. Θέλησε να σβήσει τις εντυπώσεις από την ομιλία της Παπαρήγα στο προηγούμενο πολυνομοσχέδιο, όταν είχε πει ότι ο Περισσός δε λέει πως οι συριζαίοι είναι ψεύτες ως άτομα, ως πολιτικοί και ως βουλευτές, αλλά... εξ αντικειμένου η πολιτική τους αναγκάζεται να χρησιμοποιήσει το ψέμα. Προφανώς υπήρξε πολλή μουρμούρα στο εσωτερικό του κόμματος, για να κάνει ο Κουτσούμπας αυτή τη... θεαματική «διόρθωση».

«Το μόνο πειστικό αφήγημα στη χώρα είναι το αφήγημα της Κυβέρνησης της Αριστεράς». Το είπε κλείνοντας την ομιλία του στη Βουλή ο γιάπης υπουργός Γ. Χουλιαράκης. Ως προς το «αφήγημα» θα συμφωνήσουμε. Διότι αφήγημα σημαίνει ιστοριούλα, παραμυθάκι. Ως προς το «πειστικό», όμως, θα διαφωνήσουμε. Δύσκολα βρίσκεις άνθρωπο που να υποστηρίζει την πολιτική του ΣΥΡΙΖΑ. Ασε που πολλοί συριζαίοι το παίζουν κινέζοι: «Εγώ με τον ΣΥΡΙΖΑ; Οχι, βρε παιδί μου, μια φιλική επαφή είχα».

Στις 2:28 μετά το μεσημέρι της Παρασκευής 20 Μάη, μέσω μιας ανακοίνωσης του Γραφείου Τύπου και Δημοσίων Σχέσεων της ΓΣΕΕ, η αστικοποιημένη συνδικαλιστική γραφειοκρατία κάλεσε «όλους τους εργαζόμενους σε συγκέντρωση διαμαρτυρίας κατά του νέου αντεργατικού πολυνομοσχεδίου την Κυριακή 22 Μαΐου στις 5 το απόγευμα στο Σύνταγμα». Είναι τόσο εξαχρειωμένοι πια που απαξιούν να τηρήσουν ακόμα και τα προσχήματα. Δηλαδή να εκδώσουν μια ανακοίνωση έγκαιρα, να πληρώσουν για να κολληθεί καμιά αφίσα κτλ.

Ο Μιχελογιαννάκης κρύφτηκε (ούτε που ακούστηκε το «ναι» του), όμως τη θέση του κέρδισε επάξια κάποιος Συρμαλένιος, βουλευτής Κυκλάδων του ΣΥΡΙΖΑ, ο οποίος κατέγραψε τη διαφωνία του για την αύξηση του ΦΠΑ στα νησιά («θα μπορούσαμε να μεταθέσουμε την υλοποίηση της αύξησης του ΦΠΑ την 1.1.2017» είπε), αλλά ξεκαθάρισε ότι «δεν μπορώ και να μην ψηφίσω συνολικά το νομοσχέδιο, διότι αυτό θα ήθελε η αντιπολίτευση»!

Τους ξεπέρασε, όμως, όλους κάποιος Γιώργος Δημαράς, που εκλέχτηκε μεν με τον ΣΥΡΙΖΑ στη Β' Αθήνας, αλλά ανήκει στους Οικολόγους-Πράσινους. Μπορεί η Θοδώρα η Τζάκρη να είχε προκαλέσει τρομερή αίσθηση όταν, ως βουλευτίνα του ΠΑΣΟΚ, είχε δηλώσει ότι ψηφίζει με το πιστόλι στον κρόταφο, όμως η αίσθηση οφειλόταν περισσότερο στην εντυπωσιακή της παρουσία. Ενώ ο Δημαράς, ποιητής της πολιτικής, συνέγραψε ένα ρέκβιεμ που θα μείνει στην ιστορία της νεοελληνικής λογοτεχνίας. Θαυμάστε: *«Θρηνώ γιατί το 50% της δημόσιας περιουσίας παραδίδεται σε ξένους ως αποτέλεσμα των εγκληματικών λαθών προηγούμενων κυβερνήσεων. Θρηνώ γιατί το πρώην ειρηνοδικείο Ανδρίτσαινας μπορεί να βγει στο σφυρί αντί να αξιοποιηθεί ως πολιτιστικό κέντρο (...) Θρηνώ για την καταστροφή του πλανήτη»*! Με τον ίδιο οίστρο κατακεραύνωσε τους συναδέλφους του: *««Λυπάμαι για τους βουλευτές που έχουν βολευτεί στα προνόμιά τους και έχουν δύο αστυνομικούς (...) Δεν μπορούμε να πανηγυρίζουμε. Αυτό είναι κατάντια (...) Λυπάμαι για την κατάσταση στο κοινοβούλιο. Δεν υπάρχει αυτογνωσία και αυτοκριτική. Οταν ακούω ύβρεις χωρίς επιχειρήματα. Οταν ακούω λέξεις όπως αλήτης ή αλητεία»*. Αν παραιτήθηκε; Οχι, φυσικά και δεν παραιτήθηκε. Εχει να σώσει το πρώην ειρηνοδικείο Ανδρίτσαινας, ου μην και τον πλανήτη ολόκληρο. Γι' αυτό ψήφισε «ναι σε όλα». Πάντοτε θρηνώντας: «Θρηνώ για την Αριστερά που αναγκάζεται να ψηφίζει πράγματα έξω από τα πιστεύω της. Θρηνώ για την εκχώρηση της δημόσιας περιουσίας. Για την υποδούλωση της πατρίδας και των Ελλήνων στους ξένους». Ψήφος μετά θρήνου...

Η ΠΑΠΑΡΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

Σήμερα νομίζω ότι κλείνει ένας κύκλος, ένας κύκλος δύσκολος για τη χώρα. Κάνουμε ένα τελευταίο βήμα για την ολοκλήρωση της πρώτης αξιολόγησης, που θα σημαίνει μία νέα δημιουργική εποχή για την Ελλάδα, μία εποχή που θα έχει και αυτή τις δυσκολίες της, θα έχει όμως και προοπτική.

Αλέξης Τσίπρας

Το επετειολόγιο της εβδομάδας

28/5/1961: Ιδρυση Διεθνούς Αμνηστίας 28/5/1974: Βόμβα φασιστών σε αντιφασιστική πορεία στη Μπρέσια (Ιταλία), έξι νεκροί, 94 τραυματίες 28/5/1988: Εκτέλεση αμερικανού πλοίαρχου Γουίλιαμ Νορντίν (17Ν) 28/5/1988: Πυροβολισμός στα γραφεία Εισαγγελίας Πρωτοδικών (Κόκκινη Γραμμή) 28/5/1997: Εκτέλεση εφοπλιστή Κώστα Περατικού (17Ν) 29/5: Ημέρα κυανόκρανων 29/5/1453: Αλωση Κωνσταντινούπολης 30/5/1814: Γέννηση Μιχαήλ Μπακούνιν **30/5/1941: Μανώλης Γλέζος και Απόστολος Σάντας κατεβάζουν τη γερμανική σημαία από την Ακρόπολη** 30/5/1972: Επίθεση Ιαπωνικού Κόκκινου Στρατού στο αεροδρόμιο του Τελ Αβίβ, 25 νεκροί, 72 τραυματίες 30/5/1977: Σύλληψη ανθυπίλαρχου Γ. Διαμαντή για ρίψη χειροβομβίδας σε βιβλιοπωλείο με βουλγαρικά βιβλία (Ασκληπιού) 30/5/2006: Εκρηκτικός μηχανισμός κοντά στο σπίτι υπουργού Γιώργου Βουλγαράκη (Επαναστατικός Αγώνας) 31/5: Ημέρα κατά καπνίσματος, Ισλαμική πρωτοχρονιά, Ζιμπάμπουε : Ημέρα ανεξαρτησίας 31/5/1905: Δολοφονία πρωθυπουργού Θεόδωρου Δηλιγιάννη **31/5/1957: Θάνατος Στέφανου Σαράφη** 31/5/1977: Βόμβα σε κινηματογράφο (Θεσσαλονίκη) που πρόβαλε την «Επιδρομή στο Εντεμπε» 31/5/1979: Βόμβες σε λεωφορεία σε γκαράζ ΕΑΣ στις τρεις γέφυρες (ΕΛΑ) 31/5/1991: Δύο ρουκέτες στη ζυθοποιία «Λέβενμπρόι» (17Ν) 1/6: Ημέρα γάλακτος 1/6/1979: Βόμβα στην Επιθεώρηση Εργασίας Ν. Ιωνίας (ΕΛΑ) 1/6/1979: Καταδίκη δέκα μελών ακροδεξιάς ΟΕΑ 1/6/1989 : Βόμβα στο υπουργείο Δικαιοσύνης (ΕΛΑ) 2/6: Ιταλία: Ημέρα δημοκρατίας-συντάγματος, Τυνησία: Ημέρα νεολαίας, Ισλανδία: Ημέρα ναυτικών **2/6/1936: Επίθεση χωροφυλάκων σε ειρηνική διαδήλωση (Βόλος), ένας νεκρός, δεκαεπτά τραυματίες** 2/6/1972: Μετά από ανταλλαγή πυρών συλλαμβάνονται οι Αντρέας Μπάαντερ, Χόλγκερ Μάινς, Γιαν-Καρλ Ράσπε (Φρανκφούρτη) και Γκούντρουιν Ενσλιν (Αμβούργο) 2/6/1982: Πέντε βόμβες σε αμερικανικά αυτοκίνητα και πολυεθνικές εταιρίες (ΕΛΑ) 2/6/2005: Βόμβα Επαναστατικού Αγώνα έξω από το υπουργείο Απασχόλησης 3/6/1964: Ομάδα ακροδεξιών εισβάλλει σε συνεδρίαση της Βουλής και ξυλοκοπείται από βουλευτές 3/6/1989: Βίαιη καταστολή φοιτητικής εξέγερσης πλατείας Τιεν αν Μεν (Πεκίνο).

Μπετόν αρμέ επιβητόρων

Οι Τσιπροκαμμένοι διαθέτουν μια κοινοβουλευτική πλειοψηφία 153 βουλευτών μπετόν αρμέ. Οποιος δεν αντέχει να ψηφίσει τα πιο επαχθή μνημονικά μέτρα παραιτείται παραχωρώντας τη βουλευτική έδρα σε κάποιον άλλο. Αυτοί που μένουν έχουν ως μοναδικό συνδετικό ιστό την παραμονή στην εξουσία, καθώς γνωρίζουν ότι δύσκολα θα βρεθεί άλλο κόμμα για να μεταπηδήσουν, ενώ η επανεκλογή τους με τον ΣΥΡΙΖΑ ή τους ΑΝΕΛ είναι ένα στοίχημα με μεγάλο ρίσκο.

Αυτή είναι η εικόνα που προκύπτει μετά την ψήφιση στη Βουλή των δύο πολυνομοσχεδίων, που ολοκληρώνουν με τον πιο εφιαλτικό τρόπο τις βασικές κατευθύνσεις του τρίτου Μνημόνιου. Είναι η πρώτη φορά που τόσο σκληρά μνημονιακά πολυνομοσχέδια ψηφίζονται χωρίς τα κυβερνητικά κόμματα να έχουν απώλειες. Μόνο που η εικόνα είναι απατηλή, όπως είναι κάθε εικόνα που αποτυπώνει μόνο την επιφάνεια των πραγμάτων και σε μια ορισμένη στιγμή, χωρίς τη δυνατότητα ούτε το βάθος τους να δείξει ούτε τις προοπτικές σε βάθος χρόνου.

Αν τα πράγματα ήταν ακριβώς έτσι, τότε γιατί ο Καμμένος αναγκάστηκε να πει στη Σύρο ότι η απόφαση για αύξηση του ΦΠΑ στα νησιά «είναι μία πράξη εγκληματική, είναι μια απόφαση αντισυνταγματική»; Εντάξει, Καμμένος είν' αυτός, γνωστός παλαιόθεν για την πολιτική του φαιδρότητα, όμως το γεγονός ότι αναγκάζεται να βγάλει τη φαιδρότητά του μ' αυτόν τον τρόπο και στο συγκεκριμένο θέμα δείχνει πως η συγκυβέρνηση των ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ -παρά τη συμπαγή εικόνα που δείχνει η κοινοβουλευτική της πλειοψηφία- βρίσκεται σε πλήρη διάσταση με την κοινωνία κι αυτό την καθιστά εξ ορισμού ευάλωτη και ασταθή.

Ο Τσίπρας εμφανίζεται στη Βουλή συνεχώς απολογούμενος στον Μητσοτάκη. Κι όταν προσπαθεί να αντεπιτεθεί δεν έχει να πει τίποτ' άλλο εκτός από τα περί «στρατηγικού αδιεξόδου» που -κατ' αυτόν- βρίσκεται η ΝΔ. Σε τι συνίσταται το στρατηγικό αδιέξοδο; Στο ότι η ΝΔ ποντάρισε σε ναυάγιο της διαπραγμάτευσης για την πρώτη αξιολόγηση, σε πτώση της συγκυβέρνησης Τσίπρα-Καμμένου και εκλογές, τις οποίες φιλοδοξούσε να κερδίσει. Από τη στιγμή που η αξιολόγηση έκλεισε και η κυβέρνηση δεν έπεσε, η ΝΔ έχει πρόβλημα.

Αν όμως σκαλίσουμε λίγο αυτή τη θεωρία, θα δούμε ότι τα περί στρατηγικού αδιεξόδου ταιριάζουν περισσότερο στα κυβερνητικά κόμματα παρά στη ΝΔ. Σε τι (υποτίθεται ότι) συνίσταται η στρατηγική υπεροχή των κομμάτων της συγκυβέρνησης; Στο ότι κατάφεραν να κλείσουν την αξιολόγηση και να περάσουν όλα τα μέτρα από τη Βουλή χωρίς απώλειες. Ναι, αλλά πέρασαν σκληρά αντιλαϊκά μέτρα και επιπλέον χρεώθηκαν με την κατηγορία του δωσιλογισμού σε βαθμό μεγαλύτερο από τους προκατόχους τους. Το μόνο που θα ακολουθήσει από εδώ και πέρα είναι οι πρακτικές συνέπειες των μέτρων που ψήφισαν (πληρωμές φόρων, εξαθλίωση κοινωνικής ασφάλισης, ιδιωτικοποιήσεις κτλ.), συν τα νέα μέτρα που θ' αναγκαστούν να ψηφίσουν το φθινόπωρο, πριν χρειαστεί να ενεργοποιηθεί ο περιβόητος «κόφτης». Αρα, όσο συμπαγής κι αν εμφανίζεται στη Βουλή η κυβερνητική πλειοψηφία τόσο μεγαλώνει η απόστασή της από τις λαϊκές μάζες. Ενα δυνατό λαϊκό ξέσπασμα θα μπορούσε να την κλονίσει ανεπανόρθωτα. Ακόμα και να τη ρίξει. Και κανένας δεν μπορεί να πει τι πρόκειται να γίνει από το φθινόπωρο και μετά, όταν το κλείσιμο της δεύτερης αξιολόγησης θ' απαιτηθούν και νέα μέτρα, ενώ κανένας συριζαίος δεν τολμά πλέον να δώσει ακόμα και αόριστες υποσχέσεις. Αναμασούν μονότονα τη λέξη «ανάπτυξη», ξυπνώντας στις λαϊκές μάζες μνήμες Σαμαρά.

Επομένως, αν μιλάμε για στρατηγικό αδιέξοδο, αυτό αφορά τους ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ που θα φθείρονται ολοένα και περισσότερο και θα κινδυνεύουν να πάθουν ό,τι έπαθε το ΠΑΣΟΚ, και όχι τη ΝΔ που μπορεί να περιμένει, ακολουθώντας χωρίς βιασύνες την τακτική του «ώριμου φρούτου». Γιατί το «φύγετε - εκλογές τώρα», που έπαιζε σαν ντουντούκα ο Κούλης μέχρι την περασμένη εβδομάδα, δεν ήταν ποντάρισμα στην άμεση πτώση της κυβέρνησης, αλλά προσπάθεια συσπείρωσης της κυβερνητικής πλειοψηφίας, ώστε να μην πέσει η κυβέρνηση και να μην την πατήσει ο Μητσοτάκης όπως ο Σαμαράς το 2011, που αναγκάστηκε να μπει στην κυβέρνηση Παπαδήμου πρόωρα, προτού κερδίσει εκλογές. Ο Μητσοτάκης όχι μόνο δεν αισθάνεται να βρίσκεται σε στρατηγικό αδιέξοδο, αλλά αντίθετα αισθάνεται ανακουφισμένος που οι Τσιπροκαμμένοι τα ψήφισαν όλα μόνοι τους και δεν αναγκάστηκε ο ίδιος να μπει σε μια οικουμενική κυβέρνηση.

Ακόμα και το ΠΑΣΟΚ, που ζητούσε με αγωνιώδη τρόπο οικουμενική κυβέρνηση, μπόρεσε άνετα ν' αλλάξει την τακτική του και καταψηφίζοντας συνολικά το δεύτερο πολυνομοσχέδιο (σε αντίθεση με τη ΝΔ που ψήφισε κάποια άρθρα), να εμφανίζεται σαν... συνεπής αντιμνημονιακή δύναμη. Οχι πως τρώει κανείς αυτό το παραμύθι, αλλά δεν είχε και κάτι καλύτερο να «πουλήσει» το ΠΑΣΟΚ αυτή την περίοδο.

Οι συριζαίοι εμφανίζονται μπετοναρισμένοι ως επιβήτορες της εξουσίας. Μπορεί να επιβιώσουν αρκετά ακόμα χάρη σ' αυτόν τον συνδετικό ιστό. Οταν έρθει η ώρα των εκλογών θα χάσουν. Θα έχουν προλάβει, όμως, να μπετονάρουν τη μνημονιακή πολιτική με νέες ρυθμίσεις. Ετσι που η σκυτάλη να περάσει στους επόμενους ομαλά και το κοινοβουλευτικό σύστημα να επιτελέσει το ρόλο του. Δηλαδή, να εξασφαλίζει τη διαιώνιση του συστήματος, κρατώντας τις εργαζόμενες μάζες εγκλωβισμένες σε μια λογική εναλλαγής των αστικών κομμάτων στην εξουσία.

Εκλογές πολιτικής κρίσης στην Κύπρο

Από την έκρηξη της αποχής, που αναδείχτηκε «πρώτο κόμμα», την πτώση όλων των μεγάλων αστικών κομμάτων, την ενίσχυση παλιών και νέων μικρότερων αστικών κομμάτων και την είσοδο στη Βουλή της κυπριακής Χρυσής Αυγής χαρακτηρίστηκαν οι κυπριακές βουλευτικές εκλογές. Αυτό που φάνηκε είναι πως -αντίθετα με την προπαγάνδα περί εξόδου από το Μνημόνιο- ο κυπριακός λαός εξακολουθεί να βιώνει τις συνέπειες της κρίσης και αισθάνεται βαθιά απογοήτευση απ' όλο το κυρίαρχο πολιτικό σύστημα.

Η αποχή εκτινάχτηκε στι 33,26%, ποσοστό πρωτοφανές για την Κύπρο. Τα δυο μεγαλύτερα αστικά κόμματα, που εναλλάχτηκαν στην εξουσία κατά την περίοδο της κρίσης, υπέστησαν μείωση των ποσοστών τους. Ο ΔΗΣΥ, που κυβερνά τώρα, υπέστη μείωση 3,7%, όμως το ΑΚΕΛ-Αριστερά-Νέες Δυνάμεις υπέστη διπλάσια μείωση (-7,1%), σημάδι του ότι τμήμα των ψηφοφόρων του επέλεξε την αποχή, θεωρώντας το ΑΚΕΛ υπεύθυνο για το Μνημόνιο και τη σκληρή λιτότητα. Μείωση των ποσοστών τους υπέστησαν και το εθνικιστικό ΔΗΚΟ (-1,3%) και η ΕΔΕΚ-Κίνημα Σοσιαλδημοκρατών (-2,8%), κόμματα που με τον ένα ή τον άλλο τρόπο έχουν συμμετάσχει στη διαχείριση της εξουσίας την τελευταία εικοσαετία.

Η Συμμαχία Πολιτών, που έφτιαξε το 2013 ο πρώην υπουργός του ΑΚΕΛ Γ. Λιλλήκας, κατάφερε να πάρει 6,01%, αλλά δεν έκανε την έκπληξη, αφού είναι πέμπτο κόμμα, οριακά κάτω από την ΕΔΕΚ. Ακολούθησε με 5,24% το (επίσης νεότευκτο) Κίνημα Αλληλεγγύη, που ίδρυσε η πρώην δεξιά (ΔΗΣΥ) ευρωβουλευτίνα Ελένη Θεοχάρους, το Κίνημα Οικολόγων - Συνεργασία Πολιτών με 4,81% (+2,6%) και οι νεοναζί του ΕΛΑΜ με 3,71% (+2,6%).

Μολονότι η πολιτειακή οργάνωση της Κύπρου είναι διαφορετική απ' αυτή της Ελλάδας (το σύστημα στην Κύπρο είναι προεδρικό), το εκλογικό αποτέλεσμα δείχνει διεργασίες ανάλογες μ' αυτές της Ελλάδας. Ολα τα μεγάλα κόμματα υφίστανται συρρίκνωση, χωρίς όμως ν' αλλάζει ο μεταξύ τους συσχετισμός. Μικρότερα κόμματα, που δημιούργησαν φιλόδοξοι ηγετίσκοι που προσπαθούν να εκμεταλλευτούν την πολιτική κρίση, καταφέρνουν μεν να μπουν στη Βουλή, δεν μπορούν, όμως, να παίξουν ηγετικό ρόλο. Οσο για τους νεοναζί, η κρίση του παραδοσιακού εθνικισμού, σε συνδυασμό με τη γενικότερη πολιτική κρίση, τους έβαλε στη Βουλή. Οσο για την αυξημένη αποχή, περισσότερο σιχασιά και απογοήτευση δείχνει, παρά αναζήτηση μιας μαχητικής διεξόδου.

Ο Αναστασιάδης είδε τον ΔΗΣΥ να κόβει πρώτος το νήμα και την προεδρία του να μην αντιμετωπίζει ιδιαίτερο πρόβλημα. Γι' αυτό και περιορίστηκε σε μια εξωστρεφή δήλωση, μην παραλείποντας να σημειώσει πως «η απόφαση μεγάλου μέρους του εκλογικού σώματος να απέχει από τις εκλογές, θα προβληματίσει όλους». Αντίθετα, στο ΑΚΕΛ χτυπάνε καμπανάκια. «Τα αποτελέσματα δεν είναι τα αναμενόμενα και δεν μας ικανοποιούν, θα συνέλθουν πολύ σύντομα τα συλλογικά όργανα του κόμματος για εκτιμήσεις», δήλωσε ο γενικός γραμματέας Αντρος Κυπριανού, που όταν ρωτήθηκε για τη δική του θέση απάντησε ότι είναι πάντοτε στη διάθεση των συλλογικών οργάνων και πως στο ΑΚΕΛ «κανείς δεν είναι αιχμάλωτος της καρέκλας».

Πέραν όλων των άλλων, το αποτέλεσμα των κυπριακών εκλογών δείχνει να μην επιβεβαιώνονται οι μπουρδολογίες του ΣΥΡΙΖΑ περί επερχόμενης αλλαγής στην Ευρώπη. Αντίθετα, κάνοντας προβολή στο μέλλον, μπορούμε να δούμε στον συνεχιζόμενο εκλογικό κατήφορο του ΑΚΕΛ μια επιμέρους εικόνα αυτού που θα πάθει ο ΣΥΡΙΖΑ στις επόμενες ελληνικές εκλογές.

Οπορτουνισμός α λα καρτ

Από το ίδιο το κείμενο της παραίτησής της από το βουλευτιλίκι, που η έως την περασμένη Κυριακή βουλευτίνα του ΣΥΡΙΖΑ Βασιλική Κατριβάνου ανήρτησε στο facebook, φαίνεται καθαρά πως πρόκειται πρωτίστως για προσωπική και δευτερευόντως για πολιτική πράξη. Δεν αντέχω άλλο να ψηφίζω τέτοια νομοσχέδια, παραιτούμαι, ήταν το μήνυμα της Κατριβάνου, που μίλησε για το «βαθύ πολιτικό και υπαρξιακό αδιέξοδο» που βίωνε.

Εχοντας ήδη ψηφίσει το τρίτο Μνημόνιο και έχοντας δεσμευτεί ότι θα ψηφίσει όλους τους εφαρμοστικούς του νόμους, προκειμένου να είναι υποψήφια με λίστα στις εκλογές του περασμένου Σεπτέμβρη, έχοντας ήδη ψηφίσει το αντιασφαλιστικό έκτρωμα του Κατρούγκαλου και το πακέτο των άμεσων φόρων, η Β. Κατριβάνου ψήφισε ναι επί της αρχής του νέου πολυνομοσχέδιου, ναι στο πακέτο των εφιαλτικών έμμεσων φόρων (ευθέως αντιλαϊκών και με στόχευση στο βαλάντιο των λαϊκών νοικοκυριών), ναι στο οικολογικό έγκλημα (που συντελείται με τα σχετικά με τα δάση άρθρα), αλλά όχι στα άρθρα για το νέο υπερταμείο και τον «κόφτη». Μετά παραιτήθηκε.

Ακόμα και η μεθόδευση που ακολούθησε αποκάλυπτε την αγωνία της μη τυχόν και κάνει ζημιά στην κυβέρνηση. Εξαφανίστηκε από την αίθουσα της Βουλής, περίμενε να ψηφίσουν όλοι, να μην επηρεάσει η αρνητική της ψήφος κάποιον άλλο βουλευτή του ΣΥΡΙΖΑ, να σιγουρευτεί ότι το πολυνομοσχέδιο ψηφίστηκε και μετά να πει τη θέση της με τα πολλά «ναι» και τα δύο «όχι». Δεν είμαστε σίγουροι αν είχε πρόθεση να παραιτηθεί ή αν την ανάγκασαν να παραιτηθεί οι Τσιπραίοι και η παρέα της στη φράξια των 53+. Το λέμε γιατί στη Βουλή δεν είπε λέξη περί παραίτησης, την οποία ανακοίνωσε μερικές ώρες αργότερα, μέσω facebook. Ισως να δοκίμασε να παίξει το παιχνίδι που είχε παίξει το περασμένο καλοκαίρι με το «παρών», αλλά οι Τσιπραίοι αυτή τη φορά ήταν άτεγκτοι και δεν της έκαναν τη χάρη.

Δεν έχουν και καμιά σημασία όλ' αυτά. Τέτοια παιχνίδια γίνονταν πάντοτε στα αστικά κόμματα. Και αντιμετωπίζονταν ανάλογα με τη συγκυρία και ανάλογα με την άποψη που επικρατούσε ανάμεσα σε διάφορες αντιτιθέμενες απόψεις. Υπάρχουν στελέχη που έφυγαν και ξαναγύρισαν, στελέχη που διαγράφηκαν και αποκαταστάθηκαν. Εκείνο που θέλουμε να τονίσουμε είναι πως μετά τη διάσπαση του περασμένου καλοκαιριού, που οδήγησε εκτός ΣΥΡΙΖΑ την «αριστερή πλατφόρμα» αλλά και στελέχη από τη λεγόμενη προεδρική πτέρυγα, αυτοί που έμειναν στον ΣΥΡΙΖΑ είναι αποφασισμένοι να στηρίξουν τα πιο αισχρά μνημονιακά μέτρα, να στηρίξουν ακόμα και δωσιλογικά μέτρα (όπως η δημιουργία της εταιρίας ξεπουλήματος όλης της περιουσίας του ελληνικού κράτους). Αν κάποιοι δεν αντέχουν να τα σηκώσουν όλα, τότε παραιτούνται, χωρίς να δημιουργήσουν προβλήματα στην κοινοβουλευτική πλειοψηφία. Πρώτος άνοιξε το χορό ο Γ. Σακελλαρίδης (που επαινέθηκε από τον ίδιο τον Τσίπρα για την παραίτησή του) και ακολουθεί τώρα η Κατριβάνου (η οποία δήλωσε ότι παραμένει στον ΣΥΡΙΖΑ και εισέπραξε τα εύσημα από τον διευθυντή της ΚΟ του ΣΥΡΙΖΑ Κ. Ζαχαριάδη, που δήλωσε ότι η στάση της τιμά την ίδια, τη συλλογικότητα και τις κοινές τους αναζητήσεις!).

Ετσι, έχουμε ένα μείγμα οπορτουνισμού και ευαισθησίας α λα καρτ, που διευκολύνει τον ΣΥΡΙΖΑ να διατηρήσει αλώβητη την κοινοβουλευτική του πλειοψηφία (μαζί με τον Καμμένο, φυσικά) και εκείνους που δεν μπορούν ν' αντέξουν όλο το βάρος, να περνούν από την πρώτη γραμμή στην εφεδρεία, για να δουν τι θα κάνουν στο μέλλον. Ανήκει σε άλλες επιστήμες η διερεύνηση της ψυχολογικής κατάστασης του κάθε Σακελλαρίδη και της κάθε Κατριβάνου. Αν δηλαδή πραγματικά έφτασαν σε κάποιο προσωπικό αδιέξοδο ή αν βρήκαν ένα τρόπο για να περάσουν από το φως στο ημίφως, ώστε να επανέλθουν με μεγαλύτερες αξιώσεις στο μέλλον, στο πλαίσιο των ανακατατάξεων που αναμφίβολα θα υπάρξουν και στον ΣΥΡΙΖΑ και σε ολόκληρο το αστικό πολιτικό σκηνικό (αυτού του τύπου οι ανακατατάξεις δε σταμάτησαν από το 2010 και μετά ούτε πρόκειται να σταματήσουν στο ορατό μέλλον). Για τη φράξια στην οποία ανήκουν, όμως, τους 53+, μπορούμε να πούμε με απόλυτη σιγουριά πως συμμετέχει «ψυχή τε και σώματι» στην άσκηση της εξουσίας. Αλλωστε, ο άτυπος επικεφαλής της, ο Τσακαλώτος, είναι επικεφαλής της διαπραγματευτικής ομάδας της κυβέρνησης, ενώ άλλα στελέχη της (Δρίτσας, Χριστοδουλοπούλου κ.ά.) κατέχουν επίζηλα κυβερνητικά και πολιτειακά πόστα.

Αυτή η φράξια, που πριν από λίγο καιρό έδωσε στη δημοσιότητα εκείνο το υποκριτικό κείμενο («Εντεκα σημεία για τον ΣΥΡΙΖΑ»), στο οποίο έγραφε ότι «αν διαρραγεί οριστικά η σχέση μας με τα ριζοσπαστικά κοινωνικά κινήματα, δεν έχει καμία σημασία η παραμονή σε μια κυβέρνηση, που θα έχει χάσει, στην ουσία, την κοινωνική στήριξη», δεν βρήκε να γράψει τίποτα για το πολυνομοσχέδιο στη λαμπρή ιστοσελίδα της (commonality.gr). Μπορεί εκεί να βρει κανείς μια συνέντευξη του κοινοβουλευτικού εκπροσώπου του ΣΥΡΙΖΑ Χ. Μαντά, που εξαίρει τη διαπραγμάτευση (δηλαδή τον Τσακαλώτο), συνέντευξη ενός στελέχους της γερμανικής Linke, αλλά ούτε λέξη για το πολυνομοσχέδιο!

Ο ναζισμός δεν πέθανε ποτέ στην Αυστρία

Η οριακή νίκη του πρώην οικολόγου Αλεξάντερ Βαν Ντερ Μπέλεν που κατέβηκε ως ανεξάρτητος υποψήφιος στις προεδρικές εκλογές της Αυστρίας απέναντι στον υποψήφιο των ναζιστών Νόρμπερτ Χόφερ, με διαφορά μόλις 0.6% (χάρη σε τριάντα μία χιλιάδες ψήφους μέσω επιστολών) αποτύπωσε για μία ακόμα φορά τον κοινωνικό εκφασισμό που κερδίζει έδαφος στην Αυστρία. Μπορεί ο Χόφερ να δηλώνει ότι δεν είναι ναζί (ακόμα και... κεντροδεξιός δήλωσε δυο μέρες πριν το δεύτερο γύρο των προεδρικών εκλογών), όμως το κόμμα που εκπροσωπεί, το «Κόμμα των Ελευθέρων» (FPÖ), έχει καθαρά ναζιστική ιστορία. Ιδρύθηκε το 1956 από πρώην ναζιστές, οι οποίοι, βλέποντας την επιρροή τους να αυξάνεται, έκαναν τον ελιγμό να προβάλουν ως υποψήφιο τον «μετριοπαθή» Χόφερ και όχι τον «σκληροπυρηνικό» αρχηγό του κόμματος. Αλλωστε, η καρέκλα του προέδρου είναι καθαρά διακοσμητική κι αυτοί στοχεύουν στις βουλευτικές εκλογές που θα γίνουν το Σεπτέμβρη του 2018.

Δεν είναι η πρώτη φορά που οι φασίστες κερδίζουν έδαφος στην αυστριακή κοινωνία. Στις βουλευτικές εκλογές του 1999, το FPÖ, καθοδηγούμενο από τον διάσημο τότε Γεργκ Χάιντερ, που δήλωνε θαυμαστής του Χίτλερ, είχε κερδίσει τη δεύτερη θέση με ένα εντυπωσιακό 26.9%, το οποίο το έφερε σε κυβέρνηση συνασπισμού με το Λαϊκό Κόμμα (παραδοσιακή δεξιά της Αυστρίας). Η κυβέρνηση αυτή δεν άντεξε πολύ. Στις βουλευτικές εκλογές του 2002, το FPÖ έπεσε κατακόρυφα (μόλις στο 10%). Το γεγονός ότι ο τότε ηγέτης του FPÖ δήλωνε θαυμαστής του Χίτλερ δεν είχε αποθαρρύνει το ένα τέταρτο του εκλογικού σώματος να τον ψηφίσει, σε μία εποχή που το προσφυγικό πρόβλημα δεν είχε τη σημερινή του διάσταση, που υποτίθεται ότι δικαιολογεί τη στροφή των ψηφοφόρων προς τη ναζιστική ακροδεξιά. Το «Κόμμα των Ελευθέρων» παρέμεινε στην κυβέρνηση και μετά τις εκλογές του 2002 (αν και καταρρακωμένο εκλογικά), για να αποχωρήσει το 2005, με τον Χάιντερ να ιδρύει άλλο κόμμα (Συμμαχία για το Μέλλον της Αυστρίας – BZÖ) που αντικατέστησε το FPÖ στον κυβερνητικό συνασπισμό. Στις εκλογές του 2008, τα δύο φασιστικά κόμματα (FPÖ και BZÖ) κατέβηκαν ξεχωριστά και απέσπασαν συνολικά το 28.2% των ψήφων, δηλαδή ξεπέρασαν το ρεκόρ του 1999.

Η πρόσφατη πολιτική ιστορία της Αυστρίας, λοιπόν, δε δικαιολογεί το χαρακτηρισμό «έκπληξη« για το 50% που πήρε ο Χόφερ, ένας αστός πολιτικός που περισσότερο φέρνει σε γιάπη παρά σε νεοναζί. Ο εκφασισμός πλατιών στρωμάτων του πληθυσμού έχει μακρά ιστορία στην Αυστρία. Οταν μάλιστα οι ναζί εκπροσωπούνται από μοντέρνους γιάπηδες, τότε παρέχουν το άλλοθι που ζητούν αρκετοί για να τους ψηφίσουν. Το ίδιο δε γίνεται και στην Ελλάδα; Μπορεί τα εγχώρια ναζισταριά να μην έχουν τη φινέτσα ενός Χάιντερ ή ενός Χόφερ, όμως φροντίζουν να φωνάζουν σε όλους τους τόνους ότι δεν είναι ναζί αλλά... έλληνες εθνικιστές.

Εκτός από το μεταναστευτικό, που αποτέλεσε σίγουρα μία από τις βασικές αιτίες που πυροδότησαν την αύξηση του κοινωνικού εκφασισμού στην Αυστρία, η οικονομική κρίση θα πρέπει να θεωρείται ως μία ακόμα εξίσου σημαντική αιτία. Η τελευταία είχε ως συνέπεια τον τριπλασιασμό της ανεργίας στη χώρα την τελευταία τριετία. Αυτό, σε συνδυασμό με την αύξηση των μεταναστών και την παντελή απουσία ενός συγκροτημένου ταξικού ρεύματος, ήταν φυσικό να οδηγήσει στην αύξηση της επιρροής των ναζιστών σε μία κοινωνία που δεν φημίζεται για τις... ταξικές της αντιστάσεις.

Οπως και παλαιότερα έτσι και σήμερα, οι ναζί είναι ενταγμένοι στο υπάρχον πολιτικό σύστημα. Δεν πρέπει όμως να ξεχνάμε ότι την αντιμεταναστευτική πολιτική την εφαρμόζει η σοσιαλδημοκρατική κυβέρνηση (με καγκελάριο τον διάσημο Φάιμαν μέχρι πρόσφατα που παραιτήθηκε και τώρα τον Κρίστιαν Κερν), που πρόσφατα επέβαλε αυστηρούς ελέγχους στα σύνορα της Αυστρίας και εξήγγειλε την απέλαση 50 χιλιάδων αιτούντων άσυλο μέσα στην ερχόμενη τριετία προκειμένου να καταστείλει το μεταναστευτικό ρεύμα.

Ισραήλ

Ο Λίμπερμαν υπουργός Πολέμου!

Στην αντικατάσταση του «μετριοπαθή» Μοσέ Γιαλόν από τον ακροδεξιό Αβιγκόρ Λίμπερμαν στο ισραηλινό υπουργείο Πολέμου προχώρησε αιφνιδιαστικά ο Νετανιάχου την Παρασκευή 20 Μάη, ενώ το κόμμα του Λίμπερμαν Γίσραελ Μπεϊτένιου μπήκε στο κυβερνητικό σχήμα.

Ο Λίμπερμαν εκφράζει διαχρονικά τις πιο φασιστικές απόψεις μέσα στο Ισραήλ κάνοντας συχνά δηλώσεις απύθμενης βαρβαρότητας για τους Παλαιστίνιους. Δεν είναι λίγες οι φορές που έχει καλέσει το ισραηλινό κράτος να απελάσει στη Δυτική Οχθη τους Παλαιστίνιους που έχουν την ισραηλινή υπηκοότητα και να ανατρέψει την Παλαιστινιακή Αρχή. Παράλληλα ηγείται νομικής προσπάθειας που προωθεί την επιβολή της θανατικής ποινής στους Παλαιστίνιους που καταδικάζονται για «τρομοκρατία» από τα ισραηλινά δικαστήρια. Οταν τον περασμένο Μάρτιο δόθηκε στη δημοσιότητα το βίντεο με τον ισραηλινό στρατιώτη που εκτέλεσε εν ψυχρώ με μια σφαίρα στο κεφάλι έναν παλαιστίνιο νέο ενώ αυτός κειτόταν αναίσθητος στο έδαφος, ήταν ο πρώτος που βγήκε δημόσια να υπερασπιστεί τον δολοφόνο.

Ο Γιαλόν δεν είναι, βέβαια, κανένα «περιστέρι». Πρώην αρχηγός του σιωνιστικού γενικού επιτελείου, παραδοσιακά δεξιός, είναι αυτός που οργάνωσε την ισραηλινή εισβολή στη Γάζα το καλοκαίρι του 2014, που άφησε πίσω της περίπου 2.300 νεκρούς, ανάμεσά τους εκατοντάδες παιδιά. Οταν λοιπόν αυτός ο άνθρωπος σχολιάζει την τοποθέτηση του Λίμπερμαν στη θέση του πολιτικού προϊσταμένου της δολοφονικής στρατιωτικής μηχανής του Ισραήλ ως μια πράξη που υποσκάπτει τη σταθερότητα και παρουσιάζει στον κόσμο μια εικόνα σύμφωνα με την οποία το Ισραήλ δεν ενδιαφέρεται για την ειρήνη στην περιοχή, καταλαβαίνετε πως η αντικατάσταση του αποτελεί σημάδι κυβερνητικής κρίσης.

Στο ίδιο μήκος κύματος κινήθηκε και η Τζίπι Λίβνι, που δήλωσε ότι η είσοδος του Λίμπερμαν στο κυβερνητικό σχήμα θα δυναμώσει ακόμα περισσότερο το κίνημα για μποϊκοτάζ του Ισραήλ. Μέχρι και ο Εχούντ Μπάρακ, ο υπεύθυνος των ισραηλινών εισβολών στη Γάζα το 2008 και το 2012, κατά τις οποίες χιλιάδες Παλαιστίνιοι σφαγιάστηκαν από το στρατό των σιωνιστών, καταδίκασε την επιλογή του Λίμπερμαν για το υπουργείο Πολέμου, δηλώνοντας ότι η νέα κυβέρνηση συνεργασίας δείχνει σημάδια φασισμού, και χαρακτηρίζοντας τον Λίμπερμαν ως τον πλέον ακατάλληλο για το συγκεκριμένο πολιτικό πόστο.

Βέβαια, ως προς την καταστολή του παλαιστινιακού λαού ο Λίμπερμαν θα δείξει τον ίδιο ζήλο με τους προκατόχους του. Και οι κινήσεις του θα είναι πολιτικά στοχευμένες. Εδώ και χρόνια αλλάζει υψηλόβαθμα κυβερνητικά πόστα και οι κινήσεις του δεν χαρακτηρίζονται από επικίνδυνες υπερβολές. Η ρητορική του είναι ρητορική σιωνιστικού μίσους, πολιτικά όμως κινείται πάντοτε στο πλαίσιο που υπαγορεύουν οι Αμερικανοί, των οποίων θεωρείται εντολοδόχος. Δεν είναι τυχαίο ότι οι Αμερικάνοι δεν αντέδρασαν αρνητικά στην τοποθέτησή του σε ένα τόσο κρίσιμο πολιτικό πόστο, για τη στελέχωση του οποίου πάντοτε έχουν λόγο, δεδομένου ότι αποτελούν τον βασικό τροφοδότη του σιωνιστικού στρατού με εξοπλιστικά συστήματα. Ξέρουν πολύ καλά ότι οι φασιστικού τύπου δηλώσεις που κάνει κατά καιρούς ο Λίμπερμαν απευθύνονται σε ένα συγκεκριμένο ακροατήριο που αποτελεί διαχρονικά την εκλογική του βάση, ενώ ο ίδιος κάθε άλλο παρά απρόβλεπτος είναι. Την ίδια βάση (από την ακριβώς αντίθετη οπτική) έχουν και οι αντιδράσεις των «κεντρώων» πολιτικών όπως ο Μπάρακ και η Λίβνι. Δε θέλουν να δουν τον Λίμπερμαν να ενισχύεται πολιτικά, γι' αυτό επικαλούνται τον ακραία φασιστικό χαρακτήρα της πολιτικής του ρητορικής.

Ομως, μια πολιτική αλλαγή σε κορυφαίο και κρίσιμο κυβερνητικό πόστο ποτέ δεν στερείται ευρύτερης σημασίας. Για παράδειγμα, η δήθεν μετριοπάθεια του Γιαλόν (στην πραγματικότητα πρόκειται για ρεαλισμό που πηγάζει από την καλή γνώση των νέων συσχετισμών, που έχει ένας προσφάτως αποστρατευθείς ανώτατος αξιωματικός) αποτελούσε εδώ και καιρό σημείο τριβής μεταξύ του Νετανιάχου και του κόμματος «Εβραϊκή Εστία» ενός άλλου φασίστα, του Ναφταλί Μπενέτ, που συμμετέχει στην κυβέρνηση συνεργασίας, αλλά απειλεί εδώ και καιρό ότι θα αποχωρήσει από το κυβερνητικό σχήμα οδηγώντας το σε κατάρρευση. Η αντικατάσταση του Γιαλόν από έναν ακροδεξιό σαν τον Λίμπερμαν ικανοποίησε το Μπενέτ, που δήλωσε ότι θα παραμείνει στην κυβέρνηση.

Προς τι τότε ο θόρυβος και η έκπληξη σε όλο σχεδόν το ισραηλινό πολιτικό φάσμα; Οι πάντες είχαν προεξοφλήσει ότι ο Νετανιάχου θα στραφεί για στήριξη στο κεντροδεξιό κόμμα «Σιωνιστική Ενότητα» του Ισαάκ Χέρζογκ και της Τζίπι Λίβνι, προκειμένου να διασώσει την παραπαίουσα κυβέρνησή του, η οποία έχει πλειοψηφία μόλις μιας έδρας στη βουλή, και να ισορροπήσει κάπως το κυβερνητικό σχήμα τραβώντας το λίγο προς το Κέντρο. Αυτός, όμως, επέλεξε να δώσει στην κυβέρνησή του ακόμα πιο σκληρό δεξιό χαρακτήρα.

Σε συνθήκες παρατεταμένης πολιτικής κρίσης, η οποία αναπτύσσεται πάνω στη βάση μιας παρατεταμένης πολιτικοστρατιωτικής σύγκρουσης (γιατί μόνο έτσι μπορεί να χαρακτηριστεί ο μακρόχρονος εθνικοαπελευθερωτικός αγώνας του παλαιστινιακού λαού), ο χαρακτήρας μιας κυβέρνησης και των πολιτικών που την απαρτίζουν μπορεί **-σε μικροπεριόδους-** να δημιουργήσει πρόσθετες περιπλοκές στο σύστημα, που για να τις ελέγξει θα χρειαστεί να καταβάλει τίμημα. Γ' αυτό και είναι σίγουρο πως πολλοί στο Ισραήλ θα σκέφτονται ότι η «εκρηκτική» τριανδρία Νετανιάχου-Λίμπερμαν-Μπενέτ μπορεί να τους βάλει σε κινδύνους. Από την άλλη, είναι η ψήφος των πολιτών που εξέλεξε αυτή την τριανδρία, θεωρώντας ότι η παλαιστινιακή απειλή (έτσι αντιλαμβάνεται ο σιωνιστικός όχλος τον πόθο ενός λαού για εθνική ανεξαρτησία) μπορεί ν' αντιμετωπιστεί με τον τρόπο του Λίμπερμαν.

Πολωνία: Προπαγάνδα υπέρ του ΝΑΤΟ στα σχολεία

Ενόψει της συνόδου κορυφής του ΝΑΤΟ, που πρόκειται να πραγματοποιηθεί στη Βαρσοβία στις 8-9 του προσεχούς Ιούλη, η κυβέρνηση της Πολωνίας έχει ξεκινήσει μια εκστρατεία πλύσης εγκεφάλου των μαθητών από την πιο μικρή ηλικία. Στόχος η ανάπτυξη φιλο-νατοϊκών αισθημάτων, ώστε να αποτραπούν κατά το δυνατόν προβληματισμοί, αμφισβητήσεις και αντιδράσεις στις στρατηγικές πολιτικές επιλογές της πολωνικής αστικής τάξης. Το καθεστώς θέλει να προετοιμάσει πολίτες υποτακτικούς και εθελόδουλους στις επιταγές των αμερικάνων και ευρωπαίων ιμπεριαλιστών πατρώνων του.

Βέβαια, η πολωνική κοινωνία είναι ήδη βαθύτατα συντηρητική πολιτικά και κοινωνικά. Οσο «τσιμπημένες» κι αν είναι οι πρόσφατες δημοσκοπήσεις, το ποσοστό άνω του 70% υπέρ του ΝΑΤΟ αντανακλά μια πραγματικότητα. Ομως, όταν η μετατροπή μιας χώρας σε προκεχωρημένο φυλάκιο ενάντια στη Ρωσία, γεγονός που εξ αντικειμένου εκθέτει τους πολίτες της στον κίνδυνο σκληρών αντιποίνων από τη ρωσική πλευρά, δε συνοδεύεται από κάποια βελτίωση του βιοτικού επιπέδου, πάντα εγκυμονεί τον κίνδυνο της αντιστροφής της κατάστασης από τις επερχόμενες γενεές. Γι' αυτό και το υπερσυντηρητικό πολιτικό κατεστημένο της Πολωνίας θέλει να εκμεταλλευτεί το μομέντουμ της σημερινής κοινωνικής συγκυρίας, προκειμένου να στεριώσει την αμερικανοδουλεία και να τη μετατρέψει σε παράδοση ισχυρή όσο ο καθολικισμός στη συγκεκριμένη σλαβική χώρα.

Στο πλαίσιο αυτής της επιχείρησης, οι δημοτικές αρχές της Βαρσοβίας έχουν ετοιμάσει διαλέξεις διάρκειας δύο μηνών, που θα γίνονται τέσσερις ώρες τη βδομάδα στα σχολεία της πρωτεύουσας, ενώ σχετικό υλικό έχει ήδη αποσταλεί από το υπουργείο Εξωτερικών σε όλα τα σχολεία της χώρας.

Σημειωτέον ότι το ακροδεξιό κυβερνών κόμμα του Νόμου και της Δικαιοσύνης, επικαλούμενο τη ρωσική απειλή, ζητά την ενίσχυση της νατοϊκής στρατιωτικής παρουσίας και τη δημιουργία μόνιμων στρατιωτικών βάσεων στη χώρα, όπου ήδη έχουν αρχίσει οι εργασίες για την εγκατάσταση από τους Αμερικάνους του δεύτερου τμήματος (το πρώτο τμήμα λειτουργεί ήδη στη Ρουμανία) της αντιπυραυλικής ασπίδας «Aegis Ashore», η οποία εντάσσεται στο αμερικανονατοϊκό σχέδιο περικύκλωσης της Ρωσίας.

Στο κλίμα αυτό, είναι φυσικά δύσκολο να βρεθεί εκπαιδευτικός να διακινδυνεύσει τη δουλειά του, αμφισβητώντας την κυβερνητική φιλονατοϊκή προπαγάνδα. Να απαντήσει, ας πούμε, σε τυχόν ερωτήσεις μαθητών μιλώντας για τον πραγματικό ρόλο του ΝΑΤΟ και τον όλεθρο που έχουν προκαλέσει οι στρατιωτικές επεμβάσεις του σε χώρες όπως η Γιουγκοσλαβία, το Αφγανιστάν, το Ιράκ, η Λιβύη και άλλες.

Γαλλία

Συνεχίζεται η αντίσταση στα αντεργατικά μέτρα

Συνεχίζεται το κύμα των διαμαρτυριών και απεργιών κατά του νόμου για τα εργασιακά στη Γαλλία. Αυτή τη φορά η σύγκρουση μεταφέρθηκε στον χώρο των καυσίμων, όπου απεργοί έχουν μπλοκάρει τουλάχιστον 189 εγκαταστάσεις αποθήκευσης καυσίμων, με αποτέλεσμα μέχρι την περασμένη Τρίτη να έχουν ξεμείνει από καύσιμο γύρω στα 1.500 από τα 12.000 βενζινάδικα που υπάρχουν στη Γαλλία. Από τα οκτώ διυλιστήρια απεργούν τα πέντε, με συνδικαλιστική κάλυψη της CGT, που για την ώρα εμφανίζεται μέσα στον αγώνα, αδυνατώντας προφανώς να παίξει τον «υπεύθυνο» ρόλο της στο να αποφευχθούν τα «έκτροπα». Για την κυβέρνηση Ολάντ-Βαλς το πρόβλημα δεν είναι η διαμαρτυρία μέσα στα ασφυκτικά νομικά πλαίσια της αστικής δημοκρατίας, αλλά οι δράσεις που ξεπερνούν αυτά τα όρια. Δράσεις που στη Γαλλία έχουν οδηγήσει μέχρι στιγμής πάνω από 350 μπάτσους στα νοσοκομεία.

Γι' αυτό και η εντολή καταστολής των κινητοποιήσεων στα διυλιστήρια ήταν άμεση και κοφτή. Οι γάλλοι μπάτσοι επιτέθηκαν με αντλίες νερού και χημικά στους απεργούς έξω από το διυλιστήριο της Esso στη Μασσαλία, ενώ οι απεργοί αμύνθηκαν στήνοντας οδοφράγματα. Ο πρωθυπουργός Βαλς δήλωσε ωμά, ότι δε θα επιτρέψει να βρεθούν οι Γάλλοι σε κατάσταση αποκλεισμού και η οικονομία μπλοκαρισμένη, αυξάνοντας την πίεση πάνω στη ρεφορμιστική CGT, που καλείται να σταματήσει γιατί βρίσκεται σε αδιέξοδο.

Απεργίες όμως εξαγγέλλονται και σε πυρηνικά εργοστάσια, καθώς και στις συγκοινωνίες, στα τραίνα και το Μετρό του Παρισιού, που αναμένεται να ξεκινήσουν μία βδομάδα πριν από την έναρξη της ποδοσφαιρικής διοργάνωσης του Euro '16 (10 Ιούνη). Οι συνδικαλιστές των συγκοινωνιών μιλούν για απεργία διαρκείας, που δε γίνεται μόνο για το νέο νόμο αλλά και για μισθολογικά αιτήματα. Αν πραγματοποιηθεί αυτή η απεργία, τότε θα υπάρξουν επιπτώσεις σε όλο το δίκτυο των δημόσιων συγκοινωνιών του Παρισιού, συμπεριλαμβανομένου του Μετρό, των τραμ και των υπέργειων σιδηροδρομικών γραμμών καθώς και ορισμένων λεωφοριακών γραμμών.

Η σοσιαλδημοκρατική κυβέρνηση εξακολουθεί να εμφανίζεται άκαμπτη, δηλώνοντας σε όλους τους τόνους ότι δεν πρόκειται να κάνει πίσω και ρίχνοντας το μπαλάκι στη συνδικαλιστική γραφειοκρατία, την οποία καλεί να δείξει υπευθυνότητα και να περιορίσει τις διαμαρτυρίες της στα πλαίσια του νόμου και της τάξης. Το θέμα όμως είναι κατά πόσο μπορεί να το κάνει αυτό και να ελέγξει όλο τον κόσμο που εξαγριώθηκε με τη δικτατορική επιβολή ενός αντεργατικού νόμου. Το επόμενο διάστημα θα δείξει ποια πορεία θα πάρει η σύγκρουση που έχει ξεσπάσει.

Σημειώνουμε ότι η Γαλλία έχει παράδοση στην υπεράσπιση των εργατικών κατακτήσεων, ενώ από την άλλη η κυβέρνηση Ολάντ-Βαλς είναι εντελώς απαξιωμένη, επομένως ανίσχυρη να οικοδομήσει κοινωνικές συμμαχίες και να διεμβολίσει το αυθόρμητο κίνημα. Γι' αυτό και προσβλέπει στην «υπευθυνότητα» της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας.

Βέλγιο

Δυναμικό όχι στην κατάργηση του 38ωρου

Σε πεδίο μάχης μετατράπηκε το κέντρο των Βρυξελλών την Τρίτη 24 Μάη, κατά τη διάρκεια διαδήλωσης κατά των νέων αντιλαϊκών και αντεργατικών μέτρων που προωθεί η κυβέρνηση. Σφοδρές συγκρούσεις ξέσπασαν μεταξύ πλήθους διαδηλωτών και αστυνομίας, όταν ένα δυναμικό κομμάτι της πορείας άρχισε να εκτοξεύει αντικείμενα εναντίον πάνοπλων αστυνομικών, οι οποίοι απάντησαν χρησιμοποιώντας χημικά και κανόνια νερού για να διαλύσουν τη διαδήλωση.

Η διαδήλωση, στην οποία συμμετείχαν τουλάχιστον 60.000 άνθρωποι, οργανώθηκε από τα συνδικάτα με αιτήματα ενάντια στις περικοπές των κοινωνικών δαπανών, στην ανεργία και πρωτίστως ενάντια στον αποκαλούμενο «Νόμο Πέετερς», το νέο αντεργατικό νόμο, ο οποίος προβλέπει ότι ο χρόνος εργασίας θα μετράται πλέον σε ετήσια βάση. Αυτό σημαίνει ότι καταργείται ουσιαστικά το 38ωρο τη βδομάδα, που ισχύει στο Βέλγιο, και οι εργοδότες αποχτούν ευελιξία στον καθορισμό του εβδομαδιαίου ωραρίου εργασίας για τους εργαζόμενους, αποχτούν δηλαδή το δικαίωμα να μειώνουν ή να αυξάνουν τις ώρες εργασίας ανάλογα με τις ανάγκες τους χωρίς να πληρώνουν υπερωρίες. Με άλλα λόγια, τορπιλίζεται το κατακτημένο δικαίωμα των συμβάσεων εργασίας και οι εργαζόμενοι γίνονται έρμαια της ασυδοσίας των εργοδοτών.

Βιετνάμ

Σφήνα στην Κίνα η επίσκεψη Ομπάμα

Από τις 22 μέχρι τις 25 του Μάη, ο Μπαράκ Ομπάμα πραγματοποίησε επίσκεψη στο Βιετνάμ, την τρίτη αμερικάνου προέδρου από το 1995 που οι δυο χώρες αποκατέστησαν διπλωματικές σχέσεις, ανακοινώνοντας την κατάργηση του αμερικάνικου εμπάργκο στην πώληση όπλων, που κρατά πέντε δεκαετίες, με στόχο την πλήρη ομαλοποίηση των σχέσεων με τον άλλοτε άσπονδο εχθρό.

Η διάρκεια της επίσκεψης Ομπάμα δείχνει την αυξανόμενη σπουδαιότητα που αποδίδει ο Λευκός Οίκος στο Ανόι, στην προσπάθειά του να απλώσει περισσότερο το πόδι του στη γειτονιά της Κίνας και να μπει σφήνα στις σχέσεις της με το Βιετνάμ εν μέσω της συνεχιζόμενης εδαφικής διαμάχης για τη Θάλασσα της Νότιας Κίνας από χώρες της περιοχής, μεταξύ των οποίων και το Βιετνάμ. Απ' αυτή τη σκοπιά, η κατάργηση του αμερικάνικου εμπάργκο έχει κυρίως πολιτική σημασία. Ο βασικός και για χρόνια προμηθευτής όπλων του Βιετνάμ είναι η Ρωσία και αυτό δεν φαίνεται να αλλάζει εύκολα, δεδομένων των στενών σχέσεων μεταξύ των δύο κρατών. Ωστόσο, τα δυο τελευταία χρόνια το Ανόι αναζήτησε και άλλες πηγές όπλων, μεταξύ των οποίων η Γαλλία, η Σουηδία, ο Καναδάς και η Νότια Κορέα. Αρα, η άρση του αμερικάνικου εμπάργκο έχει και οικονομικό ενδιαφέρον. Ηδη, σε αντάλλαγμα για την κατάργηση του εμπάργκο, η βιετναμέζικη κυβέρνηση υπέγραψε συμφωνία για την αγορά 100 αεροσκαφών Boeing, αξίας 11.3 δισ. δολαρίων.

Οι εξελίξεις αυτές ανησυχούν το Πεκίνο, που βλέπει στις κινήσεις της Ουάσιγκτον την προσπάθειά της να περιορίσει την αυξανόμενη επιρροή της Κίνας στην περιοχή και να αντιταχθεί στα μέτρα που παίρνει για να επιβάλει την κυριαρχία της στα αμφισβητούμενα νερά της Θάλασσας της Νότιας Κίνας. Η αντίδραση του Πεκίνου ήρθε μέσω της εφημερίδας «China Daily», που εκφράζει τις απόψεις της κινέζικης ηγεσίας. Σε σχετικό άρθρο επισημάνθηκε μεταξύ άλλων, ότι η πολιτική των ΗΠΑ «δεν προμηνύει τίποτα καλό για την περιφερειακή ειρήνη και ασφάλεια, περιπλέκοντας περισσότερο την κατάσταση στη Θάλασσα της Νότιας Κίνας και μετατρέποντας ενδεχομένως την περιοχή σε ναρκοπέδιο».

Οι σχέσεις της Κίνας με το Βιετνάμ εξελίσσονται στον απόηχο της διαμάχης στη Θάλασσα της Νότιας Κίνας σχετικά με τα αρχιπελάγη Σπάρτλι και Παρασέλ. Στα νησιά αυτά, που περιβάλλονται από πλούσια κοιτάσματα άριστης ποιότητας ορυκτών καυσίμων, εγείρουν εδαφικές διεκδικήσεις πέντε χώρες της περιοχής (Μπρουνέι, Μαλαισία, Βιετνάμ, Ταϊβάν και Φιλιππίνες). Από την πλευρά της, η Κίνα επιχειρεί να επιβάλει την κυριαρχία της στα νησιά κατασκευάζοντας στρατιωτικούς αεροδιαδρόμους και πραγματοποιώντας πτήσεις σ' αυτά, ενώ έχει επανειλημμένα προειδοποιήσει την Ουάσιγκτον να μην παρεμβαίνει στην περιοχή. Παρολαυτά, η Ουάσιγκτον, εκμεταλλευόμενη τα αλληλοσυγκρουόμενα συμφέροντα των εμπλεκόμενων χωρών, συνεχίζει να παρεμβαίνει υποστηρίζοντας ότι η Κίνα πρέπει να τηρήσει τη διαδικασία που ορίζει το Δίκαιο της Θάλασσας, σύμβαση που οι ΗΠΑ δεν έχουν υπογράψει, και κατηγορεί το Πεκίνο ότι παρακάμπτει τη διπλωματική διαδικασία και παίρνει μέτρα στρατιωτικοποίησης των νησιών, εγκαθιστώντας σ' αυτά ακόμα και βαριά όπλα και βαλιστικούς πυραύλους.

Αφγανιστάν

Σκοτώθηκε ο ηγέτης των Ταλιμπάν

Με ανακοίνωσή τους την Τετάρτη 25 του Μάη, οι Ταλιμπάν επιβεβαίωσαν τη δολοφονία του ηγέτη τους Αχτάρ Μανσούρ από μη επανδρωμένο αμερικάνικο αεροσκάφος στην πακιστανική επαρχία Μπαλουχιστάν. Με την ίδια ανακοίνωση γνωστοποίησαν ότι συνήλθε η Σούρα (το ηγετικό συμβούλιο των Ταλιμπάν) και εξέλεξε ομόφωνα τον διάδοχο του Μανσούρ, που είναι ο λόγιος κληρικός Χαϊμπατουλάχ Αχουντζάντα, με αναπληρωτές του τον Σιρατζουντίν Χακανί, αρχηγό του δικτύου Χακανί, που βρίσκεται πίσω από τις σφοδρότερες επιθέσεις στο Αφγανιστάν από το 2001 που ξεκίνησε ο πόλεμος, και τον Μουλά Γιακούμπ, γιο του ιδρυτή και πνευματικού ηγέτη του κινήματος των Ταλιμπάν μουλά Μοχάμεντ Ομάρ.

Σύμφωνα με ρεπορτάζ του Αλ Τζαζίρα, ο Χαϊμπατουλάχ Αχουντζάντ έγινε γνωστός ως έμπιστος σύμβουλος για θρησκευτικές υποθέσεις του μουλά Ομάρ και χαίρει μεγάλου σεβασμού μεταξύ των Ταλιμπάν. Ως επιφανής και ενωποιητική προσωπικότητα θεωρείται ο πλέον κατάλληλος να κλείσει τα ρήγματα και τις αντιπαλότητες στο κίνημα των Ταλιμπάν, που προκάλεσε το περασμένο καλοκαίρι η διαδοχή του μουλά Ομάρ από τον Αχτάρ Μανσούρ, ο ρόλος του οποίου χαρακτηριζόταν διχαστικός.

Ο Λευκός Οίκος και η αφγανική κυβέρνηση δήλωσαν ότι ο Μανσούρ ήταν εμπόδιο στις ειρηνευτικές διαπραγματεύσεις, οι οποίες οδηγήθηκαν σε στασιμότητα όταν αυτός αρνήθηκε τη συμμετοχή σ' αυτές στις αρχές της χρονιάς. Συνεπώς, ο θάνατός του μπορεί να ανοίξει το δρόμο για τον τερματισμό του πολέμου, υποστήριξαν.

Κατά τη γνώμη μας, δεν πρόκειται να αλλάξει τίποτα στο Αφγανιστάν στο άμεσο μέλλον. Οχι τόσο γιατί ο νέος ηγέτης των Ταλιμπάν θεωρείται «σκληροπυρηνικός», αλλά κυρίως γιατί η συμμετοχή των Ταλιμπάν στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων εξαρτάται από το κατά πόσο τους ευνοεί ο συσχετισμός δυνάμεων, από το κατά πόσο εν τέλει μπορεί να γίνουν αποδεκτοί οι όροι που θέτουν. Αυτή τη στιγμή, είναι ισχυρότεροι από ποτέ, κερδίζουν συνεχώς έδαφος και ο χρόνος είναι με το μέρος τους. Συνεπώς, δεν έχουν λόγο σ' αυτή τη φάση να καταθέσουν τα όπλα και να ενταχθούν στο πολιτικό γίγνεσθαι, ενώ είναι βέβαιο ότι θα απαντήσουν στη δολοφονία του Μανσούρ με κλιμάκωση των επιθέσεων.

στο ψαχνό

Κανίς ή μαντρόσκυλα;

Οφείλουμε να παραδεχτούμε ότι τον απόλυτο εξευτελισμό του Τσίπρα -του Τσίπρα προσωπικά, όχι κάποιου υπουργού- από τους ιμπεριαλιστές δανειστές δεν τον περιμέναμε, μετά την πλήρη υποταγή του στις απαιτήσεις τους και τα σαφή δείγματα αυτής της υποταγής που έχει δώσει.

Οταν βγαίνει και ανακοινώνει ο ίδιος στη Βουλή ότι δε θα ζητήσει να επιστρέφουν οι αποκλειόμενοι από το ΕΚΑΣ χαμηλοσυνταξιούχοι τα ποσά που εισέπραξαν το πρώτο εξάμηνο του 2016 και πως η κυβέρνηση έχει βρει την πηγή κάλυψης αυτού του κονδυλίου (το οποίο δεν είναι δα και τρομερό, το πολύ 80-85 εκατ. ευρώ), θα περίμενε κανείς να περιοριστούν σε παρασκηνιακές νουθεσίες και προειδοποιήσεις.

Αυτοί, όμως, κυριολεκτικά του έκοψαν τον κώλο, τον εξευτέλισαν. Δεν αναγνωρίζουν τη δέσμευση που ανέλαβε ενώπιον της Βουλής και σέρνουν το οικονομικό επιτελείο σε μια νέα διαπραγμάτευση, όπως αναγκάστηκαν να παραδεχτούν την Τετάρτη ο υπουργός Σταθάκης και η παρλαπίπα του Μαξίμου, Γεροβασίλη.

Δεν έχει καμιά σημασία αν στο τέλος θα βρουν έναν τρόπο για να μην πάρουν πίσω αυτό που εξήγγειλε ο Τσίπρας. Σημασία έχει να φανεί ποιος παίρνει τις αποφάσεις. Τις αποφάσεις τις παίρνει το κουαρτέτο/τρόικα, έχοντας τη σχετική εξουσιοδότηση από τους δανειστές. Αυτό επαναλαμβάνει με κατηγορηματικό τρόπο το Eurogroup στην απόφασή του της 24ης του Μάη.

Ναι, αλλά το Eurogroup είναι ένα όργανο επιπέδου υπουργών Οικονομικών, ενώ ο Τσίπρας είναι ο πρωθυπουργός μιας ανεξάρτητης χώρας. Αλίμονο αν ο πρωθυπουργός δεν μπορεί να παίρνει αποφάσεις (και μάλιστα σε ήσσονος οικονομικής σημασίας θέματα)! Καλόοοοο. Το άλλο με τον Τοτό το ξέρετε;

Δεν ξέρουμε αν ο Καραμανλής ο πρεσβύτερος αναρωτήθηκε το 1963, μετά τη δολοφονία του Γρηγόρη Λαμπράκη, «ποιος κυβερνά αυτό τον τόπο;», λίγο καιρό πριν πάρει -με το ψευδώνυμο Τριανταφυλλίδης- το αεροπλάνο για το Παρίσι. Εκείνο που ξέρουμε σίγουρα είναι πως ο Τσίπρας έθεσε κάποια στιγμή, ρητορικά, το ερώτημα και έκτοτε επαναλαμβάνει ανά τακτά χρονικά διαστήματα την απάντηση: τον τόπο κυβερνούν οι ιμπεριαλιστές δανειστές, μέσω των «θεσμών».

Και η κυβέρνηση με τον «ντούρο» πρωθυπουργό και τον «πολλά βαρύ» υπουργό Αμυνας; Σκυλάκια του καναπέ. Κανίς με πουλοβεράκια για να μην κρυώνουν. Τρώνε τη μία σφαλιάρα μετά την άλλη, όταν πάνε να κάνουν καμιά ζαβολιά (του τύπου «εφαρμόζουμε παράλληλο πρόγραμμα» ή «φτιάχνουμε ταμείο κοινωνικής αλληλεγγύης και απ' αυτό θα πάρουμε τα αναδρομικά του ΕΚΑΣ, για να μην τα πάρουμε από τους συνταξιούχους»), η σφαλιάρα πέφτει πιο δυνατή. Και τα σκυλάκια... σούζα!

Αυτοί που στέκονται σαν σκυλάκια του καναπέ μπροστά στους ιμπεριαλιστές δανειστές, όμως, συμπεριφέρονται σαν άγρια μαντρόσκυλα στον ελληνικό λαό. Ψηφίζουν με παροιμιώδη απάθεια και κοινωνική αναλγησία τα πιο σκληρά αντιλαϊκά μέτρα, επειδή αυτό απαιτούν τα συμφέροντα του κεφαλαίου. Γι' αυτό εισπράττουν τα συγχαρητήρια του ΣΕΒ (και καμαρώνουν). Γι' αυτό -μετά τις σφαλιάρες- εισπράττουν τα εύσημα του Ντεϊσελμπλούμ και του Σόιμπλε για τις προσπάθειες που κάνουν προκειμένου ν' αποκατασταθεί η εμπιστοσύνη των δανειστών προς αυτούς.

Ο κύκλος είναι φαύλος και το βλέπουμε όλοι. Για να βγούμε απ' αυτόν πρέπει να γκρεμίσουμε μάντρες και μαντρόσκυλα. Διά της ταξικής πάλης...

Χαλκεία: Ολοι οι εκπρόσωποι των ΜΜΕ, ελληνικών και ξένων, απαγορεύτηκε να παρακολουθήσουν την αστυνομική επιχείρηση εκκένωσης του προσφυγικού καταυλισμού της Ειδομένης. Ολοι πλην ΕΡΤ και ΑΠΕ. Δηλαδή των Μέσων που -όπως αποδείχτηκε- χαίρουν της απόλυτης εμπιστοσύνης της κυβέρνησης. Πρόκειται, δηλαδή, για χαλκεία, πρόθυμα να αναπαράγουν τα ψέματα της κυβερνητικής προπαγάνδας. Αλλωστε, το γεγονός ότι δημοσιογράφοι αυτών των Μέσων δέχτηκαν να πάνε εκεί, «ενσωματωμένοι» στις ορδές των ΜΑΤ, μολονότι οι συνάδελφοί τους είχαν αποκλειστεί, τα λέει «όλα». Η απαγόρευση της παρουσίας των ΜΜΕ έγινε για επιχειρησιακούς λόγους της αστυνομίας, δήλωσε ο... δημοσιογράφος της «Αυγής» Γ. Κυρίτσης, εκπρόσωπος Τύπου της κυβέρνησης για το προσφυγικό (οσονούπω θα ξαναορκιστεί βουλευτής, στη θέση της παραιτηθείσας Κατριβάνου). Αύριο, λοιπόν, η αστυνομία (ή κάποιο άλλο κρατικό όργανο) θα κρίνει ότι οι δημοσιογράφοι πρέπει να αποκλειστούν από μια διαδήλωση, από μια εργατική κινητοποίηση κτλ. Και πλάνα να υπάρχουν από τα «ενσωματωμένα» συνεργεία της ΕΡΤ και από το... ελικόπτερο της αστυνομίας, όπως έγινε στην Ειδομένη. Επρεπε να έρθει στην εξουσία ο... αριστερός ΣΥΡΙΖΑ για να το δούμε κι αυτό.

ΚΟΝΤΡΕΣ

Ανωτάτη μπακαλική της φορομπηξίας

Εξηγώντας (ή μάλλον προσπαθώντας να εξηγήσει) τα νέα φορομπηχτικά μέτρα, ο Τσίπρας παρουσίασε την ανωτάτη μπακαλική της φορομπηξίας, όπως την εφαρμόζει η συγκυβέρνηση των ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ. Οι «θεσμοί», είπε, ζητούσαν να πάει ο συντελεστής ΦΠΑ για την ηλεκτρική ενέργεια από το 13% στο 23%. «Αντιλαμβάνεστε ότι αυτή θα ήταν μια πολύ οδυνηρή εξέλιξη, την οποία αποφύγαμε», είπε ο Τσίπρας. Πώς την απέφυγαν; Αυξάνοντας το 23% σε 24% για όλα τα προϊόντα και τις υπηρεσίες. Τα ίδια λεφτά θ' αρπάξουν από τα ισχνά οικογενειακά βαλάντια, όμως μια αύξηση στον ΦΠΑ του ηλεκτρικού κατά 10% είναι κάτι που κάνει «μπαμ», ενώ μια αύξηση κατά 1% σε πολλά προϊόντα και υπηρεσίες πρώτης ανάγκης είναι κάτι που δε φαίνεται αμέσως, που μπορεί να περάσει σαν ένα κύμα «συνήθων ανατιμήσεων». Κι αυτό το ονομάζουν... κοινωνική πολιτική, ενώ δεν πρόκειται παρά για μια απόπειρα εξαπάτησης του ελληνικού λαού!

Σιγά τους αντικειμενικούς

Ο δάμαλος Καραμανλής είχε τον Ρουσόπουλο και τον Λούλη, ο Κούλης Μητσοτάκης έχει τον Θεοδωρικάκο. Πνευματικό παιδί του Ανδρουλάκη (τον είχε κάνει γραμματέα της «Κ»ΝΕ, όταν η πλειοψηφία της οργάνωσης, με επικεφαλής τον τότε γραμματέα Γιώργο Γράψα, κατήγγειλε τη συγκυβέρνηση με τη ΝΔ του Μητσοτάκη), κατάλαβε νωρίς ότι το μέλλον είναι στις μπίζνες και μόλις η ομάδα Ανδρουλάκη και σίας πήρε πόδι από τον Περισσό, αυτός (ο Θεοδωρικάκος) προσκολλήθηκε στον Λαλιώτη που τότε ήταν ο απόλυτος άρχοντας του τομέα προπαγάνδας του ΠΑΣΟΚ και άρχοντας του ΥΠΕΧΩΔΕ, επίσης, που έδινε «δουλειές» σε φιλόδοξους καριερίστες. Ετσι, με την αμέριστη βοήθεια του Λαλιώτη χτίστηκε η GPO και ο Θεοδωρικάκος χρίστηκε «γκουρού της επικοινωνίας» χάρη στο συμβόλαιο που είχε με το Mega.

Δεν είναι, βέβαια, ο μόνος που από το πόστο του δήθεν αντικειμενικού δημοσκόπου μεταπηδά στο κέντρο της πολιτικής και μοστράρει ως «σύμβουλος στρατηγικής» του Κούλη. Ο νυν αναπληρωτής υπουργός Βερναρδάκης ακολούθησε μια παρόμοια διαδρομή (VPRC η δική του εταιρία). Αν αναφερόμαστε σ' αυτούς τους τύπους είναι για να τους χρησιμοποιήσουμε ως απτές αποδείξεις για τη δήθεν αντικειμενικότητα των εταιριών «ερευνών της κοινής γνώμης». Εταιρίες «διαμόρφωσης της κοινής γνώμης» θα έπρεπε να ονομάζονται.

Πέρα από τη ντροπή

«Μόνο ντροπή νιώθω που κάποτε ήλπισα μαζί σας. Μόνο ντροπή που προέτρεψα και το λαό μας να ελπίσει μαζί σας», δήλωσε η ευρωβουλευτίνα Σοφία Σακοράφα, μετά την ψήφιση του δεύτερου πολυνομοσχέδιου από την κυβέρνηση των ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ. Εξαιρετικά προσεγμένη η διατύπωση, έχει ένα και μοναδικό στόχο: να δικαιολογήσει τη διατήρηση της ευρωβουλευτικής έδρας και των παχυλών (εξαιρετικά παχυλών) προνομίων που αυτή συνεπάγεται. Η κ. Σακοράφα κάλεσε το λαό όχι να ελπίσει μαζί με την ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ, αλλά να ψηφίσει ΣΥΡΙΖΑ. Αν αισθανόταν πραγματικά ντροπή, τότε θα παραιτούνταν από την ευρωβουλευτική έδρα. Γιατί δεν τη διεκδίκησε μόνη της, αλλά κάτω από τη σημαία του ΣΥΡΙΖΑ. Και η δικαιολογία ότι άλλα έλεγε τότε ο ΣΥΡΙΖΑ δε στέκει, αφού στις εκλογές του περασμένου Σεπτέμβρη δοκιμάστηκαν εκείνοι που αποχώρησαν από τον ΣΥΡΙΖΑ αισθανόμενοι την ίδια ντροπή με την κ. Σακοράφα (αν και ποτέ δεν το είπαν έτσι).

Συμπέρασμα: πολύ ακριβή είναι στο πολιτικό χρηματιστήριο η ντροπή της κ. Σακοράφα (και του κ. Χουντή της ΛΑΕ, που επίσης κρατάει την έδρα). Αλλωστε, δεν είναι η πρώτη φορά που η κ. Σακοράφα κρατάει έδρα. Το έκανε και με το ΠΑΣΟΚ (καταψήφισε το πρώτο Μνημόνιο και διαγράφτηκε), το κάνει και με τον ΣΥΡΙΖΑ. Οχι πως μας πέφτει λόγος για το αλισβερίσι βουλευτών και αστικών κομμάτων, όχι όμως και να τρώμε το παραμύθι κάποιων... αδιάφθορων, που έχουν κάνει την αστική πολιτική επάγγελμα.

ΥΓ. Ο ΣΥΡΙΖΑ απάντησε στη Σακοράφα με μια ανακοίνωση στην οποία την κατηγόρησε ως... επαγγελματία φραγκοφόνισσα. Διότι -γράφει η ανακοίνωση- δεν έδωσε ποτέ ούτε ένα ευρώ στο ταμείο του κόμματος ή για κοινωνικές

Κι άλλα Μνημόνια

Δειλά-δειλά οι συριζαίοι αρχίζουν να μας ξεφουρνίζουν ότι μπορεί να χρειαστεί κι άλλο Μνημόνιο. Εμείς, βέβαια, το 'χουμε σίγουρο, αλλά είναι διαφορετικό να το λέει κοτζάμ Σκουρλέτης, που ξέρει τι λέει και πώς να το πει (δεν του ξέφυγε δηλαδή): *«Το χρονοδιάγραμμα αποπληρωμής του χρέους μας ορίζεται σε διάφορες φάσεις. Το ένα είναι το πρόγραμμα το οποίο λήγει το 2018. Μετά **θα δούμε αν θα είμαστε σε πρόγραμμα** ή όχι. Γιατί είναι **πιθανό** η Ελλάδα να μπορεί να εξυπηρετεί το χρέος της και να μην χρειάζεται το πρόγραμμα δημοσιονομικής σταθερότητας. Είναι και αυτό ένα **στοίχημα**».*

Συμπέρασμα: στοίχημα είναι αν θα τελειώσουμε το 2018. Μπορεί να χρειαστούμε κι άλλο Μνημόνιο. Αντιλαμβάνεστε, λοιπόν, τι πρόκειται να γίνει. Για να το λέει τώρα ο Σκουρλέτης, ενδέχεται να συμφωνήσουν από τώρα κάτι για μετά το 2018.

δράσεις, όπως έκαναν οι άλλοι βουλευτές. Κι εμείς ρωτάμε: γιατί μας τα λένε αυτά με τόση καθυστέρηση;

ΥΓ2. Η Σακοράφα απάντησε στην ανακοίνωση του ΣΥΡΙΖΑ, κατηγορώντας τον ότι υιοθέτησε λογικές «αυριανικού τύπου» και φτηνών προσωπικών επιθέσεων. Επί της ουσίας δεν είπε τίποτα, όμως. Γιατί αν αληθεύουν όσα της καταλογίζουν οι πρώην σύντροφοί της, τότε γίνεται εύκολα κατανοητός ο λόγος για τον οποίο κρατάει τη χρυσοτόκο ευρωβουλευτική έδρα. Οσο για τον «αυριανισμό», μάλλον θα έπρεπε να αποφύγει τη σχετική αναφορά, διότι η ίδια ξεκίνησε την πολιτική της καριέρα από το κόμμα που εξέθρεψε τον «αυριανισμό», το ΠΑΣΟΚ.

Σία κι αράξαμε

Και μιας και μιλάμε γι' αυτόν τον τύπο των αστών πολιτικών, που άνθισε την περίοδο των Μνημονίων και της πολιτικής κρίσης που φούντωσε και δεν λέει να κοπάσει, να σημειώσουμε τις περιπτώσεις κάποιων πρώην «αντιμνημονιακών» που τώρα ψηφίζουν και με τα δυο χέρια τις πιο αντιλαϊκές ρυθμίσεις, ακόμα και ανοιχτά δωσιλογικές, όπως αυτή για την εταιρία ξεπουλήματος της συνολικής κινητής και ακίνητης περιουσίας του ελληνικού κράτους. Τζάκρη, Μπόλαρης, Παραστατίδης, Ζουράρις, Μιχελογιαννάκης είναι μερικά ονόματα που μας έρχονται πρόχειρα (αν ξεχάσαμε κανέναν ή καμιά ζητούμε συγγνώμη). Γιατί ψηφίζουν και με τα δυο χέρια αυτοί οι «αντιμνημονιακοί»; Γιατί πλέον δεν έχουν πού να πάνε. Πέρασαν από ΠΑΣΟΚ, από διάφορα σχήματα εκτός ΠΑΣΟΚ, κατέληξαν στον ΣΥΡΙΖΑ. Πλέον δεν υπάρχει σχήμα για να πάνε (στη ΛΑΕ δεν έχουν καμιά εμπιστοσύνη), γι' αυτό το σύνθημα που ακούγεται απ' όλους και όλες είναι «σία κι αράξαμε», εδώ θα μείνουμε κι όσο καιρό μπορέσουμε να κρατήσουμε την καρέκλα. Μόνο ο Β. Οικονόμου φαίνεται πως έκανε επιλογή με μεγαλύτερη προοπτική. Αυτός πήγε στη ΝΔ, οπότε είναι σχεδόν σίγουρος πως θα είναι στη Βουλή και την επόμενη φορά.

Προς τι η έκπληξη;

Αναρωτήθηκαν πολλοί αν «πίνει» τίποτα ο Καμμένος, μετά τις δηλώσεις του στη Σύρο, στις οποίες χαρακτήρισε «εγκληματική και αντισυνταγματική» την αύξηση του ΦΠΑ στα νησιά, την οποία προ διημέρου είχε ψηφίσει και με τα δυο χέρια. Χρειάζεται να «πιει» τίποτα ο Καμμένος, ρε παιδιά; Ο άνθρωπος, παρά τα κιλά του, ξεπερνά την Κομανέτσι στις κωλοτούμπες. Σήμα κατατεθέν της συγκυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ είναι το «ψέμα , ψέμα κι άλλο ψέμα», όμως δεν μπορεί ο καθένας να πει το ψέμα του με το υποκριτικό στιλ ενός Τσίπρα ή ενός Τσακαλώτου. Σ' αυτό είναι που υστερεί ο Καμμένος.

Ισορροπίες

«Στον ΣΕΒ δεν έχουμε πολιτική ατζέντα, δεν συμμετέχουμε σε κομματικές αντιπαραθέσεις, ούτε ως σύμμαχοι ούτε ως αντίπαλοι». Μ' αυτή τη δήλωση ο πρόεδρος του ΣΕΒ Θ. Φέσσας προσπάθησε να γλυκάνει τις αντιδράσεις που προκάλεσε η ανοιχτή στήριξή του στο πολυνομοσχέδιο της κυβέρνησης και το κάλεσμά του προς την αντιπολίτευση να το ψηφίσει και αυτή. Φυσικά, η... διορθωτική δήλωση Φέσσα έγινε μετά την ψήφιση του πολυνομοσχέδιου. Οταν, δηλαδή, δεν είχε καμιά πρακτική αξία. Για να μην κατηγορηθεί, δε, για υποκρισία έκανε και μια δήλωση που θα μπορούσε να ικανοποιήσει την αντιπολίτευση: «Με αυτό το μείγμα πολιτικής αποθαρρύνονται οι επενδυτές, αρκετοί εξωθούνται στην παραοικονομία και άλλοι στην έξοδο από τη χώρα. Αυτό το μείγμα πολιτικής συμπιέζει εισοδηματικά τις πλέον παραγωγικές δυνάμεις, δεν διευρύνει την φορολογική βάση, δεν περιορίζει περιττές και ανορθολογικές δαπάνες του κράτους, δεν αναλαμβάνει την ιδιοκτησία των αναγκαίων μεταρρυθμίσεων».

Αυτή ακριβώς η δήλωση, που δεν γνώρισε την προβολή και τη διάδοση που είχε γνωρίσει η δήλωση στήριξης του πολυνομοσχέδιου, δείχνει ότι ο ΣΕΒ... έχει πολιτική ατζέντα. Στηρίζει τη συγκυβέρνηση Τσίπρα-Καμμένου, στο βαθμό που τη στηρίζουν και οι ιμπεριαλιστές δανειστές, και ταυτόχρονα δίνει ένα «πιστολάκι» και στην αντιπολίτευση, για να 'χει κι αυτή να επικαλείται τις «παραγωγικές τάξεις». Ετσι, και ο Τσίπρας και ο Μητσοτάκης έχουν από μια δήλωση του Φέσσα για να την επικαλούνται εντάσσοντάς την ο καθένας στη δική του προπαγάνδα.

Πολύ αργά για ρεβάνς

Αναψε και κόρωσε ο Αλέκος Αλαβάνος: «Μιλάμε για μια μεγάλη προδοσία. Ούτε οι χούντες έχουν κάνει τέτοιο ξεπούλημα, ούτε ο Μεταξάς, ούτε ο Παπαδόπουλος. Αμφιβάλλω εάν πολιτικοί από τον δεξιό χώρο θα μπορούσαν να το κάνουν αυτό. Με αυτή τη συμφωνία γινόμαστε αποικία. Δεν υπάρχει πιο πουλημένη κυβέρνηση απ' αυτή. Δεν πούλησε καμία άλλη κυβέρνηση και σε τόσο χρονικό βάθος όλη την εθνική περιουσία».

Καλά τα λέει ο τέως πρόεδρος του ΣΥΡΙΖΑ και άνθρωπος που προώθησε τον Τσίπρα, νομίζοντας αφελώς ότι θα γίνει ο αχυράνθρωπός του. Είναι όμως αργά για ρεβάνς από τον ίδιο. Η αστική πολιτική τον ξέβρασε πριν ξεβράσει τον Τσίπρα, τον Φλαμπουράρη και τον Παππά. Ετσι, ο Αλαβάνος έχει τώρα την πολυτέλεια να μιλάει με μια γλώσσα που καμιά άλλη αστική πολιτική δύναμη (ούτε και ο Περισσός!) επιλέγει να χρησιμοποιήσει.

ZOOM

Τίποτ' άλλο εκτός από την κομμουνιστική επανάσταση

Η θεωρία των «άμεσων λύσεων» τροφοδότησε τον ρεφορμιστικό οπορτουνισμό από τη γέννησή του ακόμα. Ο πατέρας αυτού του οπορτουνισμού, ο γερμανός σοσιαλδημοκράτης Εντουαρντ Μπερνστάιν, διακήρυξε στη δύση του 19ου αιώνα ότι η εμμονή στην επαναστατική στρατηγική είναι ανούσια και ανώφελη. Στόχος του εργατικού κινήματος -σύμφωνα με τη θεωρία του- θα έπρεπε να είναι η κατάκτηση μεταρρυθμίσεων μέσα στον καπιταλισμό, με τη συμμετοχή στο κοινοβούλιο και -γιατί όχι;- στις αστικές κυβερνήσεις.

Η πρώτη εφαρμογή της θεωρίας του Μπερνστάιν, η πρώτη σοσιαλδημοκρατική κυβέρνηση στην Ιστορία, συνοδεύτηκε από την κατάπνιξη της γερμανικής προλεταριακής επανάστασης και τη δολοφονία των επαναστατών ηγετών Καρλ Λίμπκνεχτ και Ρόζας Λούξεμπουργκ. Οι «περιπέτειες» της δημοκρατίας της Βαϊμάρης, που ακολούθησαν, φέρνοντας στο φινάλε τους ναζί στην εξουσία, δεν επέτρεπαν στη διεθνή σοσιαλδημοκρατία να καμαρώσει και πολύ για τον... δημοκρατικό μεταρρυθμισμό της.

Μετά τον Β' παγκόσμιο πόλεμο, όμως, και υπό την άμεση απειλή του σοσιαλιστικού στρατόπεδου, που απλωνόταν πλέον στο ένα τρίτο της Γης, η ώρα του σοσιαλδημοκρατικού μεταρρυθμισμού ήρθε και πάλι. Στη Δυτική Ευρώπη, η σοσιαλδημοκρατία ήταν εκείνη που ανέλαβε να διαχειριστεί για μεγάλα χρονικά διαστήματα τον καπιταλισμό στις κυριότερες ιμπεριαλιστικές χώρες, διαμορφώνοντας αυτό που ονομάστηκε «κράτος πρόνοιας». Ενα «κράτος πρόνοιας» που σε μεγάλο βαθμό στηρίχτηκε στη σκληρή εκμετάλλευση των εξαρτημένων χωρών και των νεο-αποικιών του λεγόμενου τρίτου κόσμου.

Το σύστημα αυτό έφτασε στα όριά του τη δεκαετία του '80, για λόγους που δεν μπορούν να αναπτυχθούν ούτε εν συντομία στο πλαίσιο αυτού του σημειώματος. Ανοιξε έτσι μια περίοδος συντηρητικής ανασυγκρότησης του καπιταλισμού παγκόσμια. Ο Ρέιγκαν στις ΗΠΑ και η Θάτσερ στη Βρετανία συμβόλισαν αυτή την τάση, όμως η συντηρητική ανασυγκρότηση προωθήθηκε στη συνέχεια και από σοσιαλδημοκρατικές κυβερνήσεις. Για να δώσουμε μόνο δύο παραδείγματα, θα αναφέρουμε μόνο την «Ατζέντα 2010» που η σοσιαλδημοκρατική κυβέρνηση Σρέντερ προώθησε στη Γερμανία και το πρόγραμμα του «τρίτου δρόμου», με το οποίο η κυβέρνηση Μπλερ συνέχισε το έργο της Θάτσερ στη Βρετανία.

Η κατάρρευση του στρατοπέδου του παλινορθωμένου καπιταλισμού στις αρχές της δεκαετίας του '90, από τη μια, απεκατέστησε την ενότητα της παγκόσμιας καπιταλιστικής αγοράς και, από την άλλη, επέτρεψε στις δυνάμεις του κεφαλαίου να επιταχύνουν τις διαδικασίες της συντηρητικής ανασυγκρότησης του καπιταλισμού. Κι αυτό έγινε και με συντηρητικές και με σοσιαλδημοκρατικές κυβερνήσεις.

Περνώντας από το διεθνές στο ελληνικό επίπεδο, διαπιστώνουμε μια αντίστοιχη πορεία. Ο σημιτικός «εκσυγχρονισμός» ήταν το όχημα για τη σοσιαλδημοκρατική συντηρητική ανασυγκρότηση του ελληνικού καπιταλισμού, η οποία προχώρησε τόσο ώστε η καραμανλική δεξιά, που διαχειρίστηκε την κυβέρνηση τα επόμενα πέντε χρόνια, να μην χρειαστεί να κάνει παρά μόνο συντήρηση του στάτους που παρέλαβε. Η παγκόσμια κρίση «χτύπησε» τον ελληνικό καπιταλισμό το 2009. Η «βόμβα» έσκασε στα χέρια μιας σοσιαλδημοκρατικής κυβέρνησης, που είχε γίνει το μάτι της γαρίδα για άσκηση κυβερνητικής εξουσίας και για να επανέλθει είχε τάξει «τα πάντα όλα».

Κι εκεί που η σοσιαλδημοκρατία του «λεφτά υπάρχουν» βρέθηκε αναγκασμένη να εγκαινιάσει αυτό που κωδικοποιημένα ονομάστηκε μνημονιακή εποχή, συνεχίζοντας αναγκαστικά με τη συντηρητική παράταξη, δημιουργήθηκαν οι συνθήκες για να φουντώσει μια νέα εκδοχή του αστο-ρεφορμιστικού οπορτουνισμού και να γίνει ο ΣΥΡΙΖΑ «μεγάλος και τρανός». Εχουμε αναφερθεί πολλές φορές στις συνθήκες που οδήγησαν σ' αυτή τη μεγάλη πολιτική ανατροπή μέσα στο αστικό στρατόπεδο. Αν θα 'πρεπε να τις κωδικοποιήσουμε σε μια φράση, θα λέγαμε ότι η άνοδος του ΣΥΡΙΖΑ στην εξουσία υπήρξε αποτέλεσμα της πολιτικής ανωριμότητας και της πολιτικής ανοργανωσιάς της εργατικής τάξης.

Εκείνο που μας ενδιαφέρει εδώ, όμως, είναι το αποτέλεσμα και το θεωρητικό και πολιτικό «υλικό» που παράγει. Μέσα σε ένα εξάμηνο ο ΣΥΡΙΖΑ προσαρμόστηκε πλήρως στις απαιτήσεις της μνημονιακής περιόδου και κατά τη δεύτερη κυβερνητική θητεία του έχει εγκαταλείψει τις «ντροπούλες» περί «εκβιασμού» και «πραξικοπήματος» και έχει μετατραπεί σε διαπρύσιο υπερασπιστή της συγκεκριμένης πολιτικής, όπως υπαγορεύεται από τους ιμπεριαλιστές δανειστές και τη ντόπια κεφαλαιοκρατία. Οι εξελίξεις του τελευταίου μήνα, με το κλείσιμο της πρώτης αξιολόγησης του τρίτου Μνημόνιου, που συνοδεύτηκε από εφιαλτικά νομοθετήματα -τόσο ως προς το βάθεμα της αντιλαϊκής και αντεργατικής πολιτικής όσο και ως προς τον ανοιχτό αποικισμό της χώρας- δεν αφήνουν καμιά αμφιβολία για το ότι έχουμε να κάνουμε με μια πολιτική δύναμη η οποία διαχειρίζεται τον ελληνικό καπιταλισμό όπως και οι προκάτοχοί της στην κυβέρνηση.

Θα περίμενε κανείς (θεωρητικά μιλώντας) να υπάρξει μια γενική συμφωνία στο χώρο των δυνάμεων που ομνύουν στο σοσιαλιστικό μετασχηματισμό της κοινωνίας, ότι η περίπτωση ΣΥΡΙΖΑ απέδειξε πως δεν υπάρχουν περιθώρια προοδευτικών μεταρρυθμίσεων στο πλαίσιο του ελληνικού καπιταλισμού. Πως μόνο η κοινωνική επανάσταση μπορεί ν' αλλάξει τη φορά των πραγμάτων, τσακίζοντας όχι μόνο επιμέρους πλευρές του συστήματος, αλλά το ίδιο το σύστημα (και τη θέση του στον παγκόσμιο καπιταλιστικό καταμερισμό της εργασίας). Κι όμως, εκείνο που αναπτύσσεται είναι ένας πείσμων νεο-οπορτουνισμός, στον πυρήνα του οποίου υπάρχουν δύο δόγματα.

Το πρώτο δόγμα υποστηρίζει πως οι εξελίξεις του τελευταίου χρόνου δεν ήταν αναμενόμενες και «υποχρεωτικές», αλλά οφείλονται αρχικά στη δειλία και στη συνέχεια στην προδοσία του ηγετικού πυρήνα του ΣΥΡΙΖΑ. Το δεύτερο δόγμα υποστηρίζει πως είναι δυνατόν να εφαρμοστεί εκείνη η πολιτική που δείλιασε να εφαρμόσει η ηγετική ομάδα του ΣΥΡΙΖΑ και έτσι, μέσω της κατάκτησης της κυβερνητικής εξουσίας -με κοινοβουλευτικά μέσα- να εγκαινιαστεί η πορεία προς το βαθμιαίο σοσιαλιστικό μετασχηματισμό.

Γύρω από τον πυρήνα αυτών των δογμάτων αναπτύσσονται διάφορες πολιτικές θεωρίες και προτάσεις. Αλλες απροκάλυπτα ρεφορμιστικές και άλλες πασπαλισμένες με ριζοσπαστική (ενίοτε και επαναστατική) χρυσόσκονη. Υπάρχουν, για παράδειγμα, οι εραστές της δραχμής, οι οποίοι -καθώς βρέθηκαν εκτός ΣΥΡΙΖΑ- προσπαθούν να δημιουργήσουν κάποια αρπακολλατζίδικη προγραμματική βάση. Η λύση γι' αυτούς βρίσκεται στην έξοδο από την Ευρωζώνη και την επιστροφή σε εθνικό νόμισμα, που θα επιτρέψει σε μια... αριστερή κυβέρνηση να ολοκληρώσει, τσούκου-τσούκου, το... σοσιαλιστικό μετασχηματισμό. Κάποιοι το πάνε παραπέρα: έξω και από την ΕΕ. Κάποιοι άλλοι προσθέτουν εργατικό έλεγχο, μη αποπληρωμή του χρέους και άλλα τέτοια. Δεν κοστίζουν τίποτα, άλλωστε, τζάμπα είναι.

Πέρα από την επιστημονική φαιδρότητα αυτών των (με το συμπάθειο) θεωρητικών και προγραμματικών επεξεργασιών, εκείνο που έχει σημασία είναι η πολιτική σύγχυση που σκορπούν, καθώς σχήμα για την προώθησή τους είναι οι κοινοβουλευτικές διαδικασίες του αστικού συστήματος. Δεν είναι τυχαίο ότι όλοι οι φορείς αυτών των απόψεων καταφεύγουν στον Μπερνστάιν (χωρίς να το ομολογούν). Ολοι χαρακτηρίζουν την επαναστατική στρατηγική «θεολογία», η οποία παραπέμπει τις λύσεις «σ' ένα άδηλο μέλλον», ενώ οι δικές τους απόψεις υποτίθεται πως επιδιώκουν λύσεις σήμερα, με κινητοποίηση του εργατικού και λαϊκού παράγοντα, με ρήξεις κτλ.

Ολες αυτές οι θεωρίες αντιστρατεύονται τη συγκέντρωση των επαναστατικών δυνάμεων, που θα έπρεπε να βρίσκεται στο κέντρο της τακτικής κάθε πολιτικής συλλογικότητας που επιδιώκει τον κομμουνιστικό μετασχηματισμό της κοινωνίας. Στην πραγματικότητα, οι όποιες κομμουνιστικές ή σοσιαλιστικές αναφορές αποτελούν παραφερνάλια μιας καθαρά κοινοβουλευτικής στρατηγικής και τακτικής. Αυτό που παρουσιάζεται ως δήθεν εργαλείο περάσματος, μετάβασης, δεν είναι παρά ένα εργαλείο ενσωμάτωσης. Και φαίνεται πιο καθαρά σήμερα, καθώς όλες αυτές οι δυνάμεις αρνούνται να βγάλουν τα σωστά συμπέρασματα από την «περίπτωση ΣΥΡΙΖΑ». Εκείνο που επιδιώκουν είναι να γίνουν «μικρότεροι ΣΥΡΙΖΑ» που δε θα διεκδικήσουν τη διαχείριση της αστικής εξουσίας (απέχουν πολύ από μια τέτοια δυνατότητα, άλλωστε), αλλά ένα ρόλο μικροαστικής αντιπολίτευσης, ανάλογο μ' αυτόν που

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 13

Κουτοπονηριές και λαθροχειρίες

Μαθημένοι στα ψέματα και μην έχοντας κάποια έστω και λίγο πειστικά επιχειρήματα για να δικαιολογήσουν τη δωσιλογική εταιρία ξεπουλήματος του συνόλου της κρατικής περιουσίας, οι συριζαίοι επιδόθηκαν σε μια απεγνωσμένη άμυνα με κουτοπονηριές και λαθροχειρίες. Το βασικότερο επιχείρημα αυτής της άμυνας ήταν πως η μεγάλη διάρκεια της εταιρίας (ένας αιώνας!) επιλέχτηκε για να μπορεί αυτή να κάνει σχεδιασμό μακροπρόθεσμης αξιοποίησης, ενώ αν η διάρκεια ήταν μικρή, η πίεση θα ήταν για ιδιωτικοποιήσεις και όχι για αξιοποίηση.

Το επιχείρημα είναι από μόνο του γελοίο, αν σκεφτούμε ότι τα «φιλέτα» έχουν ήδη βγει για πούλημα. Για παράδειγμα, οι 19 ιδιωτικοποιήσεις του ΤΑΙΠΕΔ εξαιρούνται από τις ρυθμίσεις για τη νέα εταιρία και τα λεφτά απ' αυτές τις ιδιωτικοποιήσεις θα πάνε στο σύνολό τους για την αποπληρωμή χρέους. Αν δεχτούμε, όμως, ότι έκαναν την εταιρία αιωνόβια για ν' αποφύγουν τις ιδιωτικοποιήσεις, γιατί δεν προέβλεψαν αναμόρφωση του διοικητικού σχήματος μόλις αποπληρωθούν τα συγκεκριμένα δάνεια, αλλά έχουν κάνει τους ιμπεριαλιστές δανειστές κυρίαρχους στη διοίκηση της εταιρίας και των θυγατρικών της για τέσσερις δεκαετίες και μετά τη λήξη των δανείων;

Ομως το ίδιο το επιχείρημα της αξιοποίησης (και όχι ιδιωτικοποίησης) δεν σημαίνει απολύτως τίποτα, γιατί τα λεφτά της αξιοποίησης πάλι θα περάσουν από τον έλεγχο των δανειστών και κατά το μεγαλύτερο τμήμα τους θα πηγαίνουν στα ταμεία τους. Οπότε αυτοί θα έχουν κάθε λόγο να καθορίσουν τη μορφή της «αξιοποίησης». Για να μην φανεί αυτό, ο ίδιος ο Τσίπρας κατέφυγε στη λαθροχειρία, λέγοντας: *«Από τα έσοδα του Ταμείου το 50% θα πάει στις επενδύσεις και στην ανάπτυξη και το 50% στο χρέος. Προσέξτε όμως: μόνο σε ό,τι αφορά το χρέος που προκύπτει από τις υποχρεώσεις της τρέχουσας δανειακής σύμβασης, που υπογράφηκε το καλοκαίρι του 2015, όχι του συσσωρευμένου χρέους»*.

Στην ίδια λαθροχειρία κατέφυγε και ο Τσακαλώτος μιλώντας στις αρμόδιες Επιτροπές της Βουλής: *«Υπενθυμίζω, επίσης, ότι το σκέλος των εσόδων του Ταμείου που πηγαίνει στην απομείωση του χρέους, αφορά μόνο τις υποχρεώσεις του ν. 4336/2015, δηλαδή, αφορά μόνο το δάνειο από το ESM και όχι τα παλαιότερα δάνεια, όπως έχω ακούσει»*. Και ο ένας και ο άλλος «ξέχασαν» να πουν ότι οι ιδιωτικοποιήσεις του ΤΑΙΠΕΔ θα γίνουν και τα λεφτά θα πάνε κατά 100% στη μαύρη τρύπα του χρέους.

Ο νόμος που ψηφίστηκε προβλέπει ότι τα κέρδη του περιβόητου Ταμείου (για να ακριβολογούμε, δεν πρόκειται για Ταμείο, αλλά για ανώνυμη εταιρία με τίτλο «Ελληνική Εταιρία Συμμετοχών και Περιουσίας ΑΕ»), μοιράζονται σε δυο ίσα κομμάτια. Το πρώτο 50% «καταβάλλεται ως μέρισμα στο Ελληνικό Δημόσιο και διατίθεται σύμφωνα με το ν. 4336/2015». Το υπόλοιπο 50% χρησιμοποιείται «για τις επενδύσεις της Εταιρίας».

Τι προβλέπει ο ν. 4336/2015 (ο νόμος για το τρίτο Μνημόνιο); Παραθέτουμε το σχετικό χωρίο του Μνημόνιου (σελ. 1031 του νόμου, όπως δημοσιεύτηκε στο ΦΕΚ): *«Σύμφωνα με τη Δήλωση της Συνόδου Κορυφής της Ζώνης του Ευρώ, η ρευστοποίηση των περιουσιακών στοιχείων θα αποτελέσει μία από τις πηγές για την πραγματοποίηση της προγραμματισμένης εξόφλησης του νέου δανείου του ΕΜΣ και θα αποφέρει κατά τη διάρκεια του νέου δανείου επιδιωκόμενο συνολικό ποσό 50 δισ. ευρώ, εκ των οποίων τα 25 δισ. ευρώ θα χρησιμοποιηθούν για την επιστροφή της ανακεφαλαιοποίησης των τραπεζών και άλλων περιουσιακών στοιχείων και το 50% κάθε εναπομένοντος ευρώ (τουτέστιν, 50% των 25 δισ. ευρώ) θα χρησιμοποιηθεί για τη μείωση της αναλογίας χρέους/ΑΕΠ, το δε υπόλοιπο 50% θα χρησιμοποιηθεί για επενδύσεις»*.

Η πρόβλεψη είναι πεντακάθαρη. Το μισό των κερδών της νέας εταιρίας θα διατίθεται: σε ποσοστό 50% και μέχρι να συμπληρωθεί ποσό 25 δισ. ευρώ, για να αποπληρωθούν τα δάνεια της τρίτης δανειακής σύμβασης. Σε ποσοστό 25% (ήτοι 12,5 δισ. ευρώ) για την αποπληρωμή του χρέους γενικά και όχι μόνο για τα δάνεια του τρίτου Μνημόνιου, όπως ψευδώς ισχυρίστηκαν οι Τσίπρας-Τσακαλώτος. Και σε ποσοστό 25% (τα υπόλοιπα 12,5 δισ. ευρώ) για επενδύσεις, οι οποίες δεν προσδιορίζονται, αλλά σίγουρα δεν αφορούν κοινωνικές δαπάνες του κρατικού προϋπολογισμού. Το πολύ να αφορούν το Πρόγραμμα Δημοσίων Επενδύσεων.

Επομένως, αν η συγκεκριμένη εταιρία βγάλει κέρδη 100 δισ. ευρώ, τα 50 δισ. θα ξαναγυρίσουν στην εταιρία, τα 25 δισ. θα διατεθούν για την αποπληρωμή των χρεών της τρίτης δανειακής σύμβασης, τα 12,5 δισ. για την αποπληρωμή άλλων δανείων, ώστε να μειωθεί η αναλογία χρέους/ΑΕΠ και τα 12,5 δισ. για επενδύσεις του ελληνικού κράτους. Αν τα κέρδη που θα παραχθούν θα είναι περισσότερα, τότε τα προβλεπόμενα από το τρίτο Μνημόνιο θα εφαρμοστούν αναλογικά. Τα δάνεια είναι μεγάλα, οπότε υπάρχει περιθώριο για να συνεχιστεί η αποπληρωμή και του δανείου από τον ESM (τρίτο Μνημόνιο) και των προηγούμενων δανείων.

Μήπως, όμως, το 50% που «θα χρησιμοποιείται για τις επενδύσεις της εταιρίας» θα συμβάλλει στην ανάπτυξη και μάλιστα «με κοινωνικό πρόσωπο», όπως λένε οι συριζαίοι; Την επενδυτική στρατηγική της εταιρίας και των θυγατρικών της θα την ελέγχουν ασφυκτικά οι ιμπεριαλιστές δανειστές. Θα έχουν μόνιμο παρατηρητή στο διοικητικό συμβούλιο και δύο μέλη με δικαίωμα βέτο στο εποπτικό συμβούλιο. Επομένως, αυτοί θα αποφασίζουν τι θα πουλιέται, τι θα πουλιέται εν μέρει (επιλογή «στρατηγικών επενδυτών») και πού θα κατευθύνεται το 50% των κερδών.

Ο υπουργός Οικονομικών δεν έχει κανένα λόγο στην εκλογή του ΔΣ της εταιρίας, που θα ασκεί την άμεση διοίκηση (μάνατζμεντ). Τα μέλη του ΔΣ θα ορίζονται από το εποπτικό συμβούλιο, στο οποίο οι δανειστές θα έχουν δύο στα πέντε μέλη (μεταξύ των οποίων ο πρόεδρος) και δικαίωμα βέτο σε όλες τις αποφάσεις. Ο υπουργός Οικονομικών θα εγκρίνει το στρατηγικό σχέδιο της εταιρίας, αλλά μόνο μετά από πρόταση του ΔΣ. Και δε θα έχει λόγο στο στρατηγικό σχεδιασμό του ΤΑΙΠΕΔ και του ΤΧΣ. Οπως και να το δει κανείς, εκείνο που κατάφεραν οι ιμπεριαλιστές είναι να βάλουν στο χέρι τους όλη την κρατική περιουσία. Θα έχουν άμεσα λόγο για το τι θα πουλιέται, τι συμφωνίες θα γίνονται με ιδιωτικές εταιρίες, τι επενδύσεις θα γίνονται κτλ.

Ούτε καν κυβέρνηση περιορισμένης κυριαρχίας

Τοπικός εντολοδόχος των ιμπεριαλιστών δανειστών η ελληνική κυβέρνηση

Με το που τελείωσε το Eurogroup της περασμένης Τρίτης, 3:55 τα χαράματα της Τετάρτης, ο Τσακαλώτος είχε στείλει με non paper τη «γραμμή» για την εγχώρια προπαγάνδα: *«Η αξιολόγηση ολοκληρώθηκε και **θα υπάρξει εκταμίευση συνολικού ύψους 10,3 δισ. ευρώ** σε δύο τμήματα - **Ρυθμίζεται άμεσα, από αύριο, το θέμα του χρέους**»*. Αλλα, όμως, έλεγαν τα επίσημα κείμενα: η απόφαση του Eurogroup και η δήλωση του Ντεϊσελμπλούμ, αναρτημένα και τα δύο στην επίσημη ιστοσελίδα του συμβουλίου. Επειδή στις ραδιοτηλεοπτικές εκπομπές άρχισαν τα σχόλια, ο Τσακαλώτος έστειλε νέο non paper στις 5:34 το απόγευμα, που ξεκινούσε ως εξής: *«Στο Eurogroup επιτεύχθηκε **"πλήρης συμφωνία (staff level agreement)", δηλαδή έκλεισε η αξιολόγηση**»*.

Αφού έκλεισε η αξιολόγηση, πώς συνέβη και την επομένη συνεχιζόταν το παζάρι με την τρόικα πάνω σε μια σειρά ζητήματα, μεταξύ των οποίων η μη επιστροφή του ΕΚΑΣ από τους χαμηλοσυνταξιούχους, η συμπερίληψη και των δανείων με εγγύηση του ελληνικού δημοσίου στα πακέτα που θα πωληθούν στους «γύπες των αγορών» και μια σειρά άλλα ζητήματα, τα οποία δεν γνωρίζουμε ακριβώς γιατί κανένας δεν μας ενημέρωσε υπεύθυνα;

Από την ίδια την επίσημη ανακοίνωση του Eurogroup προέκυπτε σαφώς ότι **ο Τσακαλώτος έλεγε ψέματα**. Η αξιολόγηση δεν είχε κλείσει. Ή για να είμαστε ακριβείς, είχε κλείσει καταρχήν σε επίπεδο υπουργών, **υπό τον όρο ότι το κουαρτέτο/τρόικα θα έκανε έλεγχο**. Ελεγε η ανακοίνωση: *«Το Eurogroup έδωσε εντολή στο EWG **να επιβεβαιώσει τις επόμενες ημέρες την πλήρη εφαρμογή όλων των προαπαιτουμένων** και ειδικότερα τις διορθώσεις στη νομοθεσία για το άνοιγμα της αγοράς πώλησης δανείων, της ασφαλιστικής μεταρρύθμισης αλλά και την ολοκλήρωση όλων των προαπαιτούμενων από το μέτωπο των αποκρατικοποιήσεων»*. Επομένως, **συμφωνία σε επίπεδο εμπειρογνωμόνων (staff level agreement) δεν υπήρχε**.

Δεν πρόκειται για κάποιο τυπικό ζήτημα, αν αναλογιστούμε πως ο έλεγχος έπρεπε να γίνει στο ασφαλιστικό, στα κόκκινα δάνεια και στις ιδιωτικοποιήσεις, δηλαδή σε ζητήματα που υποτίθεται ότι είχαν κλείσει μετά από τόσο καιρό διαπραγμάτευσης. Κι αν είχαν κλείσει, γιατί να χρειάζεται νέος έλεγχος; Ας μην το βασανίζουμε. Ηταν φανερό πως οι Τσιπροκαμμένοι νομοθέτησαν κάποια πράγματα με τα οποία διαφωνούσαν οι τροϊκανοί ή δεν νομοθέτησαν κάποια πράγματα που απαιτούσαν οι τροϊκανοί ή κατέστησαν ασαφή κάποια άλλα μέτρα.

Προσωπική ξεφτίλα του Τσίπρα

Για να ξεκινήσουμε από την τελευταία κατηγορία, πρέπει ν' αναφερθούμε στην προσωπική ξεφτίλα του Τσίπρα, ο οποίος εμφανίστηκε το βράδυ της περασμένης Κυριακής στη Βουλή και όχι μόνο «δεσμεύτηκε» πως οι χαμηλοσυνταξιούχοι που τους έκοψαν το ΕΚΑΣ δε θα χρειαστεί να επιστρέψουν όσα πήραν το πρώτο εξάμηνο του 2016, όπως προβλέπει ο νέος αντιασφαλιστικός νόμος, αλλά εξήγγειλε και τη δημιουργία ενός Ταμείου Κοινωνικής Αλληλεγγύης, το οποίο ξεκινάει με μια «προίκα» 700 εκατ. ευρώ μέσα στο 2016 (από το παραπανίσιο πρωτογενές πλεόνασμα). Εκτός απ' όλα τ' άλλα που υποτίθεται ότι θα κάνει αυτό το Ταμείο («επέκταση του προγράμματος για το κατώτατο εγγυημένο εισόδημα, ώστε να πιάσει όσο το δυνατόν μεγαλύτερο μέρος του πληθυσμού», «διατήρηση του προγράμματος για την καταπολέμηση της ανθρωπιστικής κρίσης», «ενίσχυση των προγραμμάτων κοινωνικής εργασίας και καταπολέμησης της ανεργίας»), το σημαντικότερο είναι ότι θ' αποκαθιστούσε την αδικία με το ΕΚΑΣ.

Σε κάθε υποτιθέμενη δράση του υποτιθέμενου Ταμείου Κοινωνικής Αλληλεγγύης, που ανακοίνωνε ο Τσίπρας, η αίθουσα της Ολομέλειας Βουλής σειόταν από τα χειροκροτήματα των συριζοανελιτών βουλευτών. Οταν, όμως, έφτασε στο ΕΚΑΣ, κόντεψε να γκρεμιστεί το κτίριο, καθώς χτυπούσαν και τα πόδια τους: *«Σκοπεύουμε, τέλος, να αποκαταστήσουμε και κάποιες αδικίες. Και βεβαίως, μια αδικία είναι αυτή που αφορά τη γνωστή από τη συμφωνία μείωση των εισοδηματικών κριτηρίων, βάσει των οποίων δίδεται το ΕΚΑΣ. Ως γνωστόν, η καθυστέρηση της διαπραγμάτευσης, όχι με δική μας ευθύνη, είχε ως αποτέλεσμα να καθυστερήσουμε να ψηφίσουμε το ασφαλιστικό και καθυστέρησε να εφαρμοστεί αυτό το οποίο προέβλεπε η συμφωνία του Ιούλη, δηλαδή, η αλλαγή των εισοδηματικών κριτηρίων. Υπάρχει, πράγματι, ένα ποσό του ΕΚΑΣ, το οποίο έχει μειωθεί, που έχει δοθεί από την αρχή της χρονιάς. Και είναι μεγάλη αδικία, εμείς, που έχουμε δεσμευθεί ότι δεν θα μειώσουμε ούτε ευρώ τις κύριες συντάξεις, να ζητήσουμε από αυτούς τους ανθρώπους να μας φέρουν αναδρομικά πίσω από τις κύριες συντάξεις. Ε, δεν θα το κάνουμε, λοιπόν. Δεν θα το κάνουμε!»*.

Πάνω στο συγκεκριμένο ζήτημα είχε γίνει μεγάλη συζήτηση αμέσως μετά την ψήφιση του αντιασφαλιστικού εκτρώματος. Κάτι έπρεπε να κάνουν προκειμένου να διασκεδάσουν τις εντυπώσεις, που είχαν γίνει πιο δυσμενείς από κάτι παρεμβάσεις τύπου Καρακώστα, που βάφτισε τους χαμηλοσυνταξιούχους φοροφυγάδες που πρέπει να επιστρέψουν το ΕΚΑΣ που πήραν με λαμογιά. Αρχικά βγήκε ο Κατρούγκαλος και ανακοίνωσε ότι οι δόσεις της επιστροφής του ΕΚΑΣ από 12 θα γίνουν 30, οπότε δε θα τους πέσει βαριά η επιστροφή! Μετά, αποφάσισαν να βγει τροπαιούχος ο Τσίπρας και ν' ανακοινώσει την «άρση της αδικίας», μπας και σκεπαστούν όλα τα υπόλοιπα και κυρίως η εκατόχρονη εταιρία ξεπουλήματος της κρατικής περιουσίας.

«Ε, δεν θα το κάνουμε, λοιπόν. Δεν θα το κάνουμε!» είπε ο Τσίπρας την Κυριακή. *«Εγινε μια προσπάθεια -και εξακολουθεί να γίνεται- προκειμένου να μην επιστραφούν αυτά τα χρήματα»* είπε η Γεροβασίλη την Πέμπτη. Προηγουμένως την ίδια μέρα, ο Σταθάκης είχε πει ότι η επιστροφή του ΕΚΑΣ και τα «κόκκινα» δάνεια είναι τα αγκάθια μιας διαπραγμάτευσης που συνεχίζεται ακόμα!

Ελάχιστη σημασία έχει αν τελικά θα υπάρξει μια συμφωνία ώστε να μην επιστραφούν από τους χαμηλοσυνταξιούχους αυτά τα 80-85 εκατ. ευρώ από το ΕΚΑΣ του πρώτου εξάμηνου του 2016, που νομίμως (και όχι αχρεωστήτως) τους καταβλήθηκαν. Σημασία έχει ότι οι ιμπεριαλιστές δανειστές εξευτέλισαν τον ίδιο τον πρωθυπουργό, θέτοντας υπό την κρίση τους μια ελάσσονα υπόσχεση που είχε δώσει από το βήμα της Βουλής. Οσο για το περιβόητο Ταμείο Κοινωνικής Αλληλεγγύης, που εξήγγειλε ο Τσίπρας, κατέστησαν σαφές ότι δεν ισχύει τίποτα, γιατί δεν έχει συζητηθεί τίποτα. Αυτό σημαίνει ότι **το περιβόητο «παράλληλο πρόγραμμα» του ΣΥΡΙΖΑ (για ένα σύνολο φιλανθρωπικών δράσεων πρόκειται) δεν υφίσταται**. Η κυβέρνηση δεν έχει δικαίωμα να αποφασίσει μονομερώς ούτε για μέτρα μερικών δεκάδων εκατομμυρίων ευρώ. Κουμάντο κάνουν οι ιμπεριαλιστές δανειστές, κυβερνήτης είναι η τρόικα και η κυβέρνηση είναι απλώς ο τοπικός εντολοδόχος τους.

Πωλούνται τα πάντα

Στην προσπάθειά τους να κρύψουν το δωσιλογισμό τους και την αποικιοκρατικού τύπου παράδοση όλης της κινητής και ακίνητης περιουσίας του ελληνικού κράτους σε μια ανώνυμη εταιρία ελεγχόμενη απόλυτα από τους δανειστές, οι συριζαίοι ανέπτυξαν μια ψευτο-θεωρία, σύμφωνα με την οποία η νέα εταιρία δεν είναι σαν το ΤΑΙΠΕΔ, που έχει ως στόχο τις ιδιωτικοποιήσεις, αλλά θα έχει ως στόχο την ανάπτυξη. Επομένως -σύμφωνα μ' αυτή την ψευτο-θεωρία- περνώντας την κρατική περιουσία στη νέα εταιρία, τη γλίτωσαν από την ιδιωτικοποίηση.

Είχαν προηγηθεί τις προηγούμενες εβδομάδες δηλώσεις των... ντούρων σοσιαλιστών υπουργών Δρίτσα, Σπίρτζη και Σκουρλέτη, που διέψευδαν ότι το ΤΑΙΠΕΔ πρέπει να κάνει 21 ιδιωτικοποιήσεις. Μόνον 9 ιδιωτικοποιήσεις θα γίνουν έλεγαν οι... σοσιαλισταράδες υπουργοί, αποδίδοντας τα περί του αντιθέτου στον... πολυπράγμονα Πιτσιόρλα, τον οποίο μάλιστα ο Σκουρλέτης δε δίστασε να χαρακτηρίσει «λάθος επιλογή» (του Τσίπρα), αναγγέλλοντας πως μόλις συγκληθεί το ΚΥΣΟΙΠ θα βάλει θέμα αποπομπής του. Το Μαξίμου, βέβαια, κάλυψε τον Πιτσιόρλα, όμως οι ιμπεριαλιστές δεν ασχολούνται με τα πολιτικάντικα παιχνίδια των συριζαίων και με την επίλυση διαφορών ανάμεσα σε διάφορες κλίκες του κυβερνώντος κόμματος (και τα αντίστοιχα συμφέροντα). Αυτοί απαίτησαν ξεκαθάρισμα της κατάστασης.

Τη Δευτέρα το πρωί, λοιπόν, ενώ ο Τσακαλώτος με τον Χουλιαράκη είχαν ήδη αναχωρήσει για τις Βρυξέλλες, «συνεδρίασε» το ΚΥΣΟΙΠ (διά περιφοράς μάζεψαν τις υπογραφές των υπουργών-μελών του) και «φιξάρισε» τις 19 ιδιωτικοποιήσεις, όπως ακριβώς περιλαμβάνονταν στη λίστα που είχε εγκρίνει στις 26 Απρίλη το ΤΑΙΠΕΔ. Ετσι, για ιδιωτικοποίηση βγαίνουν (κατά σειρά προτεραιότητας): τα περιφερειακά αεροδρόμια, το Ελληνικό, ο Αστέρας Βουλιαγμένης, η Αφάντου στη Ρόδο, ο ΔΕΣΦΑ, ο ΟΛΠ, ο ΟΛΘ, η ΤΡΑΙΝΟΣΕ και η ΕΕΣΤΥ (συντήρηση τροχαίου υλικού σιδηροδρόμων), το αεροδρόμιο Ελ. Βενιζέλος, οι μαρίνες Αλίμου, Πύλου και Χίου, η Εγνατία οδός, το 35% των ΕΛΠΕ, το 17% της ΔΕΗ, το 10% του ΟΤΕ, το 23% της ΕΥΑΘ, το 11% της ΕΥΔΑΠ, το 65% της ΔΕΠΑ, το 90% των ΕΛΤΑ και τα 91 ακίνητα του ΤΑΙΠΕΔ, μεταξύ των οποίων είναι ο Ιππόδρομος στο Μαρκόπουλο, το Κωπηλατοδρόμιο στο Σχοινιά, εφτά ιαματικές πηγές, η αγορά Μοδιάνο στη Θεσσαλονίκη, παραλιακές εκτάσεις στο Ποσείδι Χαλκιδικής και τις Γούρνες Ηρακλείου.

Ολα τα διαθέσιμα αυτή τη στιγμή «φιλέτα», λοιπόν, βγαίνουν για ξεπούλημα μέσω του ΤΑΙΠΕΔ, που σημαίνει ότι όλα τα λεφτά πάνε για αποπληρωμή χρέους. Αυτό το προέβλεπε και το τρίτο Μνημόνιο, όμως επειδή «κουνιούνταν» οι Σπιρτζοδριτσοσκουρλέτηδες, οι ιμπεριαλιστές απαίτησαν να βγει τώρα (ως προαπαιτούμενο) απόφαση του ΚΥΣΟΙΠ και να δημοσιευτεί στο ΦΕΚ, για να πάει κάθε κατεργάρης στον πάγκο του. Οι αποικιοκράτες απαιτούν (και πετυχαίνουν) πλήρη συμμόρφωση, ακόμα και στον τομέα της προπαγάνδας.

Η αλήθεια είναι πως και οι δανειστές δεν τρέφουν πλέον μεγάλες προσδοκίες για τις ιδιωτικοποιήσεις. Το ΔΝΤ μιλά για έσοδα 6 δισ. ευρώ μέχρι το 2030, ενώ η Κομισιόν ανεβάζει το ποσό στα 18 δισ. ευρώ μέχρι το 2060. Η Κομισιόν ανεβάζει το ποσό για να υποστηρίξει (έναντι του ΔΝΤ) ότι το ελληνικό χρέος είναι βιώσιμο μέχρι το 2060, φτάνει να μαζευτούν 18 δισ. ευρώ από ιδιωτικοποιήσεις, μέσω της νέας αποικιοκρατικής εταιρίας (στην οποία ανήκει πλέον ως θυγατρική και το ΤΑΙΠΕΔ). Στο έγγραφο της Κομισιόν αναφέρεται ότι τα 13 δισ. ευρώ θα εξασφαλιστούν από ιδιωτικοποιήσεις ακινήτων και κρατικών επιχειρήσεων και τα 5 δισ. από την πώληση των τραπεζικών μετοχών που κατέχει το ΤΧΣ (επίσης θυγατρική της νέας αποικιοκρατικής ανώνυμης εταιρίας).

Κατόπιν αυτών, μπορεί να αντιληφθεί εύκολα ο καθένας πόση αξία έχει η πρόστυχη μπουρδολογία των συριζαίων περί αξιοποίησης της κρατικής περιουσίας, τα κέρδη από την οποία θα πέσουν στην ανάπτυξη. Ο,τι μπορεί να πουληθεί άμεσα έχει περάσει στο ΤΑΙΠΕΔ και τα υπόλοιπα θα βγουν για πώληση (εν όλω ή εν μέρει) στο μέλλον, προκειμένου να βγει ο λογαριασμός του χρέους. Οι ιμπεριαλιστές δανειστές έχουν τη δυνατότητα να το επιβάλουν αυτό το 2018, όταν η τότε ελληνική κυβέρνηση θα τους παρακαλάει να αναδιαρθρώσουν τα δάνεια, που μετά το 2020 δε θα μπορεί να τα εξυπηρετήσει ο κρατικός προϋπολογισμός.

Και για να τελειώνουμε με το παραμυθάκι του ελέγχου της νέας εταιρίας από τον υπουργό Οικονομικών, παραθέτουμε ένα απόσπασμα από την απόφαση του Eurogroup, που λες και μπήκε για να εξευτελίσει τους συριζοανελίστες: *«Το Eurogroup καλωσορίζει την νομοθέτηση από την ελληνική βουλή του Ταμείου Αποκρατικοποιήσεων που θα είναι **πλήρως ανεξάρτητο**»*.

Μνημόνιο-κινούμενη άμμος

«Μετά την πλήρη εφαρμογή όλων των προαπαιτούμενων και υπό την αίρεση της έγκρισης από τα εθνικά κοινοβούλια το ESM αναμένεται να εγκρίνει το συμπληρωματικό MoU (σ.σ. Μνημόνιο) και τη δεύτερη δόση του προγράμματος».

Ούτε αυτή η παράγραφος της απόφασης του Eurogroup αφήνει περιθώρια παρερμηνείας. Εμείς δε θα κάνουμε κιτρινισμό, μιλώντας για τέταρτο Μνημόνιο. Αυτό που αναφέρεται ως συμπληρωματικό Μνημόνιο είναι η επικαιροποίηση του Μνημόνιου, που ίσχυε και παλιότερα. Οι συριζαίοι, όμως, ισχυρίζονταν πως «παίρνουμε αυτά τα μέτρα και τέρμα». Αυτό που γίνεται όμως και με το «δικό τους» Μνημόνιο είναι πως μετά από κάθε αξιολόγηση το Μνημόνιο επικαιροποιείται, μπαίνουν νέοι στόχοι και νέα προαπαιτούμενα που πρέπει να υλοποιηθούν μέχρι την επόμενη αξιολόγηση.

Δεν έχει νόημα να συζητάμε για το μέγεθος της δόσης, όπως πονηρά κάνουν οι συριζαίοι και οι νεοδημοκράτες. Ετσι κι αλλιώς, δεν είναι στο ύψος της δόσης που διέδιδε ότι θα πάρει η κυβέρνηση. Ούτε βέβαια πρόκειται για δόση-ρεκόρ. Στην ιστορία των Μνημονίων έχουν εκταμιευθεί και δόσεις τριπλάσιου ύψους. Σημασία έχει πως το συντριπτικά μεγαλύτερο μέρος της δόσης θα κατευθυνθεί στην πληρωμή παλαιότερων ομολόγων που λήγουν. Πρόκειται, δηλαδή, για νέο δάνειο που πάει στην αποπληρωμή παλαιών. Ενα μικρό μέρος θα διατεθεί για την εξόφληση υποχρεώσεων του ελληνικού κράτους προς εργολάβους και προμηθευτές, για να μην καταρρεύσει η εσωτερική αγορά. Και αυτό έχει ξαναγίνει στο παρελθόν. Ενα μικρό τμήμα των μνημονιακών δανείων κατευθύνθηκε στην κάλυψη άμεσων αναγκών του ελληνικού κράτους, επειδή ο προϋπολογισμός του εξακολουθεί να είναι ελλειμματικός, παρά τη σκληρή δημοσιονομική πολιτική (δε θα ήταν ελλειμματικός αν δεν πλήρωνε τόσα πολλά για τοκοχρεολύσια). Και βέβαια, προκαλεί θυμηδία ο ισχυρισμός των Τσιπροτσακαλώτων, ότι με τα ποσά που θα δοθούν για την κάλυψη **μέρους** των ανεξόφλητων υποχρεώσεων του ελληνικού κράτους προς προμηθευτές και εργολάβους... θα πάρει μπροστά η οικονομία. Τέλος, πρέπει ν' αναφέρουμε πως ανάμεσα σ' αυτούς στους οποίους χρωστάει το ελληνικό κράτος είναι και ευρωπαϊκά μονοπώλια, οπότε οι δανειστές έχουν έναν επιπλέον λόγο να διαθέτουν τμήμα των νέων δανείων για την αποπληρωμή ληξιπρόθεσμων υποχρεώσεων. Δικοί τους καπιταλιστές θα πάρουν τη μερίδα του λέοντος.

Ομως, και οι μελλοντικές υποδόσεις δε θα δοθούν έτσι, αλλά με βάση νέα προαπαιτούμενα. Μην ακούτε τι λέει ο Τσακαλώτος. Διαβάστε τι λέει η ανακοίνωση του Eurogroup: *«Οι δόσεις για την εκκαθάριση οφειλών θα είναι **υπό την αίρεση αναφοράς των ευρωπαϊκών θεσμών** για την πορεία της εκκαθάρισης. Οι δόσεις για την περαιτέρω εξυπηρέτηση του χρέους **θα σχετίζονται με ορόσημα που αφορούν τις ιδιωτικοποιήσεις, συμπεριλαμβανομένου του νέου Ταμείου Αποκρατικοποιήσεων, της εταιρικής διακυβέρνησης στις τράπεζες, τη ΓΓΔΕ, τον ενεργειακό κλάδο**. Τα ορόσημα θα αξιολογηθούν από τους ευρωπαϊκούς θεσμούς και θα επαληθευτούν από το EWG και το ESM»*.

Δεν χρειάζεται να περιμένουμε να δούμε τι θα γράφει το συμπληρωματικό Μνημόνιο, που θα ετοιμαστεί αφού ολοκληρωθεί η αξιολόγηση (και η κυβέρνηση πειθαρχήσει πλήρως σε ό,τι της ζητηθεί). Το βέβαιο είναι πως και αυτό το Μνημόνιο (όπως και τα προηγούμενα) είναι κινούμενη άμμος. Τίθενται κάποιοι στόχοι κι όταν αυτοί πιάνονται ή προσεγγίζονται τίθενται νέοι στόχοι, πάντα με το διπλό σκοπό: να ρουφάνε οι ιμπεριαλιστές δανειστές όσα περισσότερα μπορούν, βαθαίνοντας τον αποικισμό της χώρας, και παράλληλα να στεριώνεται η κινεζοποίηση του ελληνικού λαού. Τους επόμενους μήνες θα έχουμε συνεχώς νέα μέτρα, ενώ το Σεπτέμβρη, με την επόμενη αξιολόγηση (για να εκταμιευτεί η δεύτερη υποδόση) θα γίνει «σκούπα» σε ό,τι απέμεινε στον εργασιακό τομέα, συν η θέσπιση νέων δημοσιονομικών μέτρων.

ΥΓ. Το πρώτο πολυνομοσχέδιο (αντιασφαλιστικό και ρυθμίσεις άμεσης φορολογίας) δημοσιεύτηκε στο ΦΕΚ με διαδικασίες εξπρές (Κυριακή 8 Μάη ψηφίστηκε, Πέμπτη 12 Μάη δημοσιεύτηκε). Το δεύτερο πολυνομοσχέδιο μέχρι την Πέμπτη το βράδυ δεν είχε ακόμα δημοσιευτεί στο ΦΕΚ, ενώ συνεχιζόταν το παζάρι με την τρόικα για διάφορες διατάξεις του. Ενδέχεται πρώτα να περάσουν από τη Βουλή αλλαγές διατάξεων και μετά να δημοσιεύσουν το πολυνομοσχέδιο τροποποιημένο, για να φανεί καθαρά πως κυβέρνηση είναι η τρόικα και απλή γραμματεία της η συγκυβέρνηση.

Υπάλληλοι των δανειστών

Επειδή οι συριζαίοι λένε πολλά και διάφορα, στην προσπάθειά τους να κρύψουν το δωσιλογισμό τους, αρκεί ένα ζωντανό παράδειγμα (και όχι υποθέσεις και ισχυρισμοί) για να καταλάβει και ο πλέον δύσπιστος ποιος είν' αυτός που κάνει κουμάντο.

Το Σάββατο ο Τσακαλώτος κατέθεσε νομοτεχνική βελτίωση που προέβλεπε ότι το 20% των εσόδων που θα εισπράττει ετησίως το Δημόσιο από τη σύμβαση παραχώρησης των δεκατεσσάρων περιφερειακών αεροδρομίων θα παραχωρείται στους δήμους των περιοχών όπου βρίσκονται τα αεροδρόμια. Την Κυριακή, η συγκεκριμένη διάταξη άλλαξε άρδην και από υποχρεωτική έγινε δυνητική: *«Οι ΟΤΑ **μπορεί** να επιχορηγούνται από τον προϋπολογισμό, πλέον της κανονικής επιχορήγησης, με ποσό ίσο με το 20% της ετήσιας αμοιβής που εισπράττει το Δημόσιο από καθεμία σύμβαση παραχώρησης. Οι δικαιούχοι δήμοι μπορεί να καθορίζονται με απόφαση του υπουργείου Οικονομικών»*.

Θέλησαν προφανώς να πετάξουν ένα ξεροκόμματο στους δήμους, για να μπορούν να το επιδεικνύουν ως μέγα κέρδος οι τοπικοί βουλευτές του ΣΥΡΙΖΑ. Στη συνέχεια το πήραν πίσω και το έκαναν δυνητικό. Για ποιο λόγο; Φαίνεται πως τα τεχνικά κλιμάκια της τρόικας παρακολουθούσαν τη διαδικασία ψήφισης του πολυνομοσχέδιου και κάθε επιμέρους ρύθμιση περνούσε από την κρησάρα τους. Οταν απέρριπταν κάτι, η κυβέρνηση αναγκαζόταν να το πάρει πίσω. Κατά τα άλλα, κατηγορούσαν τους προηγούμενους ότι η τρόικα τους έστελνε έτοιμα τα νομοσχέδια.

Σε ρόλο υπερυπουργού η τρόικα

Το ότι τα τεχνικά κλιμάκια της τρόικας παρακολουθούσαν εκ του σύνεγγυς την πορεία ψήφισης του πολυνομοσχέδιου και ήταν με τα κομπιουτεράκια στα χέρια, κάνοντας λογαριασμούς για το πόσο θα αποδώσει το κάθε αντιλαϊκό μέτρο, φαίνεται από τις αλλαγές που υποχρεώθηκαν να κάνουν οι υπουργοί στο χρονοδιάγραμμα εφαρμογής των νέων έμμεσων φόρων.

◆ Ο φόρος στη μπίρα προβλεπόταν αρχικά να αυξηθεί από 1.1.2018. Ετσι, κατατέθηκε το νομοσχέδιο. Λίγο πριν ψηφιστεί, όμως, η ρύθμιση άλλαξε και ο φόρος στη μπίρα διπλασιάζεται άμεσα, από 1.6.2016.

◆ Το νέο χαράτσι σε σταθερή τηλεφωνία και ίντερνετ (5% στο σύνολο του λογαριασμού) προβλεπόταν να ξεκινήσει από 1.7.2017. Τελικά, το έφεραν μισό χρόνο μπροστά και θα εφαρμοστεί από 1.1.2017.

◆ Υπήρχε διάταξη που απάλλασσε από πρόστιμα όσους υπέβαλαν εκπρόθεσμα αρχικές ή τροποποιητικές δηλώσεις Ε9. Η διάταξη άλλαξε και απλά τα πρόστιμα περιορίστηκαν στο μισό.

Είναι φανερό ότι τα τεχνικά κλιμάκια της τρόικας όχι μόνο μπαινοβγαίνουν στα υπουργεία αλλά έχουν πλήρη πρόσβαση σε όλα τα οικονομικά δεδομένα. Εκαναν τους δικούς τους λογαριασμούς για την απόδοση του ενός ή του άλλου μέτρου και υποχρέωσαν τους υπουργούς να κάνουν αλλαγές μέχρι την τελευταία στιγμή, προκειμένου να δώσουν το ΟΚ ότι πράγματι τα νέα φορομπηχτικά μέτρα μπορούν να αποδώσουν 1,8 δισ.

Αυτά τα μικρά παραδείγματα μπορούν να μας δώσουν μια μικρή πρόγευση για τη λειτουργία του δημοσιονομικού «κόφτη». Ο «κόφτης» θα είναι ο τελικός μηχανισμός δημοσιονομικής διόρθωσης. Πριν τον «κόφτη», οι υπηρεσίες της τρόικας που παρακολουθούν την πορεία της εκτέλεσης του προϋπολογισμού της γενικής κυβέρνησης και έχουν πρόσβαση σε όλα τα στοιχεία, θα διαπιστώνουν τυχόν υστερήσεις στην απόδοση του ενός ή του άλλου μέτρου και θα υποχρεώνουν την κυβέρνηση στη λήψη συμπληρωματικών μέτρων. Οι εκταμιεύσεις θα είναι σε υποδόσεις και θα συνδέονται με προαπαιτούμενα.

Πήραν πίσω κι αυτά που ψήφισαν!

Εντελώς στα μουλωχτά, η συγκυβέρνηση των ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ ψήφισε στο δεύτερο πολυνομοσχέδιο την κατάργηση κάποιων διατάξεων που είχε ψηφίσει μόλις προ δύο εβδομάδων (αντιασφαλιστικός νόμος Κατρούγκαλου 4387/2016). Πρόκειται για τις πολυδιαφημισμένες διευκολυντικές διατάξεις υπέρ των νέων ελευθεροεπαγγελματιών.

Στο άρθρο 39 του Ν. 4387/2016, στις παραγράφους 1, 2 και 3, προβλεπόταν ότι η μηνιαία ασφαλιστική εισφορά για τους αυταπασχολούμενους αποφοίτους ανώτατης εκπαίδευσης η εισφορά κατά τα δύο πρώτα έτη είναι 14%, για τα επόμενα τρία έτη 17% και μετά την πενταετία το ποσοστό ανεβαίνει στο 20% (που ισχύει γενικά). Το μειωμένο ποσοστό ασφαλιστικών εισφορών θεσπιζόταν ως ένα είδος δανείου. Η διαφορά μέχρι το 20% θα καταγραφόταν ως οφειλή και θα εξοφλούνταν τα πρώτα πέντε χρόνια που το καθαρό φορολογητέο εισόδημά τους θα υπερέβαινε τις 18.000 ευρώ το χρόνο. Τους έδινε, δηλαδή, μια περίοδο χάριτος στην εξόφληση. Προβλεπόταν ακόμα ως ελάχιστη μηνιαία βάση υπολογισμού, επί της οποίας εφαρμόζεται το προσωρινά μικρότερο ποσοστό εισφοράς, το 70% του κατώτατου βασικού μισθού αγάμου άνω των 25 ετών.

Με διάταξη που πέρασαν ως άρθρο 234 στο δεύτερο πολυνομοσχέδιο (όχι από την αρχή, αλλά ενώ αυτό συζητιόταν με κατεπείγουσα διαδικασία στη Βουλή) ότι και η διαφορά που προκύπτει από το 70% μέχρι το 100% του βασικού μισθού θεωρείται οφειλή, την οποία θα πρέπει στο μέλλον να πληρώσει ο νέος επιστήμονας. Δηλαδή, αυτός ο νέος, με το που εγγραφεί στον επαγγελματικό του σύλλογο, έχει δεν έχει δουλειά, θ' αρχίσει να συσσωρεύει χρέος προς τον ΕΦΚΑ (ασφαλιστικός φορέας), το οποίο θα πρέπει να ξοφλήσει μόλις το εισόδημά του φτάσει τα 1.500 ευρώ το μήνα.

Στο άρθρο 41 παρ. 3 του νόμου Κατρούγκαλου προβλεπόταν ότι το ποσοστό της εισφοράς για υγειονομική περίθαλψη όλων των ελεύθερων επαγγελματιών θα έχει σαν ελάχιστη βάση το 70% του βασικού μισθού, ενώ για τα πέντε πρώτα έτη επαγγελματικής δραστηριότητας οριζόταν σχετικά μειωμένο ποσοστό εισφοράς.

Στο δεύτερο πολυνομοσχέδιο, πάντα στα μουλωχτά, ορίστηκε ότι η διαφορά που προκύπτει μεταξύ μειωμένης και κανονικής εισφοράς τα πρώτα πέντε χρόνια αποτελεί ασφαλιστική οφειλή, την οποία ο ασφαλισμένος θα πρέπει να εξοφλήσει μαζί με την οφειλή που προκύπτει για τον κλάδο σύνταξης. Ετσι, το χρέος των νέων ελευθεροεπαγγελματιών προς τον ΕΦΚΑ γίνεται ακόμα μεγαλύτερο.

Αντιλαμβάνεται κανείς πόση αξία έχουν οι υποσχέσεις που δίνουν οι συριζαίοι, όταν αυτοί μέσα σε δυο βδομάδες αλλάζουν διατάξεις που διευκόλυναν κάπως τους νέους ελευθεροεπαγγελματίες, και τους φορτώνουν με μεγαλύτερα χρέη. Αντιλαμβάνεστε τι πετσόκομμα θα πέσει στην «προσωπική διαφορά» που θα προκύψει για κάθε συνταξιούχο, μετά τον επανυπολογισμό της σύνταξής του με το νέο σύστημα. Και δεν ξέρουμε τι θα γίνει με τις σχετικές διατάξεις για τους αγρότες, καθώς ο ασφαλιστικός νόμος περνάει από τον έλεγχο της τρόικας. Ενδέχεται η κυβέρνηση να υποχρεωθεί να αλλάξει και αυτές τις διατάξεις άμεσα.

Γελοίο παπαγαλάκι

Το Τμήμα Παιδείας του ΣΥΡΙΖΑ Ξάνθης είναι το γελοίο παπαγαλάκι του υπουργείου Παιδείας (προφανώς δεν είναι το μόνο).

Σε ανακοίνωση που εξέδωσε, καταρχάς κατακεραυνώνει όλους εκείνους που αποκάλυψαν την αλήθεια σχετικά με τον Ενιαίο Τύπο Ολοήμερου Σχολείου του Φίλη:

«Οπως συμβαίνει σε κάθε νομοσχέδιο ή ΥΑ που φέρνει η κυβέρνηση, σε ένα πλαίσιο δημιουργίας πανικού και παραπληροφόρησης της κοινής γνώμης, ξεκινούν επαγγελματίες υπονομευτές την αποδόμηση της όποιας νομοθετικής πρωτοβουλίας».

Για τους ξεδιάντροπους συριζαίους, που δε διστάζουν να ψηφίζουν μνημόνια διαρκείας, αλυσοδένοντας τον ελληνικό λαό για τα επόμενα (τουλάχιστον) 100 χρόνια, «επαγγελματίες υπονομευτές» είναι οι χιλιάδες εκπαιδευτικοί (μόνιμοι και αναπληρωτές) που τους κατακρίνουν για τα έργα τους, αλλά ακόμη και οι γραφειοκρατικές συνδικαλιστικές εκπαιδευτικές ομοσπονδίες διότι εναντιώθηκαν στο μέτρο (τις οποίες, κατά τα άλλα αγκαλιάζουν και διεκδικούν καρέκλες σ' αυτές).

Στη συνέχεια, η ανακοίνωση προχωρεί σε ένα πατόκορφο γλύψιμο του υπουργείου και της ρύθμισής του για τον Ενιαίο Τύπο Ολοήμερου Σχολείου. Ολα τα βρίσκει ωραία και καλά και αναπαράγει την προπαγάνδα του υπουργείου Παιδείας, κάνοντας σημαία το γεγονός ότι όλα τα δημοτικά σχολεία θα σχολάνε στις 13.15 μ.μ. και ότι τώρα, τάχα, θα διδάσκονται σε όλα τα σχολεία τα ίδια διδακτικά αντικείμενα.

Κρύβει το γεγονός ότι τίποτε δεν αλλάζει ως προς το περιεχόμενο και τις προτεραιότητες που και αυτός ο τύπος αστικού σχολείου, το ολοήμερο σχολείο, βάζει σε σχέση με τους μαθητές (γνώσεις που απαιτεί η αγορά εργασίας και όχι ολόπλευρη μόρφωση και αναπαραγωγή της κυρίαρχης ιδεολογίας).

Κρύβει το γεγονός ότι εκείνο που επιδιώκεται είναι η με κάθε μέσο περικοπή των δαπανών και η εξοικονόμηση εκπαιδευτικών, δεδομένου ότι ούτε τον επόμενο χρόνο θα γίνουν μόνιμοι διορισμοί ώστε να καλυφθούν τα κενά, ενώ και οι διορισμοί των αναπληρωτών θα είναι λιγότεροι .

Κρύβει το γεγονός ότι μειώνοντας τις ώρες των δασκάλων στις τάξεις, δημιουργούνται πλεονάσματα ωρών και με αυτές επιδιώκεται να καλυφθούν οι ώρες του ολοήμερου. Με τον τρόπο αυτό δημιουργούνται ζώνες εκπαιδευτικών (8.00-14.00, 9.00-15.00, 10.00-16.00).

Κρύβει το γεγονός ότι ουσιαστικά υποβαθμίζονται τα παρεχόμενα διδακτικά αντικείμενα, εφόσον καθορίζονται από το Σύλλογο Διδασκόντων με μοναδικό κριτήριο τις πλεονάζουσες ώρες από τον πρωινό κορμό των μαθημάτων και όχι με βάση τις ανάγκες των μαθητών. Κάθε σχολείο, συνεπώς, θα φτιάχνει το δικό του πρόγραμμα, ανάλογα με τις πλεονάζουσες ώρες των εκπαιδευτικών του.

Αν η κατάσταση δεν ήταν για οργή και για κλάματα, θα διασκεδάζαμε με την προσπάθεια των συριζαίων να «ανακαλύψουν» έστω κάποιες πλευρές που ζημιώνουν την ρύθμιση του υπουργείου Παιδείας, ώστε να αποφύγουν τα σχόλια ότι δεν βλέπουν το προφανέστατο. Με ύφος συμβουλευτικό παροτρύνουν το υπουργείο να πάρει υπόψιν του ότι:

- «Πρέπει άμεσα να αναμορφωθούν τα αναλυτικά προγράμματα που διέπουν τη λειτουργία των σχολείων και να εκδοθούν νέα σχολικά βιβλία, χωρίς τις παθογένειες των παλιών...».

- «Για να εγγραφεί κάποιο παιδί στο προαιρετικό ολοήμερο τμήμα θα πρέπει να προσκομιστεί βεβαίωση ότι και οι δυο γονείς του είναι εργαζόμενοι. Αυτό, ιδιαίτερα στις σημερινές συνθήκες της υπερδιογκωμένης ανεργίας αλλά και της εκτεταμένης μαύρης και ανασφάλιστης εργασίας, είναι ανέφικτο. Αν δεν αλλάξει, θα συντελέσει μαθηματικά στο κλείσιμο ολοήμερων τμημάτων και θα δυσκολέψει χιλιάδες λαϊκές οικογένειες...».

- «Προβλέπεται μια ώρα μελέτη – προετοιμασία στο ολοήμερο. Η εμπειρία δείχνει ότι δεν αρκεί και μάλιστα με όλα τα παιδιά, όλων των τάξεων, μαζί...».

- «Δεν προβλέπεται δάσκαλος υπεύθυνος ολοημέρου, όπως μέχρι σήμερα...».

- «Ο διορισμός μόνιμων εκπ/κών Γενικής και Ειδικής Αγωγής παραμένει το κορυφαίο αίτημα του κλάδου που πρέπει να πραγματωθεί άμεσα...».

Τσάμπα εργατικό δυναμικό

Το υπουργείο Παιδείας ανακοίνωσε ότι ξεκινά πιλοτικά το πρόγραμμα της Τάξης Μαθητείας των ΕΠΑ.Λ. Δίνεται, λοιπόν, η δυνατότητα στους καπιταλιστές να εκμεταλλεύονται τσάμπα εργατικό δυναμικό με τη γενίκευση της μαθητείας στα ΕΠΑ.Λ., αφού οι αμοιβές σε αυτούς τους «μαθητευόμενους» εργάτες θα είναι υποτυπώδεις. Η προσδοκία δε είναι το προσωπικό αυτό να είναι αρκούντως πειθήνιο, μιας και η συμπεριφορά αυτή έναντι των αφεντικών θα είναι τα «διαπιστευτήρια» για τη διασφάλιση (;) στη συνέχεια μιας θέσης εργασίας στην επιχείρηση.

Ταυτόχρονα, το αστικό κράτος πετυχαίνει με απατηλό τρόπο να «κρύψει κάτω απ' το χαλί» την τεράστια ανεργία των νέων και να παρουσιάσει μειωμένα τα ποσοστά της. Η εκμετάλλευση των νέων εργατών στα καπιταλιστικά κάτεργα γίνεται με το πρόσχημα «της δυνατότητας απόκτησης εργασιακής εμπειρίας» και παρουσιάζεται, μάλιστα, από τους συριζαίους ως θετικότατο στοιχείο της εκπαιδευτικής μεταρρύθμισης.

Η σχετική ανακοίνωση του υπουργείου Παιδείας είναι η εξής:

Τη δυνατότητα απόκτησης εργασιακής εμπειρίας σε νέους, κατόχους πτυχίου του Δευτεροβάθμιου Κύκλου Σπουδών του ΕΠΑ.Λ των τελευταίων σχολικών ετών που βρίσκονται εκτός εκπαίδευσης κατάρτισης και εργασίας δίνει το Υπουργείο Παιδείας, Ερευνας και Θρησκευμάτων μέσα από θεσμό της Τάξης Μαθητείας.

Η Τάξη Μαθητείας θα εφαρμοστεί σε πρώτη φάση πιλοτικά και θα υλοποιηθεί στις Περιφέρειες Αττικής και Κεντρικής Μακεδονίας, στα ΕΠΑΛ Κορωπίου Αττικής και 2ο ΕΠΑΛ Σταυρούπολης αντίστοιχα και θα αφορά πτυχιούχους των τομέων Ηλεκτρολογίας και Γεωπονίας. Συνολικά θα προσφερθούν έως 50 θέσεις μαθητευόμενων πτυχιούχων των πιο πάνω τομέων που ανήκουν στην ηλικιακή ομάδα των 18-24 ετών.

Σε περίπτωση που οι αιτήσεις των ενδιαφερομένων ξεπερνούν τις προσφερόμενες θέσεις, η επιλογή θα γίνει με βασικό κριτήριο το βαθμό του πτυχίου της ειδικότητας.

Η «Τάξη Μαθητείας» είναι ένα δυϊκό σύστημα εκπαίδευσης θεωρίας και κατάρτισης. Οι μαθητευόμενοι κατά τη διάρκεια των εννιά μηνών του προγράμματος θα παρακολουθούν σε ΕΠΑΛ και Εργαστηριακά Κέντρα το εργαστηριακό μάθημα «Ενισχυτική Εργαστηριακή Εκπαίδευση της Μαθητείας» συνολικής διάρκειας διακοσίων (200) ωρών, που επιμερίζονται σε επτά ώρες διδασκαλίας εβδομαδιαίως, ενώ σε 28 ώρες εβδομαδιαίως ανέρχεται το «Πρόγραμμα εκπαίδευσης στο χώρο εργασίας – Μαθητεία σε εργασιακό χώρο», που είναι επιμερισμένο τουλάχιστον σε τέσσερις ημέρες.

Οι μαθητευόμενοι λαμβάνουν αποζημίωση που ορίζεται στο εβδομήντα πέντε τοις εκατό (75%) επί του νόμιμου, νομοθετημένου, κατώτατου ορίου του ημερομισθίου του ανειδίκευτου εργάτη σε όλη τη διάρκεια του «Προγράμματος Εκπαίδευσης στο χώρο εργασίας». Σύμφωνα με τις ισχύουσες διατάξεις το ποσό αυτό διαμορφώνεται στα 17,12 €.

Το σύνολο της αμοιβής, συμπεριλαμβανομένων των νόμιμων ασφαλιστικών εισφορών, θα καταβάλλεται από την επιχείρηση, όπου πραγματοποιείται το πρόγραμμα «Εκπαίδευση στο χώρο εργασίας - Μαθητεία στον εργασιακό χώρο» της πιλοτικής εφαρμογής της «Τάξης Μαθητείας». Η επιχείρηση οφείλει να αμείβει τους συμμετέχοντες σε μηνιαία βάση.

Επίσης, στον μαθητευόμενο παρέχεται ασφαλιστική κάλυψη για το διάστημα του «Προγράμματος Εκπαίδευσης στον χώρο εργασίας».

Οι απόφοιτοι της πιλοτικής «Τάξης Μαθητείας» λαμβάνουν Πτυχίο Επαγγελματικής Ειδικότητας Εκπαίδευσης και Κατάρτισης επιπέδου 5, μετά την ολοκλήρωση των διαδικασιών πιστοποίησης των προσόντων τους.

Με αφορμή την πρόταση για κατάργηση των αρχαίων ελληνικών στο Γυμνάσιο

Αντιγράφουμε από την Κόντρα αρ. φύλ. 743 («Μια οπισθοδρομική, αντιδραστική άποψη»):

...Πατριδοκάπηλοι, εκπρόσωποι του θρησκευτικού χουλιγκανισμού, ελληναράδες, αστοί πολιτικοί, κολαούζοι παντός είδους του συστήματος, που έχουν καταδικάσει τα παιδιά του ελληνικού λαού στην αμάθεια, χρόνια τώρα με το σάπιο εκπαιδευτικό τους σύστημα, που είναι φορτωμένο με ιδεοληψίες και αντιδραστικές αντι-ιστορικές, αντιεπιστημονικές θεωρίες και ιδέες, σκαρφάλωσαν στα κεραμίδια (σ.σ. με αφορμή την πρόταση για μείωση των ωρών διδασκαλίας των αρχαίων ελληνικών).

Ολοι τούτοι, παριστάνοντας τάχα τους ειδήμονες, πρεσβεύουν ότι η διδασκαλία της αρχαίας ελληνικής γραμματείας από το πρωτότυπο οδηγεί τα παιδιά στην κατανόηση του πλούτου της σκέψης και του πολιτισμού της αρχαίας ελληνικής κοινωνίας και βοηθά τη νεολαία να βελτιώσει την κατανόηση και χρήση της καθομιλουμένης.

Είναι να εξεγείρεται κανείς με την ψεύτικη ευαισθησία που επιδεικνύουν τούτοι οι αγύρτες για τον ελληνικό λαό.

Μήπως το εκπαιδευτικό τους σύστημα δεν είναι αυτό που «στράβωσε» γενιές και γενιές Ελλήνων; Που άφησε τον αγρότη, τον εργάτη, τον απλό εργαζόμενο στο σκοτάδι, που τον κατέστησε ομιλούσα μηχανή, που του στέρησε και του στερεί την ολόπλευρη ανάπτυξη της προσωπικότητας και των ικανοτήτων του, που τον στρέφει μετά μανίας στην πρώιμη ειδίκευση και τον παραδίδει άοπλο από τα φώτα της γνώσης στη βουλιμία των καπιταλιστών;

Και για να θυμηθούμε την καυστική γλώσσα του μεγάλου δάσκαλου και παιδαγωγού Δημήτρη Γληνού, η παιδεία στο αστικό ελληνικό σύστημα *«γλώσσαν δεν του έδωκε (του λαού), πραγματικάς δεξιότητας δεν του εκαλλιέργησε. Χρησίμους γνώσεις δεν του μετέδωκε. Του παρέσχεν, όμως, την ευκολίαν να υπάγη εις το ελληνικόν σχολείον και να μάθει ότι ο παρακείμενος του άγω είναι αγήοχα... Τον επλάνησε με το απραγματοποίητον ιδανικόν της εισδύσεώς του εις το πνεύμα του αρχαίου κόσμου διά της αναγνώσεως δέκα σελίδων του Ξενοφώντος και της γνώσεως του τυπικού της Αττικής διαλέκτου».*

Οσο κι αν κρύβεται ο αστισμός πίσω από τέτοιου είδους κάλπικες ευαισθησίες, τα πράγματα είναι καθαρά.

Το σχολείο, εκτός από την προσφορά στοιχειωδών γνώσεων και δεξιοτήτων, αναλαμβάνει και τον ιδεολογικό-πολιτικό επηρεασμό της νεολαίας, ώστε να διαμορφωθούν χαρακτήρες υπάκουοι στις ακόρεστες ορέξεις του κεφαλαίου. Για το σκοπό αυτό χρησιμοποίησε και χρησιμοποιεί (με ιδιαίτερη ένταση στις εποχές της συντηρητικής ανασυγκρότησης) τις λεγόμενες ανθρωπιστικές σπουδές. Σ' αυτό το πλαίσιο, η διδασκαλία των αρχαίων ελληνικών εντάσσεται στη γενικότερη προσπάθεια του συστήματος να δυσκολέψει το δρόμο της πνευματικής απολύτρωσης του εργαζόμενου λαού. Να τον στερήσει απ' την κατάκτηση της μητρικής του γλώσσας, που είναι βασικός όρος για το ξύπνημα της ταξικής συνείδησης. Να τον εγκλωβίσει στα όρια ενός στενού εθνικισμού, που έχει τάχα μέσα του αιώνια ανθρωπιστικά στοιχεία και να τον αποκόψει απ' την αληθινή κοινωνική σκληρή πραγματικότητα.

Να τον αφήσει στην ουσία στο σκοτάδι, πλανημένο ότι δήθεν μπορεί να εισδύσει στο πνεύμα του αρχαίου κόσμου, με το αναμάσημα κάποιων αράδων από τα αρχαία κείμενα, με τη στείρα εμμονή στη γραμματική και το συντακτικό τους, ενώ στην πραγματικότητα τον απομακρύνει από την προσέγγιση και βαθιά κατανόηση του πολιτισμού της αρχαιότητας.

Δεν είναι τυχαίο ότι τα αρχαία καθιερώθηκαν και πάλι στο Γυμνάσιο έπειτα από το έντονο κίνημα μαζικής αμφισβήτησης της νεολαίας των καταλήψεων του 90-91, ενώ αποτελούν «εμμονή» όλων των συντηρητικών κυβερνήσεων...

Τα παραπάνω έχει σημασία να τα θυμηθούμε με αφορμή ένα κείμενο 56 πανεπιστημιακών που αλιεύσαμε από εκπαιδευτικές ιστοσελίδες (alfavita, esos), οι οποίοι προτείνουν την κατάργηση της διδασκαλίας των αρχαίων ελληνικών από το πρωτότυπο στο Γυμνάσιο και την αντικατάσταση των ωρών αυτών από διδασκαλία των νέων ελληνικών, καθώς και αρχαίων ελληνικών κειμένων από μετάφραση.

Το κείμενο των 56 πανεπιστημιακών έχει ως εξής:

Από το 1992 και εξής, οπότε σταδιακά υπονομεύτηκε η εκπαιδευτική μεταρρύθμιση του 1976 που, βάσει επιστημονικών γλωσσολογικών και παιδαγωγικών κριτηρίων, θέσπιζε την κατάργηση της διδασκαλίας των αρχαίων ελληνικών από το πρωτότυπο στο Γυμνάσιο, οι

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 13

Με ξεπατωμένα δάση και δασικές εκτάσεις δεν μπορούν να γίνουν πραγματικοί δασικοί χάρτες

Κάθε μνημονιακό πακέτο που... σέβεται τον εαυτό του πρέπει να περιλαμβάνει και ορισμένες αντιδασικές διατάξεις. Αλλιώς θα είναι σαν... ανάλατο φαγητό. Ετσι και το δεύτερο πολυνομοσχέδιο με το οποίο οι Τσιπροκαμμένοι προσπαθούν να κλείσουν την πρώτη αξιολόγηση του Μνημονίου τους περιλαμβάνει ένα κεφάλαιο με αντιδασικές διατάξεις, με τις οποίες συνεχίζεται και εμπλουτίζεται η δασοκτόνα πολιτική των προηγούμενων κυβερνήσεων. Ταυτόχρονα, καταπώς το συνηθίζουν οι Τσιπροκαμμένοι, η προπαγάνδα αναλαμβάνει να κάνει το μαύρο άσπρο. «Η χώρα θα αποκτήσει επιτέλους δασικούς χάρτες» φωνάζουν οι ντουντούκες αυτής της προπαγάνδας.

Για να καταλάβουμε, όμως, τι συμβαίνει σήμερα, πρέπει να πιάσουμε το νήμα από πιο πίσω.

Από το 2010 μέχρι σήμερα, με σωρεία μνημονιακών αντιδασικών ρυθμίσεων, αποχαρακτηρίστηκαν ή μπήκαν στη διαδικασία αποχαρακτηρισμού δεκάδες εκατομμύρια στρέμματα δασών και δασικών εκτάσεων. Αρκεί και μόνο αυτό το γεγονός για να μας απαγορεύσει να μιλάμε για εκπόνηση δασικών χαρτών. Εκτός αν εννοούμε δασικούς χάρτες-καρικατούρα, που θα έρθουν να νομιοποιήσουν όλο το αντιδασικό νομικό οπλοστάσιο, που έχτισαν βήμα-βήμα όλες οι κυβερνήσεις (γαλάζιες, πράσινες ή ανάμικτες) αμέσως μετά την ψήφιση του βασικού δασικού νόμου 997/1979 (αναφέρουμε για παράδειγμα το δασοκτόνο νόμο 3208/2003 της κυβέρνησης Σημίτη, με υπουργό Γεωργίας τον Γ. Δρυ).

Εξίσου σημαντικό παράδειγμα αντιδασικής παρέμβασης είναι η περιβόητη **«οριοθέτηση δασών και δασικών εκτάσεων»**, ιδεολογικός μπαμπάς της οποίας υπήρξε ο Γ. Σουφλιάς και την οποία ενεργοποίησαν πρόσφατα, με κοινή τους απόφαση, οι αρμόδιοι υπουργοί Π. Σκουρλέτης και Ι. Τσιρώνης (ο δεύτερος είναι... οικολόγος, μετά συγχωρήσεως). Η συγκεκριμένη απόφαση του διδύμου της πολιτικής ηγεσίας του ΥΠΕΝ αποτελεί -όπως θα δούμε παρακάτω- απόδειξη του ότι επιδίωξή τους είναι να φτιάξουν δασικούς χάρτες-καρικατούρα, μέσω των οποίων θα νομιμοποιήσουν το χρόνιο αντιδασικό όργιο των προηγούμενων κυβερνήσεων.

Μιας που αναφερθήκαμε στον «οικολόγο» Τσιρώνη, δεν πρέπει να παραλείψουμε να αναφερθούμε σε μια πρώην υπουργό, επίσης «οικολόγα», την Τίνα Μπιρμπίλη, η οποία εξασφάλισε τον υπουργικό θώκο χάρη στις επαφές της με την οικογένεια Παπανδρέου (με το ΠΑΣΟΚ δεν είχε καμιά σχέση). Επί των ημερών της ξεκίνησε η μεγάλη επίθεση στα δάση και τις δασικές εκτάσεις, που συνεχίστηκε με τους διαδόχους της στο υπουργείο Περιβάλλοντος και συνηνεχίζεται και με τη σημερινή πολιτική ηγεσία.

Η κατάρτιση, συμπλήρωση, ανάρτηση και έγκριση των δασικών χαρτών της ελληνικής επικράτειας καθυστέρησε προκλητικά, επειδή κατά τις δεκαετίες του '50, του '60 και του ΄70 έγιναν παράνομοι αποχαρακτηρισμοί δασών και δασικών εκτάσεων, σε μαζική κλίμακα, με τη σιωπηρή συγκατάθεση όλων των κυβερνήσεων. Ετσι, δεν συντάσσονταν δασικοί χάρτες, γιατί σ' αυτούς θα καταγράφονταν οι μαζικοί παράνομοι αποχαρακτηρισμοί. Αυτός ήταν ο πραγματικός λόγος που δεν συντάχθηκαν δασικοί χάρτες και όχι η αδυναμία εξεύρεσης των απαραίτητων κονδυλίων. Αυτή την επικαλούνταν προσχηματικά οι κυβερνήσεις για να κρύψουν την αλήθεια.

«Υπεράνω υποψίας» επιβεβαίωση

Τα παραπάνω δεν αποτελούν κάποιον δικό μας αυθαίρετο ισχυρισμό. Θα επικαλεστούμε ένα πρόσωπο... υπεράνω υποψίας, τον Ν. Χλύκα, τον περιβόητο καπιταλιστή-μελετητή που παίρνει τις περισσότερες μελέτης από το δημόσιο, πρώην μυστικοσύμβουλο της Μπιρμπίλη. Στις 17 του περασμένου Απρίλη, το ΓΕΩΤΕΕ, το ΤΕΕ και καπιταλιστές μελετητές έδωσαν συνέντευξη Τύπου για το ζήτημα της κατάρτισης των δασικών χαρτών, απ' αφορμή το σχέδιο νόμου που είχε θέσει σε διαβούλευση από τις 30 Μάρτη η συγκυβέρνηση των ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ.

Μολονότι είναι γενικά εχθρικός προς τις δημόσιες δασικές υπηρεσίες και τους δασολόγους τους, ο Ν. Χλύκας υπήρξε αποκαλυπτικός, καθώς δεν τόλμησε να φορτώσει την πολύχρονη καθυστέρηση της σύνταξης και έγκρισης των δασικών χαρτών στους δασολόγους δημόσιους υπάλληλος, όπως έκανε ο κατ' επάγγελμα οικολόγος και αριστερός αναπληρωτής υπουργός Ι. Τσιρώνης. Επιδεικνύοντας θράσος χιλίων χιμπατζήδων, ο Τσιρώνης όχι μόνο επέρριψε στους δασολόγους την ευθύνη για την καθυστέρηση των δασικών χαρτών, αλλά πέταξε και την κατηγορία ότι χρηματίζονται (όλ' αυτά στη δεύτερη συνεδρίαση των Διαρκών Επιτροπών της Βουλής που -υποτίθεται ότι- επεξεργάζονταν το δεύτερο πολυνομοσχέδιο).

Παραθέτουμε εκτενές απόσπασμα από τη συνέντευξη Τύπου ΓΕΩΤΕΕ, ΤΕΕ και μελετητών:

Ν. Χλύκας: Η επίσημη τοποθέτηση από την μεριά των υπευθύνων ήταν ότι δεν υπάρχει χρηματοδότηση του έργου. Αν με ρωτάτε την άποψή μου θεωρώ ότι ***δεν ήταν αυτός ο λόγος****. Προφανώς κανένας δεν ήθελε να κάνει ανάρτηση, γιατί δεν ήθελε να βρεθεί μπροστά στο πρόβλημα που θα έβρισκε όταν θα αναρτηθεί.*

Δημοσιογράφος: Ποιο είναι το πρόβλημα;

Ν. Χλύκας: Είναι οι ***χιλιάδες παραβάσεις που υπάρχουν μέσα στα δάση, οι αλλαγές της χρήσης που έχουν γίνει****, και κανένας δεν θέλει να βρεθεί μπροστά στο πρόβλημα. Αλλά δυστυχώς αυτό είναι το πρόβλημα, αλλιώς δεν μπορείς να κάνεις κτηματολόγιο Πρέπει να το λύσεις.*

Δημοσιογράφος: Μιλάει μακριά από μικρόφωνο.

Ν. Χλύκας: Κοιτάξτε να δείτε, αυτό το πρόβλημα το οποίο το γνωρίζουν και οι ίδιες οι δασικές υπηρεσίες, είναι το πρόβλημα της παράνομης αλλαγής χρήσης δασών και δασικών εκτάσεων, ιδιαίτερα σε κάποιες περιοχές όπως είναι η Αττική, όπου αυτό τώρα το πρόβλημα όταν καταρτίζεται ο χάρτης καταγράφεται... ***Αυτό, λοιπόν, είναι το πρόβλημα που προφανώς η πολιτεία δεν θέλει να το ακουμπήσει σήμερα. Αυτό είναι το κυρίαρχο πρόβλημα****.*

Η άποψη που εκφράζει ο Ν. Χλύκας δε χρειάζεται διασαφήσεις. Οι κυβερνήσεις δε θέλουν τους δασικούς χάρτες γιατί με αυτούς θα αναδειχτούν οι παρανομίες σε βάρος των δασών και των δασικών εκτάσεων, λέει. Αυτή η τοποθέτηση εκθέτει τις κυβερνήσεις και τους υπουργούς τους, άλλο αν δε συμβαδίζει με την προσωπική του πρακτική ως μυστικοσύμβουλου υπουργών και ως «μελετητή» της περιβόητης «οριοθέτησης δασών και δασικών εκτάσεων», από την οποία πήρε αρκετά λεφτά (όπως και άλλοι καπιταλιστές-μελετητές). Για να μη θυμίσουμε ότι υπήρξε ο μοναδικός μελετητής της «Κωδικοποίησης της Δασικής Νομοθεσίας» (προϋπολογισμού εκατοντάδων χιλιάδων ευρώ). Η κωδικοποίηση αυτή δεν έπρεπε να γίνει, γιατί η νομοθεσία είναι πλημμυρισμένη με αντιδασικούς νόμους και διατάξεις, όμως για μελετητές σαν τον Χλύκα εκείνο που μετράει είναι το παραδάκι της αμοιβής και όχι η παγίωση του αντιδασικού οπλοστάσιου.

Για να μη μιλήσουμε τέλος για την ανάληψη από μεριάς Χλύκα «μελετών» από μεγαλοκαπιταλιστές που επεδίωξαν να νομιμοποιήσουν παράνομες επεμβάσεις σε δάση και δασικές εκτάσεις (ακόμα και στη μπίζνα του Μελισσανίδη σε βάρος του άλσους της Νέας Φιλαδέλφειας έχει βάλει το... άγιο χεράκι του). Ο κύριος αυτός, που μέχρι τις αρχές της δεκαετίας του '90 ήταν δασολόγος δημόσιος υπάλληλος, πριν ανοίξει τα... φτερά του στο χώρο της... ελεύθερης οικονομίας, δεν έχει καμιά οικολογική ευαισθησία, κανένα πάθος για την υπεράσπιση του δασικού πλούτου της χώρας. Γι' αυτό και η ομολογία του για τον πραγματικό λόγο που καθυστερεί η σύνταξη των δασικών χαρτών, έχει τη δική της ξεχωριστή σημασία.

Οσο για μας, που ούτε μπίζνες στα δάση κάνουμε, ούτε «μελέτες» θέλουμε να πάρουμε, αλλά αντίθετα φλεγόμαστε από την επιθυμία να υψωθεί τείχος προστασίας του δασικού πλούτου της χώρας, **υποστηρίζουμε την κατάρτιση πραγματικών δασικών χαρτών, υπό την προϋπόθεση ότι θα προηγηθεί η κατάργηση όλων των αντιδασικών διατάξεων και νόμων.**

Υποσχέσεις... γενικώς

Η Αυτόνομη Δημοκρατική Συνεργασία Δασολόγων Δημοσίων Υπαλλήλων (ΑΔΣΔΔΥ), συνδικαλιστική παράταξη που επρόσκειτο ιδεολογικοπολιτικά στον ΣΥΡΙΖΑ, μέχρι την υπογραφή του τρίτου Μνημόνιου από τους ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ, έφτιαξε μια πρόταση με τίτλο «Σχετικά με τις καταργούμενες διατάξεις νόμων για τα δάση και το φυσικό περιβάλλον και την διατύπωση προτάσεων επί αντικειμένων της δασικής νομοθεσίας», την οποία κατέθεσε το τρίτο δεκαήμερο του Μάρτη του 2015 στο γραφείο του αναπληρωτή υπουργού Ι. Τσιρώνη, ενώ ταυτόχρονα την έδωσε στη δημοσιότητα. Προφανώς περίμενε (ήταν το κλίμα των ημερών τότε), ότι ο Τσιρώνης θα έβαζε μπροστά τις νομοθετικές πρωτοβουλίες για την κατάργηση των μνημονιακών αντιδασικών διατάξεων.

Ο Τσιρώνης άρχισε να δίνει υποσχέσεις ότι θα αποδεχτεί την πρόταση της παράταξης, με σκοπό να κερδίσει χρόνο. Οσο τον πιέζαμε εμείς με την αρθρογραφία μας τόσο πύκνωνε τις υποσχέσεις. Τη μπάλα, όμως, την κλωτσούσε συνεχώς στην κερκίδα, δείχνοντας ότι δεν έχει σκοπό να κάνει τίποτα, αλλά μόνο να κερδίσει χρόνο. Σ' αυτή την τακτική τον βόλευε και το ότι η ΑΔΣΔΔΥ δεν έκανε την παραμικρή δημόσια κίνηση για να τον εξαναγκάσει να προχωρήσει στην κατάργηση του αντιδασικού οπλοστασίου. Για την απραξία τους αυτή η ΑΔΣΔΔΥ ως παράταξη και τα μέλη της ατομικά φέρουν ευθύνη.

Στο παρασκήνιο, όμως, μακριά από τα φώτα της δημοσιότητας, ο Τσιρώνης ξεκινούσε τη διαδικασία σύνταξης του νομοσχέδιου για τους δασικούς χάρτες. Σ' αυτή τη διαδικασία πήραν μέρος υπηρεσιακοί παράγοντες που χειρίζονταν τα θέματα των δασικών χαρτών, αλλά και στελέχη της ΑΔΣΔΔΥ, που κατά τα άλλα είχαν συμφωνήσει με την πρόταση της παράταξης για την κατάργηση της πληθώρας των αντιδασικών διατάξεων και νόμων. Συμμετέχοντας στη σύνταξη του νομοσχέδιου για τους δασικούς χάρτες, τα στελέχη αυτά φέρουν μεγάλη ευθύνη, γιατί έτσι βοήθησαν να παραπεμφθεί η πρόταση της παράταξής τους στις ελληνικές καλένδες και να μπει ταφόπλακα στην κατάργηση των αντιδασικών διατάξεων και νόμων.

Επιστήσαμε την προσοχή σ' αυτά τα στελέχη και τα καλέσαμε να καταγγείλουν την τακτική του Τσιρώνη. Δεν το έκαναν, αλλά προσπάθησαν να βελτιώσουν μερικές από τις διατάξεις του νομοσχέδιου, παραβλέποντας το ότι, όσες επιμέρους βελτιώσεις και να γίνουν δεκτές, το βασικό πρόβλημα, η ύπαρξη του τεράστιου αντιδασικού οπλοστάσιου, θα παρέμενε. Γι' αυτό και γράφαμε συνέχεια, όπως γνωρίζουν οι αναγνώστες της «Κόντρας», πως αυτό που προέχει είναι η κατάργηση ολόκληρου του αντιδασικού οπλοστάσιου.

Το ίδιο επαναλαμβάνουμε και τώρα, μετά την ψήφιση των άρθρων 153 και 154 του δεύτερου πολυνομοσχέδιου-εκτρώματος, που αναφέρονται στους δασικούς χάρτες: **αυτό που προέχει είναι η κατάργηση του αντιδασικού οπλοστάσιου**.

Στις 31 Μάρτη του 2016, μια μέρα μετά την έναρξη της διαβούλευσης επί του νομοσχέδιου για τους δασικούς χάρτες, Σκουρλέτης και Τσιρώνης υπέγραψαν απόφαση με τίτλο «Για την έγκριση τεχνικών προδιαγραφών και κανονισμού προεκτιμώμενων αμοιβών της ΕΚΧΑ ΑΕ των μελετών κτηματογράφησης για την δημιουργία Εθνικού Κτηματολογίου στο υπόλοιπο της χώρας», η οποία δημοσιεύτηκε στο ΦΕΚ (923Β) στις 5 Απρίλη. Στη σελίδα 20 αυτής της απόφασης διαβάζουμε:

«2.7 Ψηφιακά δεδομένα δασικών χαρτών

Θα χορηγηθούν τα ψηφιακά δεδομένα των μελετών σύνταξης δασικών χαρτών θεωρουμένων ή κυρωμένων εφόσον είναι διαθέσιμα.

Στην περίπτωση που οι δασικοί χάρτες βρίσκονται σε δεδομένα θεώρησης, θα χορηγούνται τα στοιχεία των υπό θεώρηση χαρτών.

Στην περίπτωση που κανένα από τα ανωτέρω στοιχεία δεν θα είναι διαθέσιμο, ***θα χορηγηθούν τα ψηφιακά δεδομένα των μελετών οριοθέτησης δασών και δασικών εκτάσεων****, που συντάχθηκαν στο πλαίσιο του Γ΄ ΚΠΣ».*

Σκουρλέτης και Τσιρώνης ενδιαφέρονται υποτίθεται για τη σύνταξη πραγματικών δασικών χαρτών, αλλά την ίδια στιγμή καταφεύγουν στην περιβόητη «οριοθέτηση δασών και δασικών εκτάσεων», στο αντιδασικό έκτρωμα του Σουφλιά, που κατακρεουργεί τον δασικό πλούτο της χώρας. Με την προσφυγή στα δεδομένα αυτής της αντιεπιστημονικής διαδικασίας παραδέχονται, εμμέσως πλην σαφώς, ότι στην ουσία δε θέλουν ούτε τους δασικούς χάρτες που μπορούν να γίνουν μ' αυτήν έστω τη φαλκιδευμένη δασική νομοθεσία.

Με το άρθρο 153 του πολυνομοσχέδιου ενσωμάτωσαν το Κεφάλαιο Β του νόμου 3889/2010 (κυβέρνηση ΓΑΠ). Εκτοτε έγιναν πολλές αλλαγές σ' αυτό το νόμο, όμως ο πυρήνας του παρέμεινε αναλλοίωτος. Τον πρώτο λόγο έχει η ΕΚΧΑ ΑΕ (η παλιά ΚΤΗΜΑΤΟΛΟΓΙΟ ΑΕ), ενώ με τα άρθρα 23 και 24 του Ν. 3889/2010 μπήκαν οι βάσεις για τη νομιμοποίηση όλων χωρίς εξαίρεση των αυθαίρετων κατασκευών στα δάση και στις δασικές εκτάσεις.

Η σημερινή συγκυβέρνηση ισχυρίζεται ότι με τις διατάξεις που εισήγαγε τελικά στο άρθρο 153 αναθέτει στις δασικές υπηρεσίες τον πρώτο ρόλο στην κατάρτιση, ανάρτηση και έγκριση των δασικών χαρτών. Αυτό γίνεται μόνο σε φραστικό και όχι πρακτικό επίπεδο. Στην ουσία, με βάση τις προϋποθέσεις που εισήγαγαν, θα αποκλειστούν όλες οι Διευθύνσεις Δασών και έτσι -πάλι διά της πλαγίας οδού- θα ανατεθεί η κατάρτιση, ανάρτηση και έγκριση των δασικών χαρτών στην κακόφημη ΕΚΧΑ ΑΕ. Μια εταιρία που έβαλε πλάτη στον αποχαρακτηρισμό δασών και δασικών εκτάσεων, μια εταιρία που αρνήθηκε να δώσει στη Διεύθυνση Δασικών Χαρτών τους κωδικούς των καταπατητών, ώστε να περάσει η δεκαετία και να χαθούν πολλά δάση και δασικές εκτάσεις.

Τέλος, **για πρώτη φορά στην ιστορία των νόμων για τους δασικούς χάρτες εισάγεται διάταξη, σύμφωνα με την οποία δε θα απεικονίζονται στους δασικούς χάρτες τα πάρκα και τα άλση!** Αυτό δε γίνεται τυχαία. Είναι η πρώτη κίνηση, ώστε σε επόμενη φάση να έρθει ο αποχαρακτηρισμός τους και η δυνατότητα να κατασκευάζονται κατασκευή μέσα σ' αυτά εμπορικών κέντρων και άλλων... ευαγών ιδρυμάτων του κεφαλαίου.

Σε όλ' αυτά θα επανέλθουμε αναλυτικότερα. Το σίγουρο είναι ότι οι ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ συνεχίζουν την αντιδασική πολιτική των προκατόχων τους, εμπλουτίζοντας το αντιδασικό οπλοστάσιο με νέες διατάξεις. Ακόμα και η ανάρτηση των δασικών χαρτών παραδίδεται σε «μελετητές» τύπου Χλύκα, ενώ διευρύνεται επικίνδυνα (σε σχέση με τις αρχικές διατάξεις των άρθρων 23 και 24 του νόμου 3889/2010) η νομιμοποίηση των αυθαιρέτων σε δάση και δασικές εκτάσεις σε όλη την Ελλάδα

Γεράσιμος Λιόντος

αντιΚΥΝΩΝΙΚΑ

Δύο χιλιάδες δεκαέξι
είσαι ο μπάτλερ τους, Αλέξη

Μη Mega μας... Κάτω τα χέρια απ' το Mega μας.

«Οι σάλπιγγες αναγγέλλουν κρεμάλες / κι ασήμαντα ανθρωπάκια εξαγγέλλουν / όσα δεν θα μπορέσουν να κάνουν ποτέ» (Charles Bukowski).

Κάποτε οι πατριώτες, οι βασιλικοί και οι γλάστρες έστελναν ευχετήριες κάρτες στον αείμνηστο (αποκαλείται έτσι λόγω πολιτικού θανάτου) ελέω θεού μονάρχη της χώρας, στα γενέθλια και στη γιορτή του. Αλλο ένα έθιμο που χάθηκε μέσα στον γενικό αφανισμό της πατρίδος, των ιερών και των οσίων. Και ο Ντεγκρέτσια, ο πάλαι ποτέ Κοκός, κλείνει τα 76 στις 2 Ιουνίου χωρίς να λάβει όσα πρέπει...

«Μάθαινε και τ' απλούστερα! Γι' αυτούς που ο καιρός τους ήρθε ποτέ δεν είναι πολύ αργά! Μάθαινε το αβγ, δε σε φτάνει, μα συ να το μαθαίνεις! Μη σου κακοφανεί! Ξεκίνα! Πρέπει όλα να τα ξέρεις! Εσύ να πάρεις πρέπει την εξουσία. Μάθαινε, άνθρωπε στο άσυλο! Μάθαινε, άνθρωπε στη φυλακή! Μάθαινε, γυναίκα στην κουζίνα! Μάθαινε, εξηντάχρονε! Εσύ να πάρεις πρέπει την εξουσία. Ψάξε για σχολείο, άστεγε! Προμηθεύσου γνώση, παγωμένε! Πεινασμένε, άρπαξε το βιβλίο: είν' ένα όπλο. Εσύ να πάρεις πρέπει την εξουσία. Μην ντρέπεσαι να ρωτήσεις, σύντροφε!» (Berthold Brecht).

Ουφ, ευτυχώς που ο αριστερός πρωθυπουργός της χώρας (τι βρίζετε ρε;) καθησύχασε τους συντρόφους (τους δικούς μας, όχι τους δικούς του) που ανησυχούσαν, γιατί δεν μπορούσαμε να τους συγκρατήσουμε τελευταία. «Πέρασε τόσος καιρός κι ούτε μια συνάντηση. Γιατί; Πού πήγε τόση αγάπη;» ρωτούσαν κι έσκιζαν τα ιμάτιά τους για τη στροφή Τσίπρα. «Υπομονή» τους λέγαμε, αλλά πού... Ωσπου, τελικά συναντήθηκε με τον οικουμενικό πατριάρχη Βαρθολομαίο την προηγούμενη Δευτέρα, δικαιώνοντας την τυφλή πίστη της στήλης, διαλύοντας τα σύννεφα κι αποστομώνοντας τους κακεντρεχείς. Και τώρα όλοι ξαλαφρωμένοι και χαρωποί αναμένουμε τη νέα συνάντηση (μετά γεύματος ή άνευ, νηστίσιμου ή μη) και με τον Τζερόνιμο, το «ιερόν emo» κατά Τζιμάκο. Βέβαια, πρόλαβε ο Φιλη-Νίκο νταμ-νταμ την Πέμπτη (προχθές), αλλά αυτός είναι θεσμικός συνομιλητής που χρησιμοποιείται σε ρόλο λαγού (εντάξει, ίσως λίγο υπερμεγέθης για τρωκτικό) από την Εκκλησία, για να ισχυροποιήσει τις προαιώνιες πάγιες θέσεις της η τελευταία.

Παραμένοντας στα εκκλησιαστικά ζητήματα που αποτελούν κορωνίδα της στήλης, να σημειώσουμε ότι έρχεται στην Ελλάδα ο Βλαδίμηρος (ποιος Λένιν ρε;) στις 27-28 Μαΐου για να επισκεφτεί το αγαπημένο του Αγιο Ορος, το έμβλημα της ορθοδοξίας (και όχι μ' όνο). Γι' αυτό πήγε εκεί ο ίδιος ο Προκόπης (ποιο στρουμφάκι ρε;) πριν από λίγο καιρό, να ετοιμάσει τα της υποδοχής και διάφορα άλλα... Ισως αυτή τη φορά να πάει και ο Αλέξης, μιας και είναι το μόνο βουνό στο οποίο μπορεί να ανέβει ως... αριστερός. Ανερυθρίαστα.

«Το εγώ αγαπά τον πληθυντικό. Και όποιος μιλάει εν ονόματι των άλλων είναι πάντα πλάνος. Οι πολιτικοί, οι μεταρρυθμιστές και όσοι επικαλούνται ένα συλλογικό πρόσχημα είναι απατεώνες. Μόνο το ψεύδος του καλλιτέχνη δεν είναι καθολικό, γιατί επινοεί μόνο τον εαυτό του» (Emile M. Cioran).

Νέο δυναμικό χτύπημα στην άγνοια επέφερε ο γίγαντας Ευάγγελος Βενιζέλος, με την έκδοση και κυκλοφορία του βιβλίου του «Μετασχηματισμοί του κράτους και της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης - Διδάγματα της οικονομικής κρίσης: Η ελληνική περίπτωση». Το βιβλίο παρουσιάστηκε την Τετάρτη σε θέατρο της Αθήνας (ποιος συμβολισμός ρε;) και η είδηση είναι ότι δεν εκδόθηκε από τον γνωστό οίκο!

«Ο φασισμός είναι βία, όμως η βία δεν είναι φασισμός πάντα, όπως προσπαθεί –για λόγους δικούς της- να δημιουργήσει την εντύπωση η αστικο-δημοκρατική προπαγάνδα. Η βία ασκεί μια δικτατορία πάνω στο λαό, δεν είναι το ίδιο πράγμα με τη βία που μπορεί να μεταχειριστεί ο λαός στην πάλη του για την ανατροπή της δικτατορίας» («Αντιπληροφόρηση» – Απρίλης 1976).

Πάλι στο προσκήνιο ο πολύς Καρανίκας. Τη φορά αυτή για τη θαυματουργή κάνναβη. Περιττό, τουλάχιστον σ' αυτή τη συγκεκριμένη φάση, το γνωστό ερώτημα «τι πίνετε και δεν μας δίνετε;».

Κοκκινοσκουφίτσα

«Σχέδιο Γοργοπόταμος»

Σημεία και τέρατα στην τρομοδίκη

Ξεπέρασαν κάθε όριο οι δικαστές του τρομοδικείου του Κορυδαλλού που δικάζουν την υπόθεση του «σχεδίου Γοργοπόταμος», δείχνοντας απροκάλυπτα ότι σκοπός τους είναι να κάνουν μια δίκη χωρίς τους βασικούς κατηγορούμενους (τα μέλη της ΣΠΦ) και με συνοπτικές διαδικασίες να αχθούν στην καταδίκη των συγγενών τους, για να ολοκληρώσουν το τρομοκρατικό μήνυμα που ξεκίνησαν να στέλνουν με τις συλλήψεις τους. Η εφέτης Α. Υφαντή, που ορίστηκε ως προεδρεύουσα σ' αυτή τη σημαντική τρομοδίκη, είναι εμφανέστατα ανεπαρκής για ν' ανταποκριθεί στοιχειωδώς στα καθήκοντά της. Εχουμε τη βάσιμη υποψία, όμως, ότι αυτό δεν είναι ένα πρόβλημα που προέκυψε ερήμην των μηχανισμών που διοικούν την αστική Δικαιοσύνη, αλλά αποτελεί επιλογή τους για να φτάσουν πιο εύκολα στον επιδιωκόμενο στόχο.

Από την πρώτη κιόλας συνεδρίαση του τρομοδικείου έγινε φανερό ότι η προεδρεύουσα ξεπερνά την τακτική της αντιμετώπισης των μελών της ΣΠΦ ως πολιτικών αντιπάλων, αφού προχώρησε σε διορισμό συνηγόρων υπεράσπισης, επειδή οι συνήγοροι Φρ. Ραγκούσης, Σπ. Φυτράκης και Θ. Μαντάς δήλωσαν ότι δε θα παρίστανται στις συνεδριάσεις όσο συνεχίζεται η αποχή του κλάδου τους. Η προσπάθειά της να διορίσει με το ζόρι συνηγόρους υπεράσπισης στους κατηγορούμενους (που είχαν συνηγόρους οι οποίοι απεργούσαν, όπως όλοι οι δικηγόροι), κατέληξε σε προσωπικό της κάζο, αφού οδήγησε στην υποβολή μιας αίτησης εξαίρεσης, η οποία αποσύρθηκε όταν η προεδρεύουσα «ανέκρουσε πρύμναν».

Θα περίμενε κανείς, μετά απ' αυτό το κάζο, η προεδρεύουσα να είναι προσεκτική τουλάχιστον στα τυπικά. Δηλαδή στην τήρηση των στοιχειωδών κανόνων του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας. Η εφέτης Υφαντή, όμως, έφτασε στο σημείο να ανταλλάσσει «γαλλικά» με τα μέλη της ΣΠΦ, στη συνεδρίαση της Τετάρτης 18 Μάη.

Ολα ξεκίνησαν όταν κατά τη διάρκεια του καθιερωμένου απουσιολόγιου διαπιστώθηκε η απουσία του κατηγορούμενου Μ. Νικολόπουλου και του συνηγόρου του. Ο Χρ. Τσάκαλος προσπάθησε να εξηγήσει στην προεδρεύουσα πως όταν διαπιστώνεται η απουσία κατηγορούμενων και συνηγόρων, το δικαστήριο διακόπτει για λίγο μέχρι να προσέλθει τουλάχιστον ένας συνήγορος. Η προεδρεύουσα έκανε πως δεν ακούει και προσπάθησε να συνεχίσει. Αυτή η στάση της (προφανώς και η μνήμη της απόπειράς της να διορίσει συνηγόρους, αγνοώντας προκλητικά τον Κώδικα Ποινικής Δικονομίας) εξόργισε τα παριστάμενα μέλη της ΣΠΦ Χρήστο και Γεράσιμο Τσάκαλο και Ολγα Οικονομίδου, που αντέδρασαν χρησιμοποιώντας «γαλλικά», με αποτέλεσμα να δημιουργηθεί μπάχαλο, αφού η προεδρεύουσα απάντησε στην ίδια «γλώσσα»!

Ο εισαγγελέας της έδρας «άκουσε» μόνο το πιο ανώδυνο από τα «γαλλικά» της προέδρου («αυτά να τα πεις στην φιλενάδα σου») και όχι τα υπόλοιπα που εκστόμισε. Αρχικά, πρότεινε την αποβολή από την αίθουσα του τρομοδικείου των τριών κατηγορούμενων. Στη συνέχεια, μετά την αγόρευση του συνηγόρου υπεράσπισης Φρ. Ραγκούση, υπέβαλε μια συμβιβαστική πρόταση, ζητώντας από το δικαστήριο να μην εφαρμόσει το άρθρο 347 του ΚΠΔ αποβάλλοντας τους κατηγορούμενους, αλλά να περιοριστεί σε νουθεσία, με την προϋπόθεση ότι δε θα επαναληφθεί αυτή η συμπεριφορά! Το τρομοδικείο, όμως, αγνόησε τη συμβιβαστική πρόταση του εισαγγελέα και αποφάσισε την αποβολή των τριών μελών της ΣΠΦ, πράγμα που δεν έχει ξαναγίνει σε τρομοδίκη, μολονότι πολλές φορές έχουν υπάρξει εντάσεις.

Τότε, η Ολγα Οικονομίδου υπέβαλε προφορικά αίτηση εξαίρεσης της προεδρεύουσας. Το τρομοδικείο και ο εισαγγελέας συζήτησαν την αίτηση εξαίρεσης και την έκριναν αβάσιμη, λόγω της απουσίας της κατηγορούμενης! Η οποία ζήτησε να προσέλθει και να υποστηρίξει την αίτηση εξαίρεσης, αλλά δεν της επετράπη. Δηλαδή, απέρριψαν ένα αίτημα με το επιχείρημα ότι απουσίαζε ο κατηγορούμενος που το υπέβαλε, ο οποίος όμως απουσίαζε όχι με δική του ευθύνη, αλλά επειδή δεν του επέτρεψαν να παρίσταται!

Το γεγονός της ανταλλαγής «γαλλικών» μεταξύ κατηγορούμενων και προεδρεύουσας, σπάνιο –για να μην πούμε πρωτοφανές- στα δικαστικά χρονικά, δεν καταγράφηκε μόνο από το δικό μας ρεπορτάζ, αλλά από πολλά αστικά Μέσα, ειδησεογραφικές ιστοσελίδες και ιστοσελίδες εφημερίδων. Κι ενώ θα περίμενε κανείς από την εφέτη Υφαντή να προστατεύσει τον εαυτό της με την αυτοεξαίρεση από μια δίκη την οποία προφανέστατα δεν μπορεί να διευθύνει, αυτή προχώρησε σε μια άλλη αχαρακτήριστη ενέργεια, στέλνοντας επιστολή διάψευσης σε δύο ιστοσελίδες. Στην επιστολή έκανε λόγο για «υποτιθέμενα γεγονότα κατά τη διάρκεια της δικαστικής διαδικασίας», χαρακτήριζε το ρεπορτάζ «ανυπόγραφο» (ενώ σε αρκετές περιπτώσεις ήταν ενυπόγραφο και σε κάθε περίπτωση οι ιστοσελίδες έχουν υπεύθυνους διαχείρισης), «ανακριβές και εσκεμμένα συκοφαντικό προς το πρόσωπό» της και... απειλούσε με διώξεις.

Εγραφε στην επιστολή της η Α. Υφαντή: «*Συγκεκριμένα, οι ανώνυμοι αρθρογράφοι παραθέτουν δήθεν αποσπάσματα διαλόγου ανάμεσα σε εμένα και τους κατηγορούμενους αποδίδοντάς μου τις παρακάτω στιχομυθίες ως απάντηση στις ύβρεις που δέχθηκα από αυτούς: "Ησυχία, ντροπή σας, θα σας βγουν ξινά τα γέλια" και "Αυτά στις φιλενάδες σας". Ο διάλογος αυτός είναι παντελώς ψευδής. Πράγματι δέχθηκα ύβρεις και ασεβή επίθεση από τους κατηγορούμενους, αλλά ουδέποτε απάντησα με τον τρόπο που αναφέρεται στα εν λόγω δημοσιεύματα. Οι εκφράσεις αυτές που ψευδώς αποδίδονται σε εμένα αντιβαίνουν στη δεοντολογία μου ως προέδρου δικαστηρίου. Ο πρόεδρος του δικαστηρίου οφείλει να είναι ψύχραιμος και απαθής διασφαλίζοντας την αμεροληψία της δίκης. Επιπλέον, σε καμία περίπτωση αυτές οι εκφράσεις δεν απηχούν ούτε το ύφος, ούτε το ήθος μου ως εκπροσώπου της δικαιοσύνης*».

Μολονότι η προεδρεύουσα γνώριζε ότι ο συντάκτης της «Κόντρας» βρισκόταν στη δικαστική αίθουσα, δεν έστειλε την επιστολή και σ' εμάς. Εμείς, όμως, απαντήσαμε αμέσως μέσω της ιστοσελίδας μας ως εξής:

Στη συγκεκριμένη συνεδρίαση του τρομοδικείου φτάσαμε με καθυστέρηση δέκα λεπτών περίπου και έτσι χάσαμε τα πρώτα γεγονότα. Κάναμε, όμως, αναλυτικό ρεπορτάζ, ρωτώντας πολλούς από τους παρευρισκόμενους και έτσι πληροφορηθήκαμε τα «γαλλικά» τόσο των τριών μελών της ΣΠΦ όσο και της προεδρεύουσας Α. Υφαντή. Στο δημοσίευμά μας δεν αναφέραμε όλα όσα πληροφορηθήκαμε (ιδιαίτερα τα «πολύ πεζοδρομιακά»), γιατί δεν τα είχαμε καταγράψει στο δημοσιογραφικό μας κασετόφωνο.

Στη συνέχεια, όμως, συνέβησαν γεγονότα, τα οποία παρακολουθήσαμε άμεσα και καταγράψαμε. Γεγονότα που επιβεβαιώνουν ότι η προεδρεύουσα εκστόμισε τουλάχιστον τις φράσεις που της αποδόθηκαν από πολλά δημοσιεύματα και τις οποίες εκ των υστέρων επιχειρεί να διαψεύσει. Ο ίδιος ο εισαγγελέας της έδρας επιβεβαίωσε τη μία από τις δύο φράσεις («αυτά να τα πεις στην φιλενάδα σου»), ενώ ο Χρήστος Τσάκαλος αναφέρθηκε στη δεύτερη φράση («αυτά θα σας βγουν ξινά»), χωρίς ούτε στη μία ούτε στην άλλη περίπτωση να υπάρξει διάψευση ή διαμαρτυρία της προεδρεύουσας, αλλά μόνο προσπάθεια δικαιολόγησης της συμπεριφοράς της.

Η Ολγα Οικονομίδου υπέβαλε προφορικά -όπως συνηθίζεται όταν το πρώτον υποβάλλεται ένα αίτημα- αίτηση εξαίρεσης της προεδρεύουσας. Ο συνήγορος υπεράσπισης Φρ. Ραγκούσης ζήτησε από την προεδρεύουσα να αναστείλει προσωρινά την παρεμπίπτουσα απόφαση για προσωρινή αποβολή της Οικονομίδου, προκειμένου αυτή να επανέλθει στην αίθουσα και να αναπτύξει την αίτησή της. Η προεδρεύουσα απέρριψε το αίτημα και έδωσε εντολή στη γραμματέα να διαβάσει από τα πρόχειρα πρακτικά τη δήλωση της Οικονομίδου. Στη συνέχεια πήρε το λόγο ο εισαγγελέας, που δήλωσε ότι είναι έτοιμος να τοποθετηθεί επί της αίτησης για εξαίρεση της προέδρου. Εισαγωγικά, ανέπτυξε την άποψη ότι το παρόν δικαστήριο μπορεί να αποφανθεί επί της αίτησης εξαίρεσης, χωρίς να κατέβει από την έδρα η υπό εξαίρεση πρόεδρος. Και συνέχισε αναφερόμενος στα «γαλλικά» της προεδρεύουσας και συγκεκριμένα στη φράση «Αυτά να τα πεις στη φιλενάδα σου», που βέβαια δεν ήταν το μόνο που άκουσε. Είπε ο εισαγγελέας Ι. Κούτρας:

«Εδώ, στην συγκεκριμένη περίπτωση, είχαμε μια αίτηση εξαίρεσης μ' αυτό το συγκεκριμένο περιεχόμενο, το οποίο εξαντλείται στην απαίτηση της κατηγορουμένης, ότι η συγκεκριμένη στάση της προέδρου είναι μεροληπτική και αντιπαθής. Και στηρίζεται στο ότι η κυρία πρόεδρος κάπως στις ύβρεις και στα αντικείμενα που δέχθηκε εκ μέρους των κατηγορούμενων... Επιτρέψτε μου να παρατηρήσω εδώ, ότι σε όλη την ιστορία του ανθρώπινου γένους ένας, ένας μόνο ήταν αυτός που δέχθηκε ύβρεις, προπηλακισμούς και σταύρωση χωρίς να βγάλει άχνα. Ενας, ξέρουμε ποιος. Ο νόμος, επαναλαμβάνω, απαιτεί από τον δικαστή να είναι αμερόληπτος, ήρεμος, απροκατάληπτος και όλα τα συναφή. Οταν όμως ο δικαστής δέχεται ύβρεις και αντικείμενα, ***το να πει από ανθρώπινη αντίδραση -πράγμα το οποίο ανάγεται στο χαρακτήρα και στην ψυχοσύνθεση του κάθε δικαστή- το να πει μια κουβέντα, "αυτά να τα πεις στην φιλενάδα σου", εντάξει.*** *Αλλά ως αντίδραση σ' αυτής της έντασης την επίθεση και μάλιστα απροσχημάτιστη από την πρώτη στιγμή, από την πρώτη συλλαβή...».*

Ο εισαγγελέας επιβεβαίωσε ότι η προδρεύουσα είπε τη φράση «αυτά να τα πεις στη φιλενάδα σου», την οποία η προεδρεύουσα εκ των υστέρων διέψευδε και χαρακτήριζε σκόπιμα συκοφαντική τη δημοσίευσή της σε πολλά ρεπορτάζ. Ομως και το «Αυτά θα σας βγουν ξινά», που της αποδόθηκε από τα ρεπορτάζ, το είπε η προεδρεύουσα, όπως προκύπτει από τον εξής διάλογό της με τον Χρ. Τσάκαλο:

Χρ. Τσάκαλος: *«Η πρόεδρος*

του δικαστηρίου είπε "Αυτά να τα πεις στην φιλενάδα σου". Αυτές οι ατάκες, όπως και η προηγούμενη "Αυτά θα σας βγουν ξινά"... Στις δικές σας διαδικασίες υποτίθεται ότι οι δικαστές είναι αμερόληπτοι, ψύχραιμοι, είναι ουδέτερα αγάλματα...».

Προεδρεύουσα: *Και να δέχονται ύβρεις, συκοφαντίες και αντικείμενα στο κεφάλι;*

Οπως γράψαμε στην ιστοσελίδα μας, όλα όσα παραθέσαμε είναι καταγεγραμμένα, γι' αυτό να μην διανοηθεί κανένας να μας διαψεύσει. Από τον διάλογο με τον Χρ. Τσάκαλο φαίνεται καθαρά πως η προεδρεύουσα όχι μόνο δεν διαψεύδει όσα αυτός της καταλογίζει ότι είπε, αλλά προσπαθεί να τα δικαιολογήσει ως «ανθρώπινη αντίδραση» μετά την επίθεση που δέχτηκε από τα μέλη της ΣΠΦ. Επομένως, αυτά που της καταλογίστηκαν από δημοσιεύματα είναι αληθή, ενώ αντίθετα ψευδή είναι όσα υποστήριξε στην προκλητική επιστολή της.

Μπορεί όταν συνέβη το επεισόδιο η εφέτης Υφαντή να παρασύρθηκε (από το μένος της κατά των κατηγορούμενων, λέμε εμείς) και να απάντησε με «γαλλικά» στα «γαλλικά» των μελών της ΣΠΦ, ξεχνώντας τι προβλέπει ο νόμος τους για τη στάση του δικαστή, όμως το γεγονός ότι δεν προχώρησε στη συνέχεια σε αυτοεξαίρεση, αλλά αντίθετα προέβη σε ψευδείς διαψεύσεις και απειλές κατά δημοσιογράφων και Μέσων, την κατέστησε δυο φορές ένοχη.

Κι ενώ θα περίμενε κανείς είτε να αυτοεξαιρεθεί η εφέτης Υφαντή είτε η διοίκηση του Εφετείου να την υποχρεώσει σε αυτοεξαίρεση (για να γλιτώσει τα χειρότερα), η προεδρεύουσα έδρεψε... νέες δάφνες στην επόμενη συνεδρίαση (Τρίτη, 24 Μάη), φτάνοντας στο σημείο να εκκενώσει το ακροατήριο και επί της ουσίας να συνεχίσει τη δίκη κεκλεισμένων των θυρών.

Με την έναρξη της διαδικασίας κατατέθηκε ανυπόγραφη αίτηση εξαίρεσης της προέδρου από τα μέλη της ΣΠΦ Χρήστο και Γεράσιμο Τσάκαλο και Ολγα Οικονομίδου, τα οποία είχαν αποβληθεί από τη δίκη επ' αόριστον στην προηγούμενη συνεδρίαση. Οι τρεις πολιτικοί κρατούμενοι ζήτησαν, μέσω της υπεράσπισής τους, να ανακληθεί η περεμπίπτουσα απόφαση για την αποβολή τους και να επιστρέψουν στη δικαστική αίθουσα για να υπογράψουν και να υποστηρίξουν την αίτηση εξαίρεσης.

Το τρομοδικείο απέρριψε το αίτημα και τότε το ακροατήριο ξέσπασε σε αποδοκιμασίες και συνθήματα («το πάθος για τη λευτεριά είναι δυνατότερο απ' όλα τα κελιά»). Τότε η προεδρεύουσα προχώρησε σε άλλη μια πρωτοφανή ενέργεια, διατάζοντας την εκκένωση της δικαστικής αίθουσας. Παρόμοια περιστατικά έχουν συμβεί και άλλες φορές στις τρομοδίκες του Κορυδαλλού, τα οποία οι διευθύνοντες τη διαδικασία αντιμετώπιζαν ψύχραιμα, είτε με κάποιες νουθεσίες από έδρας, είτε με ολιγόλεπτες διακοπές ώστε να εκτονωθεί η ένταση. Αυτή τη φορά τη λύση κλήθηκαν να δώσουν τα ΜΑΤ! Μια διμοιρία ανέλαβε να εκκενώσει την αίθουσα και να βγάλει το ακροατήριο όχι μόνο έξω από την αίθουσα, αλλά έξω και από το χώρο της φυλακής όπου στεγάζονται οι δικαστικές αίθουσες! Ετσι, η δίκη συνεχίστηκε με το χώρο του ακροατήριου να «φιλοξενεί» μόνο αστυνομικούς, ένστολους και με πολιτικά, καθώς η προεδρεύουσα απέρριψε το αίτημα του συνηγόρου Φρ. Ραγκούση να ανακαλέσει την απόφασή της για εκκένωση της αίθουσας.

Τα «σημεία και τέρατα», όμως, συνεχίστηκαν.

Σύμφωνα με τον ΚΠΔ, οι αιτήσεις εξαίρεσης κατά μελών της σύνθεσης ενός δικαστηρίου εξετάζονται από διαφορετική σύνθεση, στην οποία δεν παίρνουν μέρος τα μέλη του δικαστηρίου των οποίων ζητείται η εξαίρεση. Δεν χρειάζεται να είναι κανείς νομικός για να αντιληφθεί την ουσία αυτής της διάταξης. Αρκεί η απλή λογική. Δεν μπορεί ένας δικαστής να είναι ταυτόχρονα κρινόμενος και κρίνων, δηλαδή ν' αποφασίζει ο ίδιος για το αν έχουν δίκιο εκείνοι που ζητούν την εξαίρεσή του.

Ομως, σ' αυτό το τρομοδικείο δεν ισχύουν ούτε τα στοιχειώδη. Το τρομοδικείο απέρριψε για δεύτερη φορά το αίτημα της υπεράσπισης να ανακληθεί η παρεμπίπτουσα απόφαση για αποβολή των τριών κατηγορούμενων, προκειμένου να υποστηρίξουν την αίτηση εξαίρεσης που υπέβαλαν. Ο εισαγγελέας της έδρας Ι. Κούτρας και η προεδρεύουσα Α. Υφαντή αγνόησαν για δεύτερη φορά τις διατάξεις του ΚΠΔ και εξέτασαν δύο αιτήσεις εξαίρεσης που υποβλήθηκαν κατά της προεδρεύουσας, μία από τον Μ. Νικολόπουλο και μία από τους Γεράσιμο και Χρήστο Τσάκαλο και Ολγα Οικονομίδου. Το τρομοδικείο, με σύμφωνη πρόταση και του εισαγγελέα, έκρινε νόμω αβάσιμες και απαράδεκτες και τις δύο αιτήσεις εξαίρεσης! Η προεδρεύουσα ψήφισε και αυτή υπέρ του εαυτού της!

Εμείς θέτουμε το «αφελές» ερώτημα στην τριμελή διοίκηση του Εφετείου Αθηνών: θα παρέμβει άμεσα για να βάλει στη θέση της και την προεδρεύουσα και την υπόλοιπη σύνθεση του συγκεκριμένου τρομοδικείου ή θα επιβεβαιώσει ότι τα «σημεία και τέρατα» γίνονται με την ανοχή της (αν όχι με την προτροπή της);

ΥΓ. Από πλευράς ΣΠΦ, ο Γ. Πολύδωρος, με μια εκτενή και εμπεριστατωμένη δήλωση που διάβασε στο δικαστήριο πριν συζητηθούν οι αιτήσεις εξαίρεσης, κατήγγειλε όσα είχαν συμβεί και κατέληξε: *«Γι' αυτό προτείνουμε στην πρόεδρο να αντιληφθεί την τεράστια ευθύνη που έχει και τις ακόμα πιο τεράστιες συνέπειες που θα την ακολουθήσουν κι ας μας διευκολύνει όλους αυτοεξαιρώντας τον εαυτό της»* (ολόκληρη τη δήλωση μπορείτε να βρείτε στην ιστοσελίδα μας).

Τίποτ' άλλο εκτός από την κομμουνιστική επανάσταση

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 7

δεκαετίες τώρα παίζει ο Περισσός.

Και για να τελειώνουμε με το παραμύθι της δήθεν θεολογικής στρατηγικής των επαναστατών, που περιμένουν την επανάσταση όπως οι χριστιανοί τη δευτέρα παρουσία, ενώ οι μεταρρυθμιστές δρουν τάχαμου άμεσα και μετασχηματίζουν βαθμιαία την πραγματικότητα. Οι κομμουνιστές ποτέ δεν αρνήθηκαν τις άμεσες διεκδικήσεις και τον αγώνα για την κατάκτησή τους ή για τη διατήρησή τους όταν δέχονται την επίθεση του κεφαλαίου. Ολόκληρη η ιστορική διαδρομή του εργατικού κινήματος δείχνει όχι μόνο την εμμονή των κομμουνιστών σ' αυτό τον αγώνα, αλλά και την καθοριστική συμβολή τους στις κατακτήσεις της εργατικής τάξης. Αυτά είναι πράγματα λυμένα από παλιά και η επαναφορά τους από τους ανοιχτούς ή καμουφλαρισμένους ρεφορμιστές είναι μια ακόμα προστυχιά αυτού του μη επαναστατικού ή αντεπαναστατικού ρεύματος.

Το μέγα ζήτημα που εγείρουν οι κομμουνιστές έχει να κάνει με την ίδια την πρόσληψη των μεταρρυθμίσεων-κατακτήσεων από την εργατική τάξη και την ένταξη αυτού του αγώνα στη στρατηγική της επαναστατικής ανατροπής. Πολύ νωρίς ο Μαρξ συμπύκνωσε σ' ένα σπουδαίο συμπέρασμα τη σχέση άμεσων διεκδικήσεων - κοινωνικής απελευθέρωσης. Η εργατική τάξη, είπε, θα ήταν ανίκανη για οποιοδήποτε μεγάλο απελευθερωτικό κίνημα, αν δεν μπορούσε ν' αντισταθεί στους καθημερινούς σφετερισμούς του κεφαλαίου. Από την άλλη, συνέχισε, η εργατική τάξη οφείλει να συνειδητοποιήσει τη σχετικότητα, την προσωρινότητα και το εύθραυστο των όποιων κατακτήσεών της μέσα στον καπιταλισμό, να συνειδητοποιήσει ότι αυτές δεν αλλάζουν την ουσία της εκμετάλλευσής της, ούτε αλλάζουν τη γενική κατεύθυνση της κίνησης της αστικής κοινωνίας, και να συσπειρωθούν γύρω από ένα πρόγραμμα κατάργησης του συστήματος της μισθωτής εργασίας, ένα πρόγραμμα οικοδόμησης του κομμουνισμού.

Η «περίπτωση ΣΥΡΙΖΑ», λοιπόν, πρέπει να μας διδάξει ότι δεν υπάρχει διέξοδος μέσα από τους κοινοβουλευτικούς θεσμούς. Η διέξοδος για την εργατική τάξη θα είναι επαναστατική (δηλαδή θα τσακίσει τον ελληνικό καπιταλισμό, τις διεθνείς του σχέσεις και τις δεσμεύσεις του) ή δε θα υπάρξει. Επομένως, η συσπείρωση των πρωτοπόρων εργατών πρέπει να γίνει πάνω σ' αυτή τη βάση. Στη βάση ενός επαναστατικού πολιτικού προγράμματος συντριβής του καπιταλισμού και οικοδόμησης του κομμουνισμού. Περιττεύει να τονίσουμε πως αυτή η συσπείρωση θ' αποτελέσει καταλυτικό παράδειγμα και για την καλύτερη οργάνωση και διεξαγωγή του αγώνα για τις άμεσες διεκδικήσεις.

Πέτρος Γιώτης

Με αφορμή την πρόταση για κατάργηση των αρχαίων ελληνικών στο Γυμνάσιο

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 10

ώρες διδασκαλίας της αρχαίας ελληνικής από το πρωτότυπο συνεχώς αυξάνονται με παράλληλη μείωση των ωρών διδασκαλίας της νέας ελληνικής γλώσσας. Σήμερα η αρχαία ελληνική γλώσσα από το πρωτότυπο διδάσκεται 3 ώρες εβδομαδιαίως ανά τάξη και 2 ώρες τα αρχαία από μετάφραση, ενώ η νέα ελληνική γλώσσα (μαζί με την παραγωγή κειμένων) μόνο 2 ώρες!

Τα αποτελέσματα αυτής της πολιτικής είναι αποθαρρυντικά για τη γλώσσα και την εκπαίδευση γενικότερα των παιδιών μας. Δεν καλλιεργείται επαρκώς η νέα ελληνική γλώσσα με το ισχύον ωρολόγιο πρόγραμμα, ενώ παράλληλα νοθεύεται το γλωσσικό αίσθημα των παιδιών που κάνουν διαρκώς αυθαίρετες αναγωγές και συγκρίσεις με την αρχαία και μάλιστα με την αττική γλώσσα, που είναι τόσο απομακρυσμένη από τη σύγχρονη γλώσσα. Αυτό πλήττει ακόμη περισσότερο τους πολλούς αλλόγλωσσους μαθητές που φοιτούν στο ελληνικό σχολείο και δεν έχουν γλωσσικό αίσθημα όσον αφορά τη νεοελληνική, αλλά και μαθητές που προέρχονται από μη προνομιούχα κοινωνικά στρώματα. Οπως είναι γνωστό, η γλώσσα μαθαίνεται με τη χρήση της και όχι με τη γνώση της ιστορίας της και της ετυμολογίας των λέξεων. Και η συστηματική χρήση και η μελέτη της νεοελληνικής περιορίστηκε δραματικά στο σημερινό σχολείο, όταν πλέον είναι επιστημονικά αποδεδειγμένο ότι η καλή γνώση και χρήση της γλώσσας συμβάλλει στην καλλιέργεια όλων των γνωστικών αντικειμένων.

Είναι επίσης γνωστό ήδη από την εποχή του Saussure πως η γλώσσα μπορεί να μελετηθεί (και άρα να διδαχτεί) αποτελεσματικά στη συγχρονία της, και μάλιστα στη σύγχρονη μορφή της, πράγμα που συμβαίνει με όλες τις σύγχρονες γλώσσες σε όλα τα εκπαιδευτικά συστήματα. Η γνώση της σύγχρονης μορφής της γλώσσας επιτρέπει στους ομιλητές τον επαρκή χειρισμό της. Τα αποτελέσματα του περιορισμού της διδασκαλίας της νεοελληνικής καταδεικνύονται στα αποθαρρυντικά αποτελέσματα των ελληνικών σχολείων στους διαγωνισμούς του προγράμματος PISA.

Οι διδάσκοντες (βλ. έρευνες Κελπανίδη, Τσάφου) και οι μαθητές (βλ. αναφορές Συμεωνίδη και Γκαρμπούνη) στη μεγάλη τους πλειονότητα δείχνουν απαρέσκεια για το μάθημα και δεν κατανοούν γιατί το διδάσκουν/διδάσκονται. Αυτό εξηγεί, ανάμεσα στα άλλα, και την αποτυχία των περισσότερων μαθητών στο συγκεκριμένο μάθημα. Οι μαθητές του Γυμνασίου μετά από τρία χρόνια διδασκαλίας δεν κατορθώνουν να μεταφράσουν ένα απλό αδίδακτο αρχαίο κείμενο, αλλά ούτε και εντρυφούν στο νόημα όσων πρωτότυπων κειμένων διδάσκονται. Αυτό πλήττει την ουσία του μαθήματος και τη σκοποθεσία του όπως ορίζονται από τα Αναλυτικά Προγράμματα.

Προκειμένου να αντιμετωπιστούν αυτά τα προβλήματα που πλήττουν την αποτελεσματικότητα της ελληνικής εκπαίδευσης στον σύγχρονο κόσμο προτείνουμε την κατάργηση της διδασκαλίας των αρχαίων ελληνικών από το πρωτότυπο στο Γυμνάσιο και την αντικατάσταση των ωρών αυτών από διδασκαλία των νέων ελληνικών, καθώς και αρχαίων ελληνικών κειμένων από μετάφραση. Το μάθημα των αρχαίων ελληνικών από το πρωτότυπο θα μπορούσε να προσφέρεται ως μάθημα επιλογής στη Γ΄ Γυμνασίου, για όσα παιδιά ενδιαφέρονται πραγματικά να το παρακολουθήσουν.

Καθαρίστριες-εργολάβοι

Πάει καιρός που οι συριζαίοι κατακεραύνωναν τις ελαστικές μορφές εργασίας. Τώρα τις εφαρμόζουν χωρίς ενδοιασμούς εκτεταμένα, όπως π.χ. στην εκπαίδευση, με τις στρατιές των χιλιάδων αναπληρωτών, που καλύπτουν πάγιες και διαρκείς ανάγκες, μιας και τα αφεντικά τους «έκοψαν το βήχα» και ακύρωσαν την επικοινωνιακή προπαγάνδα του Φίλη για 20.000 μόνιμους διορισμούς.

Τώρα δεν είναι καιρός για σόου, σαν αυτό που έκανε ο Τσίπρας προεκλογικά χρησιμοποιώντας τις καθαρίστριες του υπουργείου Οικονομικών, που επέστρεψαν, δικαίως, στη θέση τους έπειτα από τον πολύμηνο επίμονο αγώνα τους, που είχε συγκινήσει τους εργαζόμενους στο πανελλήνιο.

Τώρα, που οι μάσκες έχουν πέσει, οι συριζαίοι λένε και κάνουν τα πράγματα με τ' όνομά τους.

Απαντώντας στην ερώτηση του βουλευτή της Ν.Δ. Νίκου Παναγιωτόπουλου στη Βουλή, σχετικά με την καταβολή της χρηματοδότησης των σχολικών επιτροπών για την πληρωμή των σχολικών καθαριστριών, ο υπουργός Παιδείας Ν. Φίλης είπε τα εξής:

«Υπάρχει ένα θέμα συνολικής αναμόρφωσης του συστήματος καθαριότητας στα σχολεία. Εχουμε συνείδηση ότι είναι χαμηλά τα χρήματα που παίρνουν οι καθαρίστριες, έχουμε συνείδηση ότι η λύση των εργολαβιών είναι μια λύση η οποία δεν βοηθάει την καθαριότητα των σχολείων. Θα έπρεπε να σκεφτούμε άλλους τρόπους, όπως είναι οι κοινοτικές συνεταιριστικές επιχειρήσεις».

Ωραία, λοιπόν! Οχι μόνιμες καθαρίστριες στο δημόσιο σχολείο, αλλά καθαρίστριες-εργολάβοι, καθαρίστριες που θα συνεταιρίζονται μεταξύ τους για να διεκδικούν τις αντίστοιχες θέσεις.

Οι συριζαίοι φτιάχνουν το προφίλ της καθαρίστριας-αφεντικού. Που τάχα θα είναι απαλλαγμένη από τον βραχνά του εργολάβου που την εκμεταλλευόταν αγρίως, μιας και η ίδια τώρα μαζί με κάποιες άλλες, με τις οποίες θα έχει στήσει την συνεταιριστική επιχείρηση, θα μπορεί να παίρνει τις δουλειές.

Αυτή η καθαρίστρια, όμως, δεν θα έχει σταθερό μισθό ούτε σταθερή δουλειά. Θα ρίχνει την τιμή της εργατικής της δύναμης, προκειμένου να αναλάβει την καθαριότητα ενός σχολείου, του οποίου τα λειτουργικά έξοδα είναι υπό κατάρρευση, ενώ και αυτή η εργασία δεν θα είναι εσαεί και εξασφαλισμένη, μιας και θα υπάρχουν και άλλες ανταγωνίστριες συνεταιριστικές επιχειρήσεις καθαριότητας. Κοντολογίς, ανθρωποφαγικές καταστάσεις θα δημιουργηθούν μεταξύ των καθαριστριών, ενώ το κράτος θα παραμένει αλώβητο.

Τον αγώνα για το μεροκάματο και τη σταθερή δουλειά για όλους, την εργατική αλληλεγγύη θα αντικαταστήσει ο σκληρός ανταγωνισμός μεταξύ αυτών των εργαζόμενων και το αστικό κράτος θα παίζει τον Πόντιο Πιλάτο.

κοράκι ΣΦΥΡΑ ΤΟ!

Μια «αιρετική» άποψη

Κ Οσοι μεγαλώσαμε στο Παγκράτι είχαμε την τύχη να γνωρίσουμε τον Νότη Μαστρογιάννη, την «ψυχή» του συλλόγου, τον άνθρωπο που πάλεψε παρά πολύ για να δημιουργήσει μια δυνατή ομάδα βασιζόμενος στα παιδιά του Παγκρατίου. Μεγαλώσαμε λοιπόν με τη φράση του «το μπάσκετ είναι άθλημα για ψηλούς» και την προσπάθειά του να βρει στον Φωκιανό, στο Αλσος, στον Προφήτη Ηλία και στα άλλα ανοιχτά γήπεδα της περιοχής τα κατάλληλα κορμιά για να «χτίσει» την ομάδα που έφερε ξανά το Παγκράτι στα σαλόνια του ελληνικού μπάσκετ. Αντίστοιχη ήταν η προσπάθεια που έκανε ένας άλλος Νότης σε κάποια άλλη γειτονιά της Αθήνας, της Θεσσαλονίκης, της Πάτρας, της Λάρισας για να φτιάξει τη «δική του» ομάδα.

Είχαμε παράλληλα την τύχη να ζήσουμε τη μεταβατική περίοδο κατά την οποία το μπάσκετ έφυγε από τα όρια της γειτονιάς, του ερασιτεχνισμού και του ταλέντου και μπήκε στα ανεξερεύνητα νερά του επαγγελματισμού. Νιώσαμε την αντίθεση του αθλητή Γκάλη, που έκανε ατελείωτες ώρες προπόνησης στο γήπεδο, και του μπασκετικού ταλέντου του Φάνη Χριστοδούλου, που έμπαινε στο γήπεδο και έκανε "παπάδες" ανυπομονώντας να τελειώσει η προπόνηση για να πάει για μπιφτέκια στου Βαλέσα ή για ποτό στην πλατεία (οι παλαιότεροι θυμούνται και τον Κολοκυθά, που έκανε δυο πακέτα τσιγάρα την ημέρα και δεν έπεφτε κάτω από τους 40 πόντους στο παιχνίδι).

Κάναμε ατελείωτα χιλιόμετρα για να δούμε την ομάδα της γειτονιάς μας κόντρα σε άλλες γειτονιές, αλλά και κόντρα στις μεγάλες ομάδες με τους φραγκάτους προέδρους, που είχαν υπέρ τους και την εύνοια του συστήματος του Βασιλακόπουλου. Ξοδέψαμε ατελείωτες ώρες στην προπόνηση της ομάδας και στις συζητήσεις για μπάσκετ ως τα ξημερώματα στο Λουξ, στο Λέντζο και τη Στοά. Είχαμε λοιπόν την εμπειρία να διακρίνουμε τη διαφορά ανάμεσα στον «επαγγελματισμό» του Γκάλη, στο πάθος και το πείσμα του Γιαννάκη, στο ταλέντο του Φάνη, στο χαβαλέ του Φασούλα. Μπορούσαμε να διακρίνουμε ποιος έπαιζε για τη φανέλα και ποιος για τα φράγκα. Και για να κλείσουμε το κεφάλαιο Γκάλης, όταν το 1992 (μετά από 13 χρόνια καριέρας) ο πρόεδρος του σχεδόν χρεοκοπημένου Αρη ζήτησε από τον Γκάλη να συνεχίσει στην ομάδα με μειωμένες αποδοχές, αυτός ως γνήσιος επαγγελματίας προτίμησε τα φράγκα του Γιαννακόπουλου και κατέβηκε στην Αθήνα.

Επειδή είχαμε (και έχουμε) αυτές τις εμπειρίες, δυσκολευόμαστε να δηλώσουμε φαν του Γκάλη, όπως ο υφυπουργός Κοντονής.

Η πρόθεση του υφυπουργού Αθλητισμού Σταύρου Κοντονή να μετονομάσει το ΟΑΚΑ σε «Νίκος Γκάλης», για να τιμήσει την προσφορά του συγκεκριμένου αθλητή στο ελληνικό μπάσκετ, δίνει μια πολύ καλή ευκαιρία στη στήλη να καταθέσει την δική της «αιρετική» άποψη. Καταρχήν, θα συμφωνήσουμε με τη συντριπτική πλειοψηφία των φιλάθλων που υποστηρίζουν ότι η έλευση του Γκάλη άλλαξε τα δεδομένα στο άθλημα.

Λέξεις και έννοιες όπως ο αθλητής, η προπόνηση και τα συστήματα, ο επαγγελματισμός και τα φράγκα, έβαλαν στο περιθώριο το ταλέντο, τον αυτοσχεδιασμό και τη διαίσθηση, τον ερασιτεχνισμό και την αγάπη για τη φανέλα. Με δυο λόγια, μετά την έλευση του Γκάλη το ελληνικό μπάσκετ έφυγε από τη διάσταση των ομάδων της πόλης και της γειτονιάς και μπήκε στον αστερισμό των επαγγελματικών ομάδων με τους καπιταλιστές «επενδυτές» και τους χορηγούς.

Εκεί που διαφωνούμε είναι ότι η μεγάλη «άνθηση» που γνώρισε το μπάσκετ μετά την κατάκτηση του ευρωπαϊκού πρωταθλήματος από την εθνική ομάδα το 1987 οφείλεται στον Γκάλη. Αφενός γιατί δε θεωρούμε τον Γκάλη σημείο αναφοράς της μεγάλης ομάδας που έφτασε στην κορυφή της Ευρώπης και αφετέρου γιατί η τεράστια εξάπλωση του αθλήματος και η κυριαρχία του για ένα χρονικό διάστημα οφείλεται -όπως θα δούμε στη συνέχεια- στον ισχυρό άνδρα του ελληνικού μπάσκετ Γιώργο Βασιλακόπουλο.

Για να θυμηθούν οι παλιότεροι και να μάθουν οι νεότεροι, ο Γκάλης ήρθε στην Ελλάδα στις αρχές της δεκαετίας του '80. Οι υποστηρικτές του και ο δημοσιογραφικός μπασκετικός εσμός, με αιχμή του δόρατος τον μακαρίτη Φίλιππα Συρίγο, κατάφεραν να πείσουν την κοινή γνώμη ότι το μπάσκετ στην Ελλάδα το έφερε ο Γκάλης, τοποθετώντας αρχικά τον Αρη της εποχής εκείνης και λίγο αργότερα την κατάκτηση του ευρωπαϊκού το '87 ως την έναρξη του αθλήματος στην Ελλάδα. Ξεχνούν όλοι αυτοί να μας πουν ή όταν τους το θυμίζουμε το κάνουν γαργάρα, ότι το μπάσκετ στην προ Γκάλη εποχή είχε την δική του ξεχωριστή θέση στις καρδιές των φιλάθλων και σε όλες σχεδόν τις γειτονιές της Αθήνας (τα αθηναϊκά ντέρμπι στο Καλλιμάρμαρο συγκέντρωναν χιλιάδες φίλαθλους), της Θεσσαλονίκης, της Πάτρας, της Λάρισας και των άλλων μεγάλων πόλεων υπήρχαν ομάδες με πολλούς πιστούς οπαδούς. Επίσης, ξεχνούν ότι είχε και επιτυχίες και σε ευρωπαϊκό επίπεδο, με κορυφαία την κατάκτηση του κυπέλλου Κυπελλούχων Ευρώπης από την ΑΕΚ το 1968 (είχε προηγηθεί δυο χρόνια πριν η 4η θέση στο κύπελλο πρωταθλητριών), μπροστά σε περισσότερους από 80.000 φίλαθλους στο Καλλιμάρμαρο (ο συγκεκριμένος αγώνας έχει γραφτεί στο βιβλίο Γκίνες ως ο αγώνας με τη μεγαλύτερη προσέλευση θεατών που -σύμφωνα με τα δημοσιεύματα της εποχής- ο αριθμός τους ξεπέρασε τις 100.000). Τέλος, ξεχνούν να μας πουν ότι ο μεγάλος Αρης του Γκάλη δεν κατάφερε να κερδίσει ευρωπαϊκό τρόπαιο (σε αυτό το αρνητικό για την ομάδα της Θεσσαλονίκης ρεκόρ σημαντικό μερίδιο ευθύνης έχει και ο έτερος «αγαπημένος» του μπασκετικού δημοσιογραφικού κατεστημένου, ο «προπονητής» Γιάννης Ιωαννίδης).

Ας ξαναγυρίσουμε όμως στην κατάκτηση του ευρωμπάσκετ το '87. Η εθνική ομάδα, κόντρα σε όλα τα προγνωστικά, κερδίζει στον τελικό τη Σοβιετική Ενωση με δυο βολές του Αργύρη Καμπούρη. Οπως το συνήθιζε, ο Γκάλης είναι «απών» από την τελευταία επίθεση (το ίδιο έκανε και στον Αρη, αφήνοντας τις κρίσιμες επιθέσεις στον Παναγιώτη Γιαννάκη ή σε κάποιον άλλο συμπαίχτη του). Από την επαύριο της μεγάλης επιτυχίας, ο μπασκετικός δημοσιογραφικός εσμός αρχίζει να πλημμυρίζει τις στήλες των εφημερίδων με διθυράμβους για τον Γκάλη και ταυτόχρονα προσπαθεί να πείσει ότι το μπάσκετ είναι στο DNA του Ελληνα. Την ίδια στιγμή, ο Βασιλακόπουλος, από τους λίγους «βαμμένους» πασόκους ανάμεσα στους προέδρους των αθλητικών ομοσπονδιών και προσωπικός φίλος του Ανδρέα Παπανδρέου, καταφέρνει να εξασφαλίσει την αναγκαία χρηματοδότηση και να γεμίσει την Ελλάδα με μπασκέτες και κλειστά γήπεδα. Πλέον, το μπάσκετ αλλάζει εποχή και στη θέση των ερασιτεχνικών ομάδων με σημείο αναφοράς τη γειτονιά ή την πόλη, στις οποίες αγωνίζονται κυρίως παίχτες από τα σπλάχνα της ομάδας, έχουμε τους συλλόγους με τους καπιταλιστές προέδρους, τα κλειστά γήπεδα, τους επαγγελματίες παίχτες και τις μεταγραφές. Σε αυτή τη μετάλλαξη, που γέμισε με φράγκα τις τσέπες των «ανιδιοτελών εργατών του μπάσκετ», ο Γκάλης είναι σημείο αναφοράς, αφού αντιπροσωπεύει την αμερικανική φανταχτερή εκδοχή του μπάσκετ και είναι το «τοτέμ» που κάθε «θρησκεία» έχει ανάγκη για να προσηλυτίζει τους ιθαγενείς. Οι άνθρωποι του μπάσκετ εκμεταλλεύτηκαν στο έπακρο την επιτυχία του '87 και την υποδομή σε έμψυχο δυναμικό που υπήρχε στο άθλημα και σε συνδυασμό με το ότι τα φράγκα που χρειαζόταν να «επενδύσει» κάποιος καπιταλιστής για να φτιάξει μια ομάδα ανταγωνιστική σε ευρωπαϊκό επίπεδο ήταν πολύ λιγότερα σε σχέση με το ποδόσφαιρο, κατάφεραν να απογειώσουν το ελληνικό μπάσκετ.

Εκτοτε και παρά το γεγονός ότι ο Γκάλης σταμάτησε να έχει ενεργή σχέση με το άθλημα, αφού μετά το τέλος της αγωνιστικής του καριέρας δεν ακολούθησε την προπονητική, το ελληνικό μπάσκετ βρίσκεται στην ευρωπαϊκή ελίτ και οι ελληνικές ομάδες έχουν κατακτήσει αρκετές φορές την κορυφή της Ευρώπης. Και αυτό σε σημαντικό βαθμό οφείλεται στο ότι ο Βασιλακόπουλος συνεχίζει να έχει τον πρώτο λόγο στα δρώμενα του μπάσκετ και να κάνει τις κατάλληλες ενέργειες για να το κρατήσει στην κορυφή. Αν και είναι γνωστό ότι η στήλη δεν έχει την καλύτερη γνώμη για τον Βασιλακόπουλο, δεν μπορούμε να μην του αναγνωρίσουμε ότι για σχεδόν τριάντα χρόνια έχει το μπάσκετ στην κορυφή και με βάση τους νόμους της αγοράς δικαιούται περισσότερο από κάθε άλλο μπασκετικό πρόσωπο να δει το όνομά του στο κλειστό του ΟΑΚΑ.

Δυστυχώς για τους οπαδούς του Γκάλη και τον δημοσιογραφικό μπασκετικό εσμό, υπάρχουν αδιάσειστα στοιχεία που επιβεβαιώνουν ότι πριν την έλευσή του στην Ελλάδα, υπήρχε ομάδα που είχε κατακτήσει την κορυφή της Ευρώπης, κάτι που δεν κατάφεραν να κάνουν οι ομάδες που αγωνίστηκε.

Κος Πάπιας.
papias@eksegersi.gr

ΣΙΝΕΜΑ

ΤΖΕΙΜΣ ΒΑΝΤΕΡΜΠΙΛΤ

Η αλήθεια

Η Μέρι Μέιπς, διακεκριμένη και βραβευμένη δημοσιογράφος που δουλεύει για το κανάλι CBS και την εκπομπή «60 minutes» (60 λεπτά), λίγο πριν τις εκλογές του 2004 στις ΗΠΑ ανακαλύπτει κάποια νέα στοιχεία που της επιτρέπουν να ασχοληθεί με μια υπόθεση που στο παρελθόν είχε αφήσει στη μέση. Πρόκειται για τον πρόεδρο Μπους και την αποφυγή της στρατιωτικής του θητείας από το 1968 έως το 1974. Η δημοσιογράφος και η ομάδα της, πατώντας πάνω στη σχετική έρευνα, υποστήριξαν μέσω της εκπομπής ότι ο Τζορτζ Μπους χρησιμοποίησε οικογενειακές γνωριμίες και πολιτική δύναμη για να μη στρατολογηθεί στον πόλεμο του Βιετνάμ, αλλά να καταταχθεί στην Εναέρια Εθνοφρουρά του Τέξας. Ωστόσο, ούτε στο σώμα του Τέξας παρουσιάστηκε ποτέ. Η εγκυρότητα των στοιχείων αμφισβητήθηκε έντονα και οι δημοσιογράφοι έχασαν τις δουλειές τους και κυνηγήθηκαν αρκετά.

Η ταινία αναφέρεται σε πραγματικά γεγονότα, όπως αυτά καταγράφονται στο βιβλίο της Μέρι Μέιπς «Truth and Duty: the Press, the President, and the Privilege of Power». Δυστυχώς, η δομή της είναι προβληματική. Τόσο το σενάριο, μέσα από το οποίο γίνεται μια αποτυχημένη προσπάθεια να αναχθεί η ταινία σε θρίλερ της μαχητικής δημοσιογραφίας (αποτυχημένη γιατί προσπαθεί να χτίσει μια εντελώς αφελή επιχειρηματολογία περί αντικειμενικών και αδιάβλητων, δαιμόνιων δημοσιογράφων – που ούτε ακριβώς τέτοιοι είναι), αλλά και η σκηνοθεσία (με τον αργόσυρτο ρυθμό της και την έλλειψη κορύφωσης) δε στέκονται στο ύψος των προσδοκιών. Ειδικά σε μία κινηματογραφική σεζόν στην οποία έχει προηγηθεί το «Spotlight», που κι αυτό είχε να κάνει με παρόμοιο θέμα... Δυστυχώς, η προσπάθεια κυρίως της Κέιτ Μπλάνσετ, αλλά και του Ρόμπερτ Ρέντφορντ, δεν κατάφερε να σώσει την ταινία από την ανιαρή πορεία της.

ΚΟΝΡΑΝΤ ΒΟΛΦ

Stars, η μπαλάντα ενός λαού

Αυτήν την εβδομάδα προβάλλεται για πρώτη φορά στην Ελλάδα η εν λόγω ταινία που γυρίστηκε στα 1959. Πρόκειται για την πρώτη ταινία του παγκόσμιου κινηματογράφου που αναδεικνύει την εξολόθρευση των Ελληνοεβραίων κατά τη διάρκεια της κατοχής, και γυρίστηκε σε μια περίοδο τόσο πρόσφατη προς τα γεγονότα. Είναι η πρώτη ταινία με θέμα τους Ελληνοεβραίους στη διάρκεια της κατοχής που βραβεύεται στο Φεστιβάλ των Κανών (Βραβείο Κριτικών). Επίσης είναι η πρώτη ταινία του κινηματογράφου της Λαϊκής Δημοκρατίας της Γερμανίας που βραβεύεται σε Φεστιβάλ που οργανώνεται στη Δύση.

Ο σκηνοθέτης, μέσα από την ερωτική ιστορία μιας ελληνίδας εβραίας κρατούμενης σε ένα προσωρινό στρατόπεδο μετεγκατάστασης με έναν ναζί αξιωματούχο, καταγγέλλει το ναζισμό

Dixi et salvavi animam meam

Εμπροοός; Της γης οι κολασμένοι;

Το φεγγάρι λάμπει μέσα στο δωμάτιο. Τίποτα δεν είναι πραγματικό./ Κάθε ματιά μένει ανεξιχνίαστη,/ ο ντουνιάς/ κολοσσσιαία ηχώ στο λαβύρινθο των συναισθημάτων. Ενα κέρμα στην παλάμη μου – το φυλαχτό μου. Εβδομήντα γραμμάρια ασήμι, σύμβολο καθαρό./ Εσύ, κουκουβάγια, φώτισέ με, άνοιξε τα μάτια./ Κτήνος, χαραγμένο στο αττικό τετράδραχμο, βόηθα (Ντουρς Γκρύνμπαϊν, «Interieur mit Eule», στη συλλογή «KOLOSS IM NEBEL», 2012)...

Καθόλου ΜΕΓΑλο...

➤ «Δωρεάν είσοδος σε παιδότοπο» - («Το χωνί», 22/5/16). Η «παιδική χαρά» των Συριζανέλ...

➤ Μπιν(ε)αλίκια στον Νταβούτογλου, εντολή στον Μπιναλί.

➤ «Ανανεωμένη κατά 50% η Βουλή» - «Χαραυγή», 24/5/2016. Αλλαγή στη Βουλή της Κύπρου βλέπει η επίσημη του ΑΚΕΛ και –ως άλλος Περισσός- δηλώνει: «Ανασύνταξη δυνάμεων στο ΑΚΕΛ»...

➤ Για δε, που (επιθυμεί να) μας δουλεύει ο Καμμένος: «αντισυνταγματική» κι «εγκληματική» η αύξηση ΦΠΑ στα νησιά. (Και ποιος την ψήφισε, ωρέ Τζόνι περιπατητή; Ο φούφουτος;).

➤ «Η παλιότερη εφαρμογή της θεωρίας του Ρικάρντο, που δείχνει στους εργάτες πως το σύνολο της κοινωνικής παραγωγής, που είναι δικό της δημιούργημα, τους ανήκει γιατί αυτοί είναι οι πραγματικοί δημιουργοί του, οδηγεί ολόισια στον κομμουνισμό. Μα κι αυτή, όπως μας κάνει ο Μαρξ να το προσέξουμε, είναι καθαρά λαθεμένη μιλώντας οικονομικά, γιατί είναι μια απλή εφαρμογή της ηθικής στην οικονομία. Σύμφωνα με τους νόμους της αστικής οικονομίας, το μεγαλύτερο μέρος από τα προϊόντα δεν ανήκει στους εργάτες που τα δημιούργησαν. Αν λοιπόν πούμε: αυτό είναι άδικο, αυτό δεν πρέπει να γίνεται, αυτό δεν έχει καμία σχέση με την οικονομία. Λέμε μονάχα πως αυτό το οικονομικό γεγονός, βρίσκεται σ' αντίφαση με το ηθικό μας αίσθημα. Να γιατί ο Μαρξ δε θεμελίωσε ποτέ τις κομμουνιστικές του διεκδικήσεις πάνω σ' αυτό, μα πιο πολύ πάνω στην αναγκαστική κατάρρευση του κεφαλαιοκρατικού τρόπου παραγωγής, που πραγματοποιείται κάτω απ' τα μάτια μας κάθε μέρα και πιο πολύ». (Φ. Ενγκελς: Πρόλογος -1884- στο έργο του Μαρξ «Η αθλιότητα της φιλοσοφίας»).

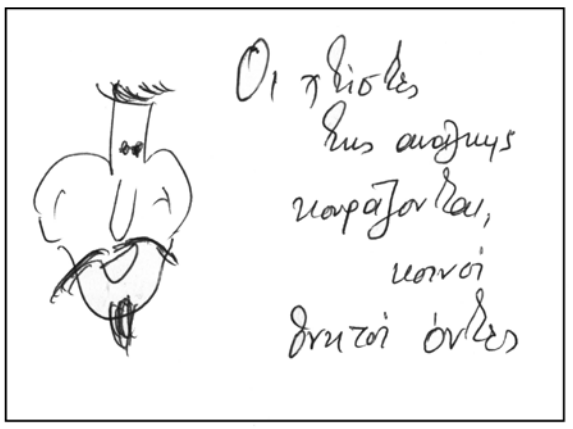

Ρικάρδος ο Γεροντόκαρδος

➤ **Τσα**καλοτο, **Τσι**ρ(ρα): (Tsatsi tou kefalaiou).

➤ «Το όνομα του Μπρεχτ αναγράφεται για πρώτη φορά σε ελληνικό έντυπο ήδη από το 1931! Στην Ιστορία της γερμανικής λογοτεχνίας του Thomas Walter, που μετέφρασε για τις εκδόσεις Ελευθερουδάκη ο Γ. Σερούιος, ο Μπρεχτ αναφέρεται (χωρίς άλλες πληροφορίες εκτός από το έτος γεννήσεώς του) ανάμεσα στους νέους δραματουργούς οι οποίοι "ήρχισαν την πραγματική μάχη υπέρ των νέων εν τη τέχνη τάσεων". Μετά την πρώτη αυτή αναφορά, που την επισήμανσή της την οφείλουμε στον Λάμπρο Μυγδάλη (Ελληνική βιβλιογραφία Μπέρτολτ Μπρεχτ), θα περάσει ένα ολόκληρο τέταρτο του αιώνα για να συναντήσουμε αυτό το όνομα στον ελληνικό τύπο. Το πρώτο αφιερωμένο στον Μπρεχτ κείμενο δημοσιεύεται στις 2 Απριλίου 1955, στη δεύτερη σελίδα του Βήματος. Πρόκειται για μια ανώνυμη ανταπόκριση από το Παρίσι (υπογραφή Χ), με επίτιτλο "Νέες τάσεις στο θέατρο", τίτλο "Το επικό κατά του κλασσικού" και υπότιτλο "Η επανάστασις του Μπέρτολτ Μπρεχτ". Αρθρο σοβαρό και σωστό, από την πρώτη του κιόλας φράση επισημαίνει ότι το μπρεχτικό έργο, που ο Ζαν Βιλάρ "δεν διστάζει να θεωρήσει ως ένα από τα δύο ή τρία μεγαλύτερα του αιώνα μας", χρειάστηκε να περιμένει πολλά χρόνια για να επιβληθεί έξω από την Γερμανία. Ο ανώνυμος αρθρογράφος θεωρεί ότι, παράλληλα με τον Μπρεχτ, στον 20ό αιώνα, ο Πωλ Κλωντέλ επίσης ανανεώνει "όχι μόνο τη μορφή αλλά και την ίδια την υφή και τη σύσταση του θεατρικού έργου", σημειώνει όμως ότι κι αυτός "δεν ξεφεύγει από τα γενικώς παραδεκτά", ενώ ο Μπρεχτ "στρέφεται αδιστάκτως κατά του αριστοτελικού θεάτρου". Πράγματι, συνεχίζει, αυτό που "χαρακτηρίζει κατά πρώτο λόγο το επικό θέατρο" είναι η "συναίσθηση της αποστάσεως που τον χωρίζει (=τον θεατή) από τον κόσμο της σκηνής" και η οποία "πρέπει να επιβληθεί στη συνείδηση του θεατού". Ετσι, μοιραία επέρχεται "μία επανάστασις όχι μόνο εις ό,τι αφορά την συγγραφήν των θεατρικών έργων" αλλά και στο επίπεδο της σκηνοθεσίας, των σκηνικών και της ηθοποιίας, που "πρέπει να είναι ρεαλιστικά αλλά ταυτόχρονα και σχηματοποιημένα". Τέτοιες αντιλήψεις, διαπιστώνει ο αρθρογράφος, "δεν είναι βέβαιο ότι συμφωνούν απολύτως με τις θεωρίες του σοσιαλιστικού ρεαλισμού" και "αυτό ίσως εξηγεί γιατί ο Μπρεχτ, παρά την αφοσίωσή του στο καθεστώς, ούτε μέλος του κόμματος είναι, ούτε και εγκατέλειψε την αυστριακήν υπηκοότητα". Αφού επαναλάβει τη διαπίστωση της αρχής, ότι "το θέατρο και η προσπάθεια" του Μπρεχτ περίμεναν "τριάντα σχεδόν ολόκληρα έτη" για να αρχίσουν "να εξασκούν την επίδρασή τους εις όλο τον υπόλοιπο κόσμο", διατυπώνει την άποψη-προτροπή ότι "δεν είναι πολύ ενωρίς για ν' αρχίσουν να μας ενδιαφέρουν". Και πραγματικά, σαν να δόθηκε το σύνθημα, το ενδιαφέρον θα εκδηλωθεί έντονα μέσα στους επόμενους μήνες». (Σωτήρης Χαβιάρας, «Η υποδοχή του Μπρεχτ στην Ελλάδα 1955-1957 – σταχυολόγηση από τον Τύπο», «Θεατρικά Τετράδια-15», Μάρτιος 1987).

➤ And thaw, sir, have thou the titles and the stomach to absorb my essence?

➤ «Power in the darkness», Tom Robinson.

➤ French refineries workers: της γης οι κολασμένοι.

➤ Κρατική προστασία στον Μπόμπολα. [Η δικαιοσύνη ούτε στραβή, ούτε περίεργη είναι αβιάστως (αστική) ταξική].

➤ Ακου, «δίκτυο στήριξης κυβερνητικού έργου», μη σωχέ!

➤ «Μαχητικές κινητοποιήσεις εργατών στα διυλιστήρια» (Ριζοσπάστης, 25/5/2016, online). Στη Γαλλία, έτσι;

➤ Ε, όχι κι «επαναστατικό συγκρότημα» οι BEATLES (από εκπομπή στον «9,84 FM», 12.00μμ 25/5/2016).

➤ Οθε γροικάς από ψηλά, χαΐρι δε σου πρέπει, οπού δοιρμός να σ' εύρει σε, να σούρθει το γαζέπι.

Βασίλης

οι τοίχοι έχουν φωνή

◆ Σε διαδικτυακούς «τοίχους» δημοσιεύτηκε η φωτογραφία, οπότε με μια διασταλτική ερμηνεία του περιεχόμενου της στήλης μπορούμε να τη σχολιάσουμε. Και ερχόμαστε να ρωτήσουμε: ποιος δικαιούται τον τίτλο του κορυφαίου στο καρακιτσαριό; Ο Πολάκης, η Φωτίου ή ο Σαμαράς; Το βραβείο καρακιτσαριού πάει στον Πολάκη. Καταρχάς, γιατί ήταν ο πρώτος που καθιέρωσε τη μόδα «φτιάχνω τούρτα γενεθλίων με πολιτικό σλόγκαν και τη βγάζω στο ίντερνετ». Δεύτερο, γιατί ο δικός του αυτοχαρακτηρισμός ως πρωτοκαπετάνιος, που σε συνδυασμό με τη φωτογραφία του Βελουχιώτη, έστελνε το μήνυμα «ο Βελουχιώτης του σήμερα είναι ο Πολάκης», ήταν πολύ ανώτερος από την τούρτα-κάρτα αλληλεγγύης της Φωτίου και από την τούρτα-«Σαμαράς θα λέτε και θα κλαίτε» του Σαμαρά. Και μη μας ρωτήσετε πώς αντέχουμε και τα σχολιάζουμε όλ' αυτά χωρίς να ξεράσουμε. Είναι η καλύτερη άσκηση, γιατί στο μέλλον θα δούμε και χειρότερα. Για να εξομολογηθούμε την αμαρτία μας, το ότι οι συριζαίοι θα εξελίσσονταν σε βασιλιάδες του καρακιτσαριού, προκαλώντας και την αισθητική μας (πέρα από την πολιτική μας συνείδηση), δεν το φανταζόμασταν.

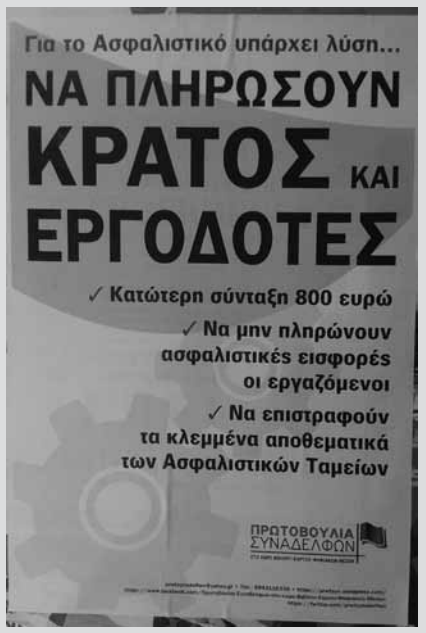

◆ Η αφίσα βγήκε ασφαλώς την περίοδο που αναπτυσσόταν ζυμώσεις ενάντια στο αντιασφαλιστικό έκτρωμα. Εμείς την απαθανατίσαμε τώρα. «Πρωτοβουλία Συναδέλφων στο χώρο Βιβλίου-Χάρτου-Ψηφιακών Μέσων» είναι η υπογραφή. Και η κατεύθυνση είναι ταξική (ανεξάρτητα από επιμέρους διαφωνίες). Είναι ταξική γιατί βάζει το κομβικό αίτημα: να πληρώσουν κράτος και καπιταλιστές για την Κοινωνική Ασφάλιση και όχι οι εργαζόμενοι. Είναι αυτή η ταξική κατεύθυνση που πρέπει να εξακολουθήσει να αποτελεί το κέντρο της ζύμωσης, για ν' αναπτυχθεί και πάλι ασφαλιστική συνείδηση, που είναι απαραίτητη για να υπάρξει κίνημα ασφαλιστικών διεκδικήσεων.

◆ Δεν έχουμε κανένα πρόβλημα με τους ανθρώπους που υπερασπίζονται τα αδέσποτα ή αναπτύσσουν δράσεις στο περιθώριο της κεντρικής πολιτικής σκηνής και του εργατικού κινήματος. Με την αμετροέπεια αρκετών απ' αυτούς έχουμε πρόβλημα. Με τη λογική ότι ντε και καλά πρέπει να κάνουν το θέμα των αδέσποτων κεντρικό πολιτικό ζήτημα. Και γι' αυτό «πειράζουν» συνθήματα γραμμένα για «άλλες καταστάσεις». Ε, λοιπόν, όταν ήρθαν κι έπιασαν τους πατεράδες μας, κανένα αδέσποτο δε γάβγισε, κι αν γάβγισε κάποιο, έφαγε μια κλοτσιά από το χωροφύλακα ή το ΛΟΚατζή και μαζεύτηκε φοβισμένο.

ΤΑΙΝΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Πρόσφυγες: απόδραση προς την ελευθερία;

Η Ταινιοθήκη της Ελλάδος και το Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης σε συνεργασία με την Περιφέρεια Αττικής διοργανώνουν από την Κυριακή 29/5 έως την Τετάρτη 1/6 το εν λόγω αφιέρωμα, που –όπως υποστηρίζουν- επιχειρεί να αποτυπώσει και να διερευνήσει διαφορετικές πτυχές του προσφυγικού ζητήματος. Το αφιέρωμα πραγματοποιήθηκε στο 18ο Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ Θεσσαλονίκης – Εικόνες του 21ου Αιώνα και τώρα μεταφέρεται στην Ταινιοθήκη της Ελλάδος, για να το δει και το αθηναϊκό κοινό. Δεν έχουμε δει τις εννιά ταινίες του αφιερώματος γι' αυτό και δεν μπορούμε να έχουμε γνώμη. Αναλυτικά το πρόγραμμα υπάρχει στο διαδίκτυο και η επιλογή είναι δική σας. Από μας μόνο η γενικής σημασίας επισήμανση πως εκτός από το εμπόριο των προσφυγικών ροών, υπάρχει και το καλλιτεχνικό εμπόριο με τις προσφυγικές ροές. Που είναι εμπόριο ακόμα και όταν αποβλέπει απλά στην απενοχοποίηση των κοινωνιών της Δύσης από τις ευθύνες τους, για την ανοχή που επιδεικνύουν στα εγκλήματα των καπιταλιστικών μονοπωλίων και των ιμπεριαλιστικών τους κυβερνήσεων.

Ελένη Π.

και θέτει πολιτικά ζητήματα γύρω από την προσωπική όσο και τη συλλογική ευθύνη. Η ταινία είναι καλοστημένη και αφήνει μια γλυκόπικρη αίσθηση στο τέλος. Παρολαυτά, μετά από τόσες ταινίες γύρω από αυτό το θέμα και κάποιες δεκαετίες μετά την πρώτη προβολή της, η ταινία μοιάζει παρωχημένη και η προσέγγιση των δημιουργών της αφελής.

Απόφαση του Eurogroup για χρέος-Μνημόνια

Αλυσόδεμα για 100 χρόνια!

Ο «κόφτης» που ψήφισε η πλειοψηφία των ΣΥΡΙΖΑ-ΝΕΛ την περασμένη Κυριακή, εξασφαλίζει ότι οι στόχοι του τρίτου Μνημονίου θα επιτευχθούν οπωσδήποτε, αφού ακόμα και την άνοιξη του 2019 θα μπορούν να ληφθούν νέα μέτρα με αυτόματη διαδικασία. Αρα, ο «κόφτης», που ήταν απαίτηση του ΔΝΤ, αποτελεί την τελευταία εγγύηση που ήθελαν οι δανειστές, προκειμένου να κλείσουν την πρώτη αξιολόγηση του τρίτου Μνημόνιου.

Η ίδρυση μιας ανώνυμης εταιρίας, στην οποία περνά όλη η κινητή και ακίνητη περιουσία του ελληνικού κράτους (οικόπεδα, κτίρια, αγροτεμάχια, μετοχές τραπεζών, μετοχές σε κρατικές ή ημικρατικές επιχειρήσεις, ακόμα και οι συμβάσεις παραχώρησης δρόμων, αεροδρομίων, λιμανιών), για 99 χρόνια και με διοίκηση απόλυτα ελεγχόμενη από τους δανειστές, προσφέρει σ' αυτούς την εγγύηση ότι θα πάρουν πίσω τα λεφτά τους μέχρι το τελευταίο σεντ.

Η απόφαση του Eurogroup της περασμένης Τρίτης, όμως, για το χρέος αναφέρει: *«Η **πιθανή** ελάφρυνση του χρέους θα εφαρμοστεί **μετά το τέλος του προγράμματος** στα μέσα του 2018 και ο τρόπος θα αποφασιστεί από το Eurogroup».* Ο Ντεϊσελμπλούμ το εξήγησε καλύτερα στις επίσημες δηλώσεις που έκανε τα χαράματα της Τετάρτης: *«Μεσοπρόθεσμα -αυτή είναι μια δεύτερη κατηγορία μέτρων- θα ασχοληθούμε ξανά μετά την πλήρη εφαρμογή του προγράμματος, δηλαδή στα μέσα του 2018 (...) Ολ' αυτά φυσικά υπό τον όρο ότι η Ελλάδα ανταποκρίνεται στις απαιτήσεις του δημοσιονομικού μας πλαισίου (...) Η **πιθανή** ελάφρυνση του χρέους -μιλώντας κυρίως για το μεσοπρόθεσμο πακέτο- θα διεκπεραιωθεί στο τέλος του προγράμματος, δηλαδή μιλάμε για τα μέσα του 2018. Αυτός ο στόχος θα καθοριστεί από το Eurogroup επί τη βάσει μίας αναθεωρημένης Ανάλυσης Βιωσιμότητας Χρέους, που θα γίνει σε συνεργασία με τους ευρωπαϊκούς θεσμούς, λαμβάνοντας επίσης υπόψη το ευρωπαϊκό πλαίσιο δημοσιονομικής πολιτικής -και αυτό είναι ένα σημαντικό σημείο που τονίστηκε από έναν αριθμό υπουργών και επίσης από τον Κλάους [Ρέγκλινγκ, επικεφαλής του EFSF/ESM]- ότι βεβαίως, **ακόμα και μετά το πρόγραμμα**, η Ελλάδα, όπως όλα τα κράτη μέλη της ΕΕ, **θα παραμείνει υπό την εποπτεία της Κομισιόν** ως προς τη δημοσιονομική της πολιτική. Δηλαδή, αυτό είναι ένα σημαντικό στοιχείο που θα πάρουμε υπόψη όταν κοιτάζουμε το μέλλον».*

Ας ανακεφαλαιώσουμε: έδωσαν τον «κόφτη» εξασφαλίζοντας ότι το τρίτο Μνημόνιο θα εφαρμοστεί παίρνοντας όσα νέα αντιλαϊκά μέτρα θα χρειαστούν, με έμφαση στο πετσόκομμα μισθών, συντάξεων και κοινωνικών δαπανών. Εδωσαν όλη την κινητή και ακίνητη περιουσία του Δημοσίου στους δανειστές, για να παίρνουν απ' αυτή ό,τι «χρειάζονται» μέχρι το 2115. Και σ' αντάλλαγμα πήραν μια υπόσχεση ότι το Eurogroup θα ξανασχοληθεί με το χρέος στα μέσα του 2018, όταν θα ολοκληρωθεί το πρόγραμμα του τρίτου Μνημόνιου!

Δεν χρειάζεται, βέβαια, να πούμε τι θα συμβεί στα μέσα του 2018. Το είπε ο Ντεϊσελμπλούμ όσο πιο προσεκτικά μπορούσε να το πει: η επιτροπεία θα συνεχιστεί και οι **πιθανές** (και όχι σίγουρες) παρεμβάσεις για την ελάφρυνση του χρέους θα γίνουν υπό τον όρο ότι τηρείται απαρέγκλιτα η σκληρή δημοσιονομική πολιτική. Ο Ντεϊσελμπλούμ -η φωνή του Σόιμπλε, όπως όλοι γνωρίζουμε- δεν φείσθηκε καλών λόγων για τον Τσακαλώτο και τους συνεργάτες του. Μ' αυτά έκλεισε τις δηλώσεις του: *«Νομίζω ότι είναι μια σημαντική στιγμή στο μακρύ ελληνικό πρόγραμμα -μια σημαντική στιγμή για όλους μας σε σχέση με το περασμένο καλοκαίρι, όταν είχαμε μια μείζονα κρίση εμπιστοσύνης μεταξύ μας- ότι η εμπιστοσύνη έχει αρχίσει να ανακτάται (...) Θέλω επίσης να εκφράσω τις ευχαριστίες μου προς τον έλληνα υπουργό των Οικονομικών και τους συνεργάτες του. Εργάστηκαν πολύ εποικοδομητικά, πολύ σοβαρά, μ' εμάς και με τους θεσμούς, για να φτάσουμε εκεί που βρισκόμαστε τώρα και νομίζω ότι βρισκόμαστε σε μια νέα φάση την οποία καλωσορίζω θερμά».*

Αν στη θέση των Τσιπροκαμμένων ήταν οι Σαμαροβενιζέλοι, οι πρώτοι θα είχαν βγει στα κεραμίδια και θα τους κατήγγειλαν ότι μετέτρεψαν την Ελλάδα σε «αποικία χρέους», ξεπουλώντας τα πάντα χωρίς να πάρουν την παραμικρή ελάφρυνση του χρέους. Οι όροι έχουν αντιστραφεί και η ΝΔ επιλέγει να καταγγέλλει την κυβέρνηση των ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ για... έλλειμμα αξιοπιστίας και όχι για ξεπούλημα, προδοσία και δωσιλογισμό.

Από το Νοέμβρη του 2012 υπάρχει η υπόσχεση για νέα αναδιάρθρωση του χρέους, «αν χρειαστεί». Στους Σαμαροβενιζέλους η υπόσχεση έλεγε ότι το θέμα θα εξεταστεί μόλις πιάσουν «πρωτογενή πλεονάσματα». Αυτό έγινε, αλλά το ζήτημα του χρέους δε συζητήθηκε. Οι Σαμαροβενιζέλοι όδευαν προς εκλογική ήττα, οπότε οι ιμπεριαλιστές δανειστές δεν είχαν καμιά διάθεση να κάνουν οποιαδήποτε συζήτηση μαζί τους. Το καλοκαίρι του 2015, με την υπογραφή του τρίτου Μνημόνιου, οι Τσιπροκαμμένοι πήραν την ίδια υπόσχεση, με διαφορετικούς όρους: μόλις κλείσει η πρώτη αξιολόγηση, θα ρυθμίσουμε το χρέος. Τώρα, η ρύθμιση του χρέους μετατίθεται για τα μέσα του 2018, όταν θα έχει ολοκληρωθεί το πρόγραμμα του τρίτου Μνημόνιου και θα πρέπει να υπογραφεί το... τέταρτο Μνημόνιο (όποια κυβέρνηση κι αν είναι τότε). Κάποιες πιο εξειδικευμένες αναφορές που γίνονται τώρα δε γίνονται για να ικανοποιηθούν οι Τσιπροκαμμένοι, αλλά στο πλαίσιο του παζαριού Γερμανίας-ΔΝΤ (ΗΠΑ). Προς το παρόν, το ΔΝΤ μένει στο παιχνίδι, θα παίζει το ρόλο του συμβούλου (ο «κακός» της τρόικας) και μέχρι τα τέλη του χρόνου θ' αποφασίσει αν θα μπει και με κάποιο συμβολικό δάνειο. Στο μεταξύ, σύμφωνα με την απόφαση του Eurogroup, ο Σόιμπλε μπορεί να ζητήσει από τον Ρέγκλινγκ του ESM να αγοράσει κάποιο τμήμα των δανείων που έχει δώσει το ΔΝΤ στην Ελλάδα, οπότε το ΔΝΤ θα μπορέσει να μπει και στο τρέχον πρόγραμμα, αφού η «έκθεσή» του στο ελληνικό χρέος (που εξακολουθεί να θεωρεί μη βιώσιμο) θα έχει μειωθεί.

Εκείνο που πρέπει να κρατήσουμε ως συμπέρασμα -που πλέον δεν επιδέχεται αμφισβήτησης- είναι ότι **το χρέος χρησιμοποιείται ως εργαλείο αποικισμού και παγίωσης της κινεζοποίησης**. Οι ιμπεριαλιστές δανειστές -παρά τις διαφωνίες ανάμεσα στα βασικά ιμπεριαλιστικά κέντρα, τις ΗΠΑ (ΔΝΤ) και τη Γερμανία- συμφωνούν απόλυτα στην εργαλειοποίηση του χρέους. Οι ρυθμίσεις που κάνουν είναι τέτοιες ώστε, πρώτον να εξασφαλίζουν τη δυνατότητα είσπραξης των τοκοχρεολυσίων και δεύτερον αυτή η δυνατότητα να καθορίζεται από τους ίδιους, μέσω της επιβολής των πιο σκληρών δημοσιονομικών και αποικιοκρατικών όρων.

Το καινούργιο στοιχείο που αναφέρεται στην απόφαση που πήρε το Eurogroup στις 24 Μάη είναι πως οι όποιες ρυθμίσεις για το χρέος θα είναι τέτοιες ώστε το ελληνικό κράτος να πληρώνει για τοκοχρεολύσια 15% του ΑΕΠ όσο θα διαρκεί το τρίτο Μνημόνιο (μέχρι και το 2018, δηλαδή) και 20% του ΑΕΠ τα επόμενα χρόνια. Στα τοκοχρεολύσια περιλαμβάνονται και τα έντοκα γραμμάτια, όμως σημασία έχει το ποσό. Σε σημερινές τιμές ΑΕΠ (180 δισ.), το ελληνικό κράτος θα πρέπει να πληρώνει κάθε χρόνο για τοκοχρεολύσια 27 δισ. μέχρι και το 2018 και 36 δισ. τα επόμενα χρόνια! Οσο θα αυξάνεται το ΑΕΠ θα αυξάνεται και το ποσό των τοκοχρεολυσίων. Αυτό σημαίνει ότι στόχος τους είναι η σημερινή πολιτική να συνεχιστεί εσαεί. Τουλάχιστον για έναν αιώνα. Οση η ζωή της νέας εταιρίας ξεπουλήματος της κρατικής περιουσίας.

βαθύ κόκκινο

Η διατήρηση της μνήμης και η υποκρισία

Μοιραζόμαστε την οργή με όσους αγανάκτησαν ειλικρινά από τη βεβήλωση της Μακρονήσου από κάποιο βιβλιοπωλείο που οργάνωσε εκδρομή με... μενού εξορίας από in κέτερινγκ των βορείων προαστίων. Γιατί υπήρξαν κι εκείνοι που αγανάκτησαν επειδή... έπρεπε ν' αγανακτήσουν. Και σ' αυτούς συγκαταλέγουμε την πλειοψηφία των συριζαίων, ιδιαίτερα εκείνων που είναι «κώλος και βρακί» με την κυβέρνηση.

Το βιβλιοπωλείο που μαγάρισε τη Μακρόνησο είναι τυπικό δείγμα του «χιπστερισμού». Ενας ακόμα κρίκος στην αλυσίδα των χαμαιτυπείων που πωλούν «πνευματική τροφή» σε καλοζωισμένους «εναλλακτικούς», που μπορεί να χαλάσουν ένα σαββατόβραδο στο μπαρ όσα χάλασε το πρωί της ίδιας μέρας μια εργατική οικογένεια σε λαϊκή και σούπερ μάρκετ για ν' αγοράσει τα ψώνια της βδομάδας. Είναι το ίδιο βιβλιοπωλείο που έκανε διαφήμιση αρνούμενο να πουλήσει το βιβλίο του Δ. Κουφοντίνα.

Αν όμως εγκλωβιστούμε μόνο στην καταγγελία του μοντέρνου κωλοπαιδισμού, θα χάσουμε την ουσία. Γιατί η ουσία δεν είναι τι κάνουν αυτοί, αλλά τι κάνουμε εμείς για να μην εξαφανιστεί αυτός ο τόπος ιστορικής μνήμης. Κι εδώ ας μας επιτραπεί η κατάθεση μιας προσωπικής μαρτυρίας.

Οταν πριν από μερικά χρόνια ο ελβετός ντοκιμαντερίστας Ολιβιέ Ζισουά αποφάσισε να κάνει μια ταινία για τη Μακρόνησο, δεν ήξερε τίποτα εκτός από τα ποιήματα από τον «Πέτρινο χρόνο» του Γιάννη Ρίτσου, τα οποία έτυχε να διαβάσει στα γαλλικά και το ρίγος που του προκάλεσαν ήταν η κινητήρια δύναμη για να κάνει την ταινία του. Οταν επισκέφτηκε για πρώτη φορά τη Μακρόνησο για να κάνει το «ρεπεράζ» της ταινίας, επέστρεψε στην Αθήνα συγκλονισμένος. Συγκλονισμένος από την εικόνα εγκατάλειψης που αντίκρισε. Δεν μπορούσε να διανοηθεί πώς είναι δυνατόν ν' αφήνονται τα ιστορικά κτίρια να μετατρέπονται σε σωρούς από ερείπια, αντί να έχουν μετατραπεί σε μουσεία. Οταν μίλησε με δεκάδες Μακρονησιώτες και Μακρονησιώτισσες και κατέγραψε τις συγκλονιστικές τους διηγήσεις, κατάλαβε: το ελληνικό κράτος, μολονότι κάποια στιγμή ανακήρυξε τη Μακρόνησο Ιστορικό Τόπο (το 1989) την αφήνει σκόπιμα να μετατραπεί σε σωρό από ερείπια, για να σβήσει τη μνήμη του εγκλήματος σε βάρος του ανθού της Ελλάδας.

Ο Ζισουά με τους συνεργάτες του έφτιαξαν ένα συγκλονιστικό ντοκιμαντέρ («Σαν πέτρινα λιοντάρια στη μπασιά της νύχτας»). Τα ποιήματα του Ρίτσου, του Λειβαδίτη και του Λουντέμη ακούγονται στα ελληνικά και αντιπαρατίθενται με τις εικόνες της ερείπωσης του ιστορικού τόπου. Κι η τελευταία σκηνή της ταινίας δείχνει σκαφάτους ν' αποβιβάζονται στη Μακρόνησο για το μπάνιο τους. Επέμεινε πολύ να τελειώσει την ταινία μ' αυτή τη σκηνή, μολονότι συνεργάτες του έλεγαν πως ενδεχομένως ν' αδυνάτιζε την ταινία. Ηταν η προειδοποίηση ενός ευαίσθητου καλλιτέχνη προς όλους εμάς που (πρέπει να) είμαστε οι κληρονόμοι της ιστορικής μνήμης. Το πρόσθετο μαγάρισμα αποτελεί τη ζωντανή επιβεβαίωση της προειδοποίησης.

Η ταινία του Ζισουά απορρίφθηκε από το Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ Θεσσαλονίκης! Προβλήθηκε σε διεθνή φεστιβάλ, πήρε βραβεία, αλλά δεν κρίθηκε «άξια» για το ελληνικό φεστιβάλ, όπου προβάλλονται ακόμα και τηλεοπτικής αισθητικής ντοκιμαντέρ. Η απόρριψη δεν είχε καλλιτεχνική, αλλά πολιτικά αίτια. Ηταν μια ακόμα ενέργεια της οργανωμένης λήθης ενάντια στη μη οργανωμένη μνήμη. Οι δημιουργοί επιτρέπουν εδώ και καιρό τη δωρεάν προβολή της στην Ελλάδα (μπορείτε να την κατεβάσετε από την ιστοσελίδα http://commedeslionsdepierre.net/thefilm/about/?lang=el). Ομως, το πρόβλημα παραμένει: είναι δικό μας καθήκον η διατήρηση της ιστορικής μνήμης. Για να λειτουργήσει ως σχολείο και όχι επειδή υποκριτικά «πρέπει» να οργιζόμαστε από τη βεβήλωση.

Π.Γ.

Γραφτείτε συνδρομητές στην «Κόντρα»

ετήσια συνδρομή 85 €

εξάμηνη συνδρομή 45€

λογαριασμός ΕΤΕ:

10087804638

ΚΟΝΤΡΑ

ΑΘΗΝΑ: Αγαθουπόλεως 65, ΤΚ 112 52, τηλ. 2108675243, fax 2108663100

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Ιουστινιανού 24, τηλ-fax 2310221898

http://www.eksegersi.gr, e-mail: kontra@eksegersi.gr

Διευθύνεται από συντακτική επιτροπή

Ιδιοκτήτης-Εκδότης-Διευθυντής: Πέτρος Γιώτης

Εκτύπωση**:** ΚΛΕΝΙΚ ΕΕ, Σπηλιάς 5, Μεταμόρφωση